

اطلاع

اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ مسلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہے اور فہرست ان کی ایک شاخ کو چھاپخانہ میں مل سکتی ہے جبکہ معائنہ و ملاحظہ سے ثانیان اصلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کے ٹیبل پرچ کے تین صفحہ سادہ ہیں کلیات و دوا دین و قصائد فارسی و کلیات و دوا دین اردو و سرخ کرتے ہیں تاکہ جس فن کی کتاب ہے اوس فن کی اور بھی کتب موجودہ کا بخانہ سے قدر دانوں کو آگاہ کیا جاسکے۔

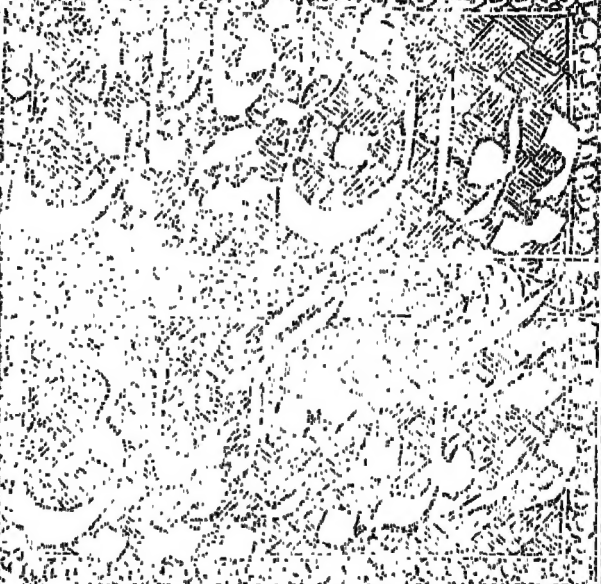
کلیات و دوا دین فارسی

کلیات حزمین و مجموعہ نوادر روزگار ہے
 جہنم چند رسائل ہیں۔
 ۱۔ تواریخ سلاطین۔ ۳۔
 ۲۔ تواریخ سلاطین۔ ۳۔ قصائد غنصیہ
 ۳۔ اکھبر علیہم السلام۔ ۴۔ دیوان مصنف
 ۵۔ مثنویات صغیر دل و چین و انجمن
 ۶۔ مثنویات خرابات۔ ۷۔ فرہنگ نامہ
 ۸۔ تذکرۃ الاساتذین۔ مصنفہ شاعر عدم انظیر
 وحید العصر شیخ محمد علی حزمین۔
 کلیات و غزلیات و رباعیات کا دوا ذخیرہ
 فارسی و غزلیات و رباعیات کا دوا ذخیرہ
 ہے ایسا کلیات اس جامعیت کے ساتھ
 کیا ہے جو اس مطبع محشی ہو کر مح حل
 سانی اشعار عربی کی دو جلدیں چھاپے۔
 کلیات مرزا بیدل۔ اس کتاب میں
 چار کتابیں ہیں۔
 ۱۔ دیوان بیدل۔ غزلیں سب لفظی
 ۲۔ غنا صر بیدل۔
 ۳۔ رقعات بیدل۔

۴۔ نکات بیدل۔ بیچہ شاعر نازکیاں
 مرزا عبد القادر بیدل مخلص۔
 دیوان بیدل۔ نقطہ نقل از نسخہ قلمی
 محررہ ولایت۔ مولفہ۔ ایضاً۔ رسائل
 کلیات سعدی شیرازی۔ جہنم و غنیمت
 ۱۔ دیباچہ کلیات۔ ۲۔ سرگیا محشی۔ ۳۔
 گلستان۔ ۴۔ بوستان۔ ۵۔ قصائد عربیہ و
 فارسیہ و مرثیہ و ترنجات۔ ۶۔ طلیات
 و رباع و خاتم و غزلیات قدیم و مقطعات
 و صحاح و مثنویات و قطعات و رباعیات
 و مضرعات و غزلیات۔ از شاخ طبع حزمین
 مصنفہ الدین سعدی شیرازی۔
 کلیات نظم خاکب مرزا اسد اللہ
 خان غالب دہلوی۔
 انتخاب کلیات غنا صر خمسہ۔ ۱۔ اسیر
 چار دیوان ہیں۔
 ۱۔ دیوان تحفہ الصغر صغرین کا کلام ہے۔
 ۲۔ دیوان وسط الحیات عنوان شباب کا کلام ہے۔
 ۳۔ دیوان عزت اکمال جو کمال عمر کا کلام ہے۔
 برسمین تالیف فرمایا۔ ۴۔ دیوان بقیہ نقیہ
 کلام ہنگام پیری۔ یہ کلیات ایک انتخاب ہے۔

بسم الله الرحمن الرحيم

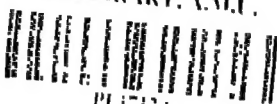
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وجلته
وآياته وبرهانه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وجلته
وآياته وبرهانه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وجلته
وآياته وبرهانه

MLA LIBRARY, A.M.L.

PL 1712

بسم الله الرحمن الرحيم

بیا که ویدۀ غمذیده بے ضیاست مرا
هنوز در سر زلفت تو نارساست مرا
اگر فراق تو ام می کشد سزاست مرا
و میکشد شمع کیمی شفاست مرا
اگر که شکوه ز گردون کنم بیاست مرا
بفرق از به بتر از پر بهاست مرا
چرا کشایش دوران نکرد راست مرا
که دستگیری افتادگی عصاست مرا

خمار راه تو در دیده تو تیاست مرا
بجیرم که درین فکر های دور و دراز
بروز وصل تو من آن قدر ندانستم
شراب مخی خوش تو در تنم دارد
به کام من چو نه گوید آسایه فلک
ز بخت سایه اقبال من بود معکوس
خندنگ قامت من در شبانچو مکان
ز تنم دیاد حوادث زیاده نمی آید

رسید گیتی و تار و پودش در شام طریقه
نسیم زلفت تو مشبک و کشاست مرا

چارہ گزیت میجادل بیہار مرا اشک من از سر مرگان و دوازہ چاری اختلاطی کہ بآن زلف پریشان کردم از سر شب کہ بہ تیغ غیالت بودم ہمچو خور سایہ من کسب سعادت دارد خادر پای من از دیدہ برون آرد سر	برسایند ببالین بت عنخوار مرا از ہما بخ بنگر قوت رفتہ مرا منتشر کرد باغیار تو اسرار مرا دیدہ میسر و تماشا دل بیزار مرا آشیان کرد ہما این تن بیہار مرا پس بشارت برسان خصم دل آزار مرا
--	--

ستم از گردش سمت کہ ظہیر از سر شوق
میدہد جان بوض نشہ سرشار مرا

موج آشکی گر نباشد در شب ہجران مرا گر شاخ گل نشینم رنجہ گردد عند لیب بر امید زلف چو گان تو گردون سالما بسکہ گشتم در غم عشقت ز نو بار یک تر	کیست تا آبے زندہ بر آتش سوزان مرا بی قفس ہرگز سیارید اندرین لبان مرا ہمچو کوہے پادوسر افکنده و میدان مرا می تواند داشت چشمش وصف قرگان مرا
--	--

کے جد اگر دم از ان رشک پری یکدم ظہیر
نہ بہت آبادارم بے او بود زندان مرا

شب برات شد و میدہد نجات مرا اساس طاقت من در حباب بین شرہ اگر نبات خدا ممکن رسیدن نیست	بہ مہر خال رسا ند اگر برات مرا ز سر و گرم جہان کن بشار مرا ولی خدائی شناسد سرشت ذات مرا
---	---

مطلع هر دو جهان کز نیال او چشم مرا	بدان بخود وجه کائنات مرا
چو بزمین چه توقع دوستستان دارم	چرا که دوست ندانست التفات مرا
روز وصلش کز عمرم بکینفس باشد مرا بلبل شوریده ام در دم عشق افتاده ام گر گذارد و دهر دون در گوشه تنها بزم بچون مجنون گوش بر آواز محفل ششم	بر مرا و هر دو عالم دسترس باشد مرا مولن و بهر استان و هم نفس باشد مرا تا ابد مصیبتی با خویش بس باشد مرا لا اله جاسوس را مومن جبرس باشد مرا
مست دوان کشیدن عمری کا به طمیس	آب حیوان آبروی خویش بس باشد مرا
عشق تا خلق نه بیند رخ ماه ترا گر بدانم که ره تو به کدامین گذراست تا شود گوهر جان در قدش جمله نثار ظلمت چشم حجاب دل آگاه من است یاد سرد تو که آزادی اجاب در دست همه محتاج ظهور تو بهم سیدانی	کرده از شرقت بند خرگاه ترا سر نه دیده کنم خاک قدمگاه ترا برده ام تا در دل خنادم درگاه ترا ورنه در کوچه جان داده و لم راه ترا کرده چون بار صبور دل بدخواه ترا مانع از صیت ندانم دل آگاه ترا
اهل دوزخ ز نقش جمله بسوزند طمیس	گر بدوزخ برساند شریر آه ترا

میزند بوسه میخالیب عجب از ترا زهره از شرم تو از چنگ نیند ارد چنگ بنشک از سیر مقامات برآید بر اوج بر سر شاخ شود مرغ چین سیخ و کباب	تلم صنع مصونیک شد تا از ترا اگر لب انون شود زمرمه ساز ترا اگر بر دیرده دل طاقت شبها از ترا شوق اگر گرم کند شعله آواز ترا
--	---

از خط دور فلک سبز شود خاسته طمیر
اگر نویسم صفت خط پر عجب از ترا

چشم آهو گریه بنید چشم زنگیر ترا پیکرت آرزوه گرد از لطافت گریه از شهیدان نگاهت هرگز افغان بختا میشود در جان سنبل رشته اشق بیج و با محرم یرم اجابت نیستی خاموشن باش	میدد خون مغر جاد را تنخوان تیر ترا بر حریر برگ گل نقاشش تصویر ترا داده اند از سرمه گویا آب شمشیر ترا اگر به بدین حلقه زلف گره گسیر ترا از مودم باره اے ناله شبگیر ترا
---	---

گر ز دوسه صدق از عصیان پشیمانی ظمیر
شادمان بنشین که بخشیدند تقصیر ترا

در راه وفا تجر به کردیم پس را گر با الوسان بیوده در عشق نیالند عقنا نشو و بچکس از دعوی وحدت مار و قبول از حرم دیرند ایتم را	هر چند دودیدیم و ندیدیم کس را جست و ختن آتش چه کند شش خشی را اقبال بهار و نه نماید کس را جز نغمه ناقوس و نوای جبر سے را
--	--

از آتش سوزیده بر افلاک سب توان کرد	
از گریه قطیر آگری کن نفس را	
تا که خشنود سازم خاطر بر پروانه را ز آنکه ربط با صبا نه بود گل پیمان را آشنا با او چه سازم کجبان بیگانه میروم در کعبه تا گردم کبوتر خانه را	شب ز داغ مینه روشن میگرم کاشانه را ترک عشق گل کن یامی سبازی عینیه بر سر و گان من در خار خاخرن اوست مخ پیکم بود تا چند از آن گیرم سرخ
از دستش ششاهی چرخ آفرود تا آن قطیر منع بر خوانی نکرده به چاکس دیوانه را	
می کشد از زیر پایم دامن سجاده را داد و خط بندگی آن قامت آزاده را پس چه پردا از اوست آن لاله دانه را بیاو کن در عشق خود مروان کار افتاده را کس ز کف آسان دهم آن نعمت داده را هر زمان بر پای می بچم کند جاده را	رند در دشت نام من امانت ساز داده را دو چین می باله از بالای اوسه سری عشق باز آن نام عقل از لوح دل پاک میکند سایه را نیکو که در پایت چنان افتاده است گر رود سر بردارم سر ز خاک مقدمت تا بمانم بر سر کوی تو هر دم پای بند
هر چه دیدی در جهان از لوح دل حک کن قطیر یاد گیر از آئینه آئین لوح ساده را	
هر چه دم شیم بر پروانه غما	و اینست عند لیس که از عطر باغها

<p>دانی کہ صیت ثابت و سیارہ بر فلک خواہم زخو و سفر کنم انسان کی نام آن نشہ کہ یافت دل از چشمست یار</p>	<p>وار و سپهر و طلب او چراغ تا بد گوشت کس ز زبان سر اغما راضی نشدیمت فیض از ایاغما</p>
<p>اشب ظہیر خاطر پروانہ شاد کن بنماز چاک سینہ حیر افغان دغا</p>	
<p>من از باد صبا باورند ارم جل مستکمل چہ شمرست اینکہ داری جلوہ در زیر برق نہ لیلی ماندوئے مجنون ہنوز از لالہ ہامون من و سودای آن مہتاب خسار کہ گریخ برای دیگر انم زندہ گریے بہرہ از تویشم ز کشتن نیست پای دست پایم ز دو کشتاندا</p>	<p>چہ حاصل عقدہ از زلفت کشتو و نشست چہ حسن است اینکہ تیا بدام از زیر حائلها بگوشت بل بچند آید صدای بانگ محلها کشتاید خنہ افتد بر کتان پردہ دلسا دہد نور از چہ تار کمیت پامی شمع محفلها برای جان ظہیر ان نیک باشد بستر لہلہا</p>
<p>ظہیر از موج این دریای بی پایان منید شد خبر ازوے سیر نزدیک بیداران ساحلها</p>	
<p>صیاد نہ بتدورہ آہوئے حرم را ناز تو حسنم را نتوانست کشیدن بوئے تو صبا گریز ساند بد ما غم دیرست کہ از خون جگر دیدہ تہی ماند</p>	<p>کز آہوئے چشمان تو آموختہ م را نقاش مثال تو چہ گرفت قلم را از تہمت گل باز کشتم قوت شرم را ترسم کہ فراموش کنم ساغر حیم را</p>

<p>از سونگلی سر سیم چشم تو عزیز است من با غم و غم غم من از روز زالی بود</p>	<p>کاهی نظری هم کن این سوختم دم را شادم که ندیدیم ہی گرفت غم را</p>
<p>از اسباب تعلق چو طمیر آنکه بر می شد بیرون نهد از کشور بید اقدم را</p>	
<p>غیر عشقت ره نمی بیند دل بیتاب را فیضی از بهیاسی مردن تو ابد یافتن شبنم بیدست دیار اگر بسا شد جذبه هر که نبود در نمازش بر چنین چسبیاست کم نمی گیرد ز بوسی از لب او آب رنگ</p>	<p>بسیتون باید که بند در راه این سیلاب خواهد آن دل مرده گرد ز زندگانی خواب کے بگیرد داسن خورشید عالم تاب را مینایتش ز چین بویا محراب تشنه لب هرگز نمی گیرد ز گوهر آب</p>
<p>اضطراب دل ز عاشق کم نمی گیرد طمیر کے توان آرام دادن موجه سیام را</p>	
<p>کس و قفس نداشته مرغ کیاب این زال و هر سبکه باریک رشتن است شیرین لبان بکام اجل بیشتر زود هر جا که پوسته است به آهنگ وستی است بشناس زلف را که بچشمیت فسونگر است</p>	<p>سرخه نوشته ترجمه این کتاب را بر چرخ برده پنجه نرم حساب را چستند مردمان شمر آختاب را بنوازا ادب و فن چنگ و رباب را اگر شنوی فسونگر افرا سیاب را</p>
<p>خورشید گشتم ایچم پچایم لو طمیر</p>	<p>و حلق تشنه و غله ناید سراب را</p>

نہاںم از چہ دستی میکشد زلفت سمن سارا ز ہجر روی او باویدن آئینہ ام قانع لب آن جام می بوسم دہانم میشو شیرین دلہم از چشم میگوش کشتو این عقدہ مبہم غم عشقش تمامی جای گیر و در دل تنکم نگر و زوہوس را با وجود عصمت یوسف	عجب نبود کہ سحر او بدست آورد دل مارا کہ او دیدہ است عکس صورت آنماہ سیارا صلوات بین کہ بوسیدہ است آن لعل شکارا کہ گاہی می شنیدم نام ز ند باد و ہبیارا کسی کو در جہا نی جا تو انداد و در یارا چہاں از چہرہ غارت میکند شرم ز لیارا
---	--

ظہیر از سنگ باران عادت عشق افزون شد
زمانہ از کجا آورد چہ دین سنگ سودارا

کہ تو ان تسخیر کردن عمر بی بنیاد را عشق می خواہد ستونہ در بنای کار خویش صد ہماے عشق را کی بوالہوس در قبول صد سیکین را کجا مردم حمایت میکنند ای شکر دست کوتہ کن ز مظلومان کہ خج از دعوت می نشاید سرور را بر جای خویش	کو سیلان تا نگہ دارد بہ ہجر باور را غوب پیدا کردہ بر بستون فرہاد را کی شناسد طفل قدر سیلی استاد را ہرگز ادیم خلعت می دہد اوستا و را دادہ بر بادفت بنیاد قوم عا و را سر و سن چون در خرام آرد قد شمشاد را
--	--

استخوانم شکل موسیقار شد از غم ظہیر
در صغیر آید غم چون بر شمشاد را

سن اورا این قدر ای دیدہ سنجید چہاں	بر سر ہرموی او چون شامہ پچیدن چہاں
------------------------------------	------------------------------------

تا بکش کیبارگی آزاد کن کیبارگی	حمله کردن ہر زمان شمشیر و خنجر چہرا
منزل آسودگی در عالم نادانی است	پیش استاد خرو بس مشق فہمیدن چہرا
بہچو شہنم بر قباے خوش میاید گریست	چون گل ای غافل درین ہر در خند چہرا

نیست مغرور و خطر در زیر این گردن طہیر
 بہچون دانہ در میان خوشہ روئیدن چہرا

مگر کہ مرغ چین گوش کی وہ نالہ ما	کہ می برو سبق نالہ از رسالہ ما
ز بس قہادہ محبت میانہ گل می	بجای بادہ گلاب در پیالہ ما
شکایت ہجران نوشتہ ام در دل	نشان سخت سفیدت داغ لالہ ما
بنالہ کہ بر آرم ز دل شود معلوم	شکایت غم عشق ہزار سالہ ما

ز سخت دل ہمہ دور طہیر وائرہ شد
 نشان بارش خون است رنگ مالہ ما

کے در باغ نظر را دانست دفرگان ما	کے بہرستہ کلیدی داشتہ وستان ما
گردے آسودہ ہاشم آن نہ خواب اعست	در تمام عمر ہست آن یک نفس ستیان ما
نوح را موج سر شکم بر کنار افکنده است	زانکہ فلک و نہ فلک را بکنند طوسان ما
ماند در ظلمات سودایت سکندر تشنہ لب	خوردہ خضر عشقت آب ز چشمہ حیوان ما
می فتد از وزن چشم ز شوخیام مدام	طفل شکم ساعتی نشست مردمان ما
حسن شوخت کاینہمہ می لاف از چوگان زلف	غیر کوی دل چہ خواہد برد از میدان ما

<p>اشک من داده ظهیر اوراق دل داشتست موجب شیرازه مازست در دیوان ما</p>	<p>برای برق ستم سبز کرده گشت مرا کشیده غم خط ارشاد و سر نوشت مرا بدان رسید که دوزخ کند سرشت مرا</p>	<p>نواکب یاس نموده قضا سرشت مرا خو خط خلعت استاد در گه تسلیم نگه بستم لطفش زند شاداره مرا</p>
<p>شاداره یار بسوخته دلیم نگاهت بسجود ظهیر آئینه زیبا نمود زشت مرا</p>	<p>از چشمم غم خورم گندم خورشید خاوری را روزی که عشق نباشد آئین کافری را ای دل تو منم کن دیار ظاهری را دیدم که خور و آخر دارا اسکندر می را دیدم بطالع خویش ثلث مشتری را میخواست نقش بند و سیاهی آن پری را</p>	<p>روزی که دیدم از دور آگاه آذری را دو گردن دل من ز نار زلفت او بود آنگاه که خضرت را بطن تمییز کرد دیوار خواهی زیبا نیفتی بمواره رود رین راه ای زهره پره برین دانه نظر نداری آئینه سعی با کز و شبست نیتش آخر</p>
<p>شاید ظهیر بر آن سر کس نموده باشد روزی که سلوه میداد سیاه دلبری را</p>	<p>عاشقان را میل صحت نیست در جبران تب شرم می آید مرا از مرگ و پیمانم عجب</p>	<p>ترک وصل یار کردم تا شده هجران طلب می گزیم هر کجا بجایه ز دنیا می کنند</p>

<p>ترک اسباب تعلق کردہم همچون جباب لالت ایمان نیزنی دست از بوس کوتاه کن بگذرا ز اہل نفاق و با وفا کن اتفاق ببلبلان آیات قرآنی تلمذات مخی کنند</p>	<p>ہیچو اشک از چشم مردم لو تقادم زمین سبب در پرستش بابت بنداری ای کافر لقب صاحب زر بود دست دلو اسباب المہیب پامنہ در بستر گل ای نسیم بے ادب</p>
<p>ای ظہیر از گور نقبہ میزنم تاکہ بر بلا میروم گریان بہ پا بوس حسین تشنہ لب</p>	
<p>تا کہ از سودای زلف یار یا شدم در لقب از برای قوت روح و علاج درد دل لب بدندان سودن گچہ با من شد قیہ دختر و شیرہ گل بکرمی ماند بشاخ گر لابی عشقم دیدم از جور فلک</p>	<p>ہنیم این خواب پریشان بتیور دہما شب خواستم زان لوسہ شقاوی چون در طب گوینا خود چاشنی نگرقت ازان شد و لب رسم عصمت یاد گیر از عند لبان جز نیست آبی نزد این مجور ز تشنہ لب</p>
<p>پردہ دل را بہار زلف ادب تم ظہیر کیست غیر از عشق او اخن زن ساز طب</p>	
<p>شکوہ از بدخواہی او کردم و جور رقیب ز آشنایان بچکس پاس فاداری نکرد ای سوار عمر غافل ماندہ از خوشن دختر و شیرہ گل شد ہم آنخوس صبا</p>	<p>بہ نشد درد دل من از مدای طیب با غریبان گر بیا میرم ز من نبود غریب دوست آخر از عنان کوتہ شود پا از رقیب فردم از غیرت کہ او شرمی نکرد از عند لب</p>

<p>چاره من کن طمیر اندر جفای عشق او نی بوصل آرام دارم من نه در بجران شکیب</p>	<p>گوهری بیرون نمی آرد کس از بحر سرب بوی آتش سید هر از قطره اشک کباب نیست سدی خانه مار از منخ آفتاب گر خرم از جوئی شیر از دست شیرین شهد آ</p>	<p>از نمودن من که بودی نیست غیر از اضطراب اشک من موجب است گردن آتش میچکد با همه اسماک و از خویش حیرم که چرخ تلخ کامی از مذاق دل کجا بیرون رود</p>
<p>این گر هسائی که چرخ افکنده در کارم طمیر رشته یک آرزوی من نشد نوبه طناب</p>	<p>سوخت دل از پروا چون کتان از آفتاب میچکد از کوزه گل عند لیبان را گلاب فیض آن دارد که میریزد بکلیق تشنه آب قطره از شک خار او نمیگیر و سحاب</p>	<p>شب که دست لطف او برداشت از عارض نقاب آری آری صدمم از نکست گل در پس من درد دل پر آرزویم یاد آن یا قوت لب پند ما بر سخت جانان کو بماند بے اثر</p>
<p>نامه بر بال سمت در کاش می بستم طمیر ورنه مرغ نامه بر سیکر دو اندر ره کباب</p>	<p>تا زنده استان غفلت را بشنوخ آفتاب سر زده از روشنی بیام گردون آفتاب لعل ما را تر بیت کرده است و ازون آفتاب</p>	<p>میکشد صدمم تیغ شفق گون آفتاب سر بر آرزو خواب غفلت گر سخن خیزی نام خون دل را رفته رفته عشق او از رنگ برود</p>

نارنجش در دل است و پرتو او در نظر	در میان شریار است لیا مون آفتاب
می جود از جا و پندارد که لیلی میرسد	صبح دم چون می فتد ز گور مخون آفتاب

در دل شب از می شوقی صبحی کن ظمیر	
تا بپالینت تیا در ده شیخون آفتاب	

بوسه آسودگی از خاک شبیدان مطلب	غیر تخت جگر از کوه بدخشان مطلب
نفس صبح هم افشاگر خورشید بود	راز پوشیدن ازین سینه سوزان مطلب
نفس چو کف منتظر سودا پاش	غیر تبخیر غم از خواب پریشان مطلب
در دل ماهمه کس صورت خود می بیند	نیک و بد را همه در آئینه یکسان مطلب
سخن از عشق کس نم تا بدم جان در تن	رسم خاموشی ازین رند غرغزان مطلب
غیر حیرانی نکمت ز گل مصر محو کن	جز صغیر اثر از بلبل کنعان مطلب
خشم تا به نشود یاد لبش کتر کن	از پئے ناخن تا سوزن کد ان مطلب
مزد آن چشم سیاهش ز وفا هیچ میرسد	کشف این مسکه از مفتی ستان مطلب

اے صبا گر بجز اسان گزری تبر ظمیر	
همه جز دم شاو غریبان مطلب	

خیالش تا سحر اشب بیک پیر است اشب	نظر بر هر چه اندازم چشم گشنت است اشب
سحر از خانه گویا عزم بیدون آمدن او	اگر در نفس با شتم تا سحر حق با سن است اشب
نه بند و در بر دیم تا بیزم خود و در حایم	نمیدانم چه زاید صبحدم آبتن است اشب

<p>کنون کرد تر کش آهم خدنگب فتنه می باز د شکستم تو به را از بس شکن یز لعل او دیدم نیم شوق من گویا کشاد از رخ نقابش را</p>	<p>یگو آید بیدان هر که با من دشمن است شب دل زاهد شکست از من چه بشکن بشکن است شب که عکسش بر تو افکند است بن دشمن است شب</p>
<p>طعیر از محسن او نسیم صبح سنے آید شام شوق من بر بوی این پیرا بن است است شب</p>	
<p>برویم با رخندان است است شب از عکس آتشین گلهای جنش خاستند گل را از شقاوت منید از نسیم نخله سائے</p>	<p>به نرعم شکرستان است است شب بر اطرافم چراغان است است شب گلستان را چراغان است است شب که زلفش عنبرستان است است شب</p>
<p>برویش دیده را آئینه کرده طعیر از بکه حیران است است شب</p>	
<p>فغانم پر لب ست و پاره دل در کنار است شب صفائی گرد ظاهر میکند در دل خایش را بگرد شمع بزم او نیار و غیور ایدین بسر مه تاسیه کرده و چشم فتنه آگین را</p>	<p>که یار مهربان آمد ز چندین روزگار است شب ز بس ز آئینه دل میبرد و شکم غبار است شب به بیرون کو بکش پروانه چندین آفتاب است شب هزاران فتنه می بسیم در و دنیا له از است شب</p>
<p>طعیر از ناله ام بوی اثر گویا سنے آید نه گل در خنده می یا بزم نگریه از هزار است شب</p>	

<p>برخ برقع فکنده ماه من از بس حجاب شب دل مشتاق خود را از خیالش می کنم قانع ز شوخیهای تو مگر گانش میان سرمه می غلطد از چاک سینه ام دل می بیرون آمدن دارد</p>	<p>گره افتاده در کارم اذان بند نقاب اشب تسلی میدهم پروانه را در ماهتاب اشب از ان ترسم سیه گرد چشمش رنگ خواب اشب سباو این مرغ می رود و قفسش از اضطراب اشب</p>
<p>شب جل است می ترسم طمیر از بخت و آزارم میاداد تماشایش بر آید ماهتاب اشب</p>	
<p>ضغیری در درگ و پی دارم اشب خراب از باد عشقم میسندار ز بس غمناکی او یایم فشر دست</p>	<p>نفس چون ناله می دارم اشب که این بد مستی از می دارم اشب مزاج چله دی دارم اشب</p>
<p>هر که بسیم ز نفس رخنه کند گردون را دیده از نکبت دل رفته بسر مشق سحاب می کند با گره بخت من آن کشت بهال با صبا بانگ رقیبانه مزین ای بلبل بر لب شوق نفس مانده با می دید نگاه</p>	<p>میستون چاک تن از تیشه صد فرهاد دست آنکه شاگردی من کرده کنون اسادت آن کشاید روی آن نکته که مادر را دست که در غنچه بود قفس کلیدش باد دست رگ انسرده ما منتظر فضا دست</p>
<p>گر چه صبا دُرام از پی صید دست طمیر صید بار و شب اندر طلب صبا دست</p>	
<p>مکن معالجه ماکه ز حسم ناسور است</p>	<p>مرا که پیله دلغ از دکان مضور است</p>

<p>که رگزار سلیمان بجانم مور است هنوز کاسه جینی بنام قفور است بر استخوان و تنم رگ چو تار طنبور است بدیده هر مژه ام بچو نیش زنبور است که از ملاحظت من تو چشم من شور است</p>	<p>روا بود که تو در خانه ام نشو و دائمی گذشت عمر بهمان نام عشق بر سر است ز نغمه سخی مضرب اب عشق پنداری شب که بتو بیا این فرقت آرم سر چو در تو سبگرم دان یکا دمی خوانم</p>
--	---

طهیر باز رقیبانه رو به من آورد و
که من خویش بآئینه دیده مغرور است

<p>صد لخت دل از لطف نگاه کوکب است گویا که جهان در نظر عالم آب است آن شعله آهنگ دفت و چنگ ربای است جز من فزنگ تو که از اهل کتاب است تا بر کف دریا ز طمع چشم حباب است ما فخلص کسندیم که او خانه خراب است</p>	<p>تا چشم سیه مست ترا میل شراب است گر بے تو خورم باده ز بس گریه کسب من ای دوست ندانی که درین پوست مرخست شیرازه که بیت است بر اوراق دل من ای بحر کرم چشم تو قعر ز تو دارم طاوس زرافشان چمن ز اهل مجاز است</p>
--	--

شد بر طهیر غم او در قدم هم
در شیب خیالش که بهمان عهد شباب است

<p>در موج معرفت لعل لب گفتار است بحر و گمان در یوزه کن از دیده خونبار است</p>	<p>عزیز اسرار معنی ایرگوهر بار است ابر چشم من گم یا قوت بار و گاه در</p>
---	--

<p>بر سر ما نافر شاهی بود داغ جنون نیستم محتاج مهوری که در شهر خراب صدقیاست گشته بر پا از شهید غمزه اش زلف او چین است او خاش میخند غناش رنگ کفر با حسن آن بت از ناز و لالی ترست سینه ام مجروح شد از خار خار حسن او</p>	<p>طره دستار از خار سر دیوار ماست عنکبوت از تار بستندی در سر معمار ماست زنده برگشتن زمیدان شهادت عمار ماست کافرستانی که میگوبند حسن یار ماست ز ان شب بهتر از نقش رشته زنا ماست بسکه صد نیش هوس در دل پی آزار ماست</p>
<p>باد کشتی کن طهیر اکنون که داری فرست آبروی تو به تا در جام استغفار ماست</p>	
<p>چهره پر از سخن را کرده از دیوان ماست فرستش باد که خوش فکری موافق کرده است گرنه زاهد کرد ما را یا همه تر و استی آن حالات کز لبش از یک کیدن دیده ام</p>	<p>کلب معنی فطرتان از دسته مژگان ماست برق رحمت در کین خرمین حصیان ماست سبحه صد دانه در هر رشته مژگان ماست لذات بقیامت درین دندان ماست</p>
<p>از فراق می طهیر از چشم من خون میچکد این گل تویه است فصل گل که در در مان ماست</p>	
<p>مژگان تو یا سر میایه تمنان است خاموش کند شمع بتاراج دهد گل او طوطی دانا و من آئینه صافم</p>	<p>آری نظر لطف تو یا سوختگان است یر بیل و پروانه سحر فصل خزان است رویش بن اماختش باد گران است</p>

<p>پویشہ زکافوریم از تارکاتان است</p>	<p>بر چاک دل از حسرت متا بخیالش</p>
	<p>در موسم گل تو بہ طہیر از سہ گلگون چون صبر تبان بردل عشاق گراست</p>
<p>پاس اوراد اشتن در بنیوانی شکل است با چنان آئینہ روی خود نمائی شکل است با چنان زلف و ازنی مارسانی شکل است با چنان عابد فری پارسائی شکل است زانکہ از آغوش جان تن را جدائی شکل است صاف دل را خود بشوقان رہائی شکل است</p>	<p>یابست بیگانہ خویم آشنائی شکل است من تحمل کردم او از من تنفر می کند نتیجہ گردید عمر و یافت دستم کوتاهی ز اہر تبسوم گو بودم کہ گشتم بادہ نوش کی بیا لینم رود او گر رود خاکم بسباد یا تو از حیرانی آئینہ گشتم بد گمان</p>
	<p>کی شود آزاد دل از قید زنجیر او طہیر چون بدام افتاد مرغ او را رہائی شکل است</p>
<p>کجا مجال درنگست زانکہ کارہ تنگست ز گوش پنہ برون کن کہ بانگ شون ز دلنکہ عشق ندارد کلیسیای فرنگست ز صلح پارچہ حاصل زمانہ بر سر خنگست</p>	<p>گذشت قافلہ فیض کے مجال درنگست صدائی زنگ بر آمد ز گوش پنہ برون کن کلیسیای فرنگ آن دلی کہ عشق ندارد زمانہ بر سر خنگست دیار بر سر صلح</p>
	<p>بقدر چو قامت چنگ آون چو متا دن تن طہیر چو قانون بقدر چو قامت چنگست</p>

<p>صد مژہ بردیدہ گریان توان بست از نادک نازت ز زمین سرزده پیکان ای سبیل دلکش بکشاظره که بردل محتاج تبریزین بنو و بلغ جمالت منعت که کند گرگزری سوی غریبان ای مرغ چمن رشک تو بیا با صبا چسبیت</p>	<p>از دشنه خاری ره طوفان توان بست تخت همه بر خار منیلان توان بست بتدی یجز از زلف پریشان توان بست ذیر که خار کف بستان توان بست برور چکان راه سلیمان توان بست دانی تو که بردی در بستان توان بست</p>
<p>بهر چند ظمیر از وطن خویش بنالیم بر باره سلطان خراسان توان بست</p>	<p>بالاتی تو از فتنه دو بالای قیامت احوال صفت محشر و گرمای قیامت ماسو خنکان راست چه پردای قیامت در زهد عشاق تو غوغای قیامت کس نیست سراسر رود صحرای قیامت</p>
<p>ای از سپهر غمزه صفت آرای قیامت خورشید ز شرم تو چنان سوخت که داشت جای که قدم در روی عشق تو نهادم در وعده که وصل تو نگشت از طپش دل جز من که گس در دل پر شور کف سیر</p>	<p>در دامن تو خردم ظمیر ار نه زنده دست دست من دامن تو خردم قیامت</p>
<p>در آشیانه تن مرغ دل باز ادیست کدام فتنه ز روے تو بر نئے آید</p>	<p>شنید مشرود که یارب هوای صیاد لیست بهر کمی نگریم از غنیم تو فریاد لیست</p>

<p>ہلاک تو من از ملاز جلا و نیست گران بخاطر ما نیست خط آزاد نیست</p>	<p>مزن بتیر قفاصل کش بتیر عتابم تو خطا بند گے از من بگیر کان چیز می</p>
<p>طہیر چند شکایت ز غم منید اسبے بزر پرودہ محنت ہمان دو حد شاد نیست</p>	
<p>کے قبلہ می شناسد دیوانہ گے نیست با ما ہمیشہ گردون اندر پی شکست باران زیادے گرا نیخانہ درشت نیست بدنامی از خزان ماند از بسکہ بادوست صبار بلبل و گل از باوہ است گرے شوم پریشان ہم ضامنی ہرست</p>	<p>در کعبہ گر نیاید آن کس کہ حق پرست از سیر ماہ نور شید ہر روز کم شود غم غیر از خرابی دل از گریہ نیست حاصل بر باد میدہم گنگلہای تازہ رس با شعے بدان تحمل پروانہ را تجمل تا پنجہ جو احم در زلف ادست محکم</p>
<p>داعتم طہیر پرست لطف تو دتیکرست کے می گریہ دراز تو در عشق پائی بست</p>	
<p>نالہ مرغ چین جز اضطرابی پیش نیست آسمان پر وی آن دریا حبابی پیش نیست حیرتے وارم کہ دل مرغ کبابی پیش نیست برق خرمن سوز من جز ماہتاب پیش نیست</p>	<p>بر عذار شاہد گل جز نقابے پیش نیست آن محبلی را کہ ماوروی شناور گشتہ اکم در ہوا می حسن او آیا چنان پر سینہ زد سو ختم از یک فروغ حسن او همچون کتان</p>
<p>کز غم او حاصل جام شہر آب نیست</p>	<p>یا فتم تا نعت دل در دیدہ آوردم طہیر</p>

<p>نیست یکدم که فرات دیده ام نشان خزمن گردون چون از خوشه چنبه ای من مردم آزار از خوشامال مردم بخورند دلبر یایان عاشقان را بی محابای کشند بستر از گل میکنند هر دم نسیم بوالوس مردم از نادانی اگر گردون نیکی می کنند</p>	<p>نیست گریخ جفایت سینه ام صد چاک نیست برق خرمین سوز او یک آتش آتشک نیست بارد اوقتی به از مخمر سرخاک نیست شمع گر سوزد و دود پروانه او را پاک نیست بیل بیچاره را با بش بجز خاشاک نیست قبض و بسط کارها در پنجه افسلاک نیست</p>
--	--

هر که اینم طهیر اندر بلای مستی است
نیست اینجا دانه کاندز دل او چاک نیست

<p>کوهی کاندز کندز نقش اندر بند نیست ما صفا محذوران ما را که از بس شغل عشق ناگاه ما هم مقید شد بشل روزگار آسمان کو فکر دیگر کن که من قانع شدیم</p>	<p>با کد این رشته جان سنبلیش در بند نیست ما و مجنون را مجال استماع بند نیست نیست یکدل اندر انجمن او بند نیست با جفا عشق پنداری که دل خرد نیست</p>
--	---

ما طهیر از بے نشانی کمتر از عفتان ایم
ما و این بکشاید او را نیز میگویند نیست

<p>ما را غمی ز حادثه روزگار نیست می ترسم از اشاره ابرویت امی حسم دامم تنیال قد تو در دیده من است</p>	<p>دیوانه را خبر ز خزان و بهار نیست شمشیر را بروی تو از ذوالفقار نیست جز نیک انال سر و درین جو بیار نیست</p>
--	--

<p>سنگ است مزد میوه لزان نخل سر بر در با آنکه غمره در صفت مژگان مبارزه است</p>	<p>گر ز آنکه در محوطه و در حصار نیست سرفتنه چو سدرمه و تباله دار نیست</p>
<p>از ره مرد و ظمیر بافتون زلفت یار پیشان وز دود عده او بر تار نیست</p>	
<p>با غم من نفس مرده دلان این نیست چشم من از همه آثار ترا می بیند سایه پرورد چمن نیتیم ای ابر بهسار قامت او که علامات قیامت دارد یسی این ناز همه بر دل محبتون دارد تا تو در شیشه و خم باوه کنی عید آمد</p>	<p>مستی مرگ بدین خواب گران این نیست گر منظور نباشی و گران این نیست بر گلستان من آسیب خزان این نیست پیش او جلوه ات ای سرو زان این نیست ورنه عشق تو با و با و گران این نیست با ده پیش از که ماه رمضان این نیست</p>
<p>وقت تنگت ظمیر از دهن یار بگو ورنه وصف کمر او بیان این نیست</p>	
<p>مرا ز بیم حوادث چنان ملالی نیست بغیر اهل کرم نام او سبز ز نهار کسی ز تشنه خود نگذرد چنین آسان چگونه بشنود او نامه صبر بر مرا کیسکه گوش وی از ذکر مال ما برسد</p>	<p>بجز سوال کز ان بدتر انفعالی نیست چرا که بهتر ازین مرد را کمالی نیست درین زمانه بجز بی شک حلالی نیست ز کلک جسم ضعیفم بجز بی مالی نیست بروز واقعه خالی ز گوشمالی نیست</p>

<p>ظہیر گر تو بیتی چشم عبرت بین بغیر کاسہ سر کوزه سفالی نیست</p>	
<p>کنون کہ آئینہ از عکس یار گلگونست اگر بطرہ لیلانے رسد شانہ بنیانہ کہ ہنسان می شوم گریبان بود پیالہ را از ساینہ بر بجم ساتی پیر میل کند چشم اشک سوز مرا بد بقول عشق حقیقت ہست ادا تا کہ شود ز بس نصیحت اہل کمال خواہانم</p>	<p>عجب مدار ازین رشک اگر دلم خوشست کہ موشکات خراش فغان مجنونست بدست عشق تو آن ہم فتادہ مرہونست کہ از ترشح چشم پیالہ پر خونست چرا کہ خانہ بر انداز حنا را ہموونست نہ ہر کہ صورت لیلی بدید مجنونست روم بگلشن اذان رو کہ سرو موزونست</p>
<p>بچاک سینہ گندم مگر ظہیر و منال بہر کہ مے نگرم پائے سال گردونست</p>	
<p>بتا ز مے میکشد جانا نہ اینست بخواہم می برد افسانہ عشق سرو کارم ز لطف و خات اقتاد پدر دایم بچون سپد میداد خراش تالہ ام مومی شگافند</p>	<p>خراہم میکند مستانہ اینست برائے خواب خوش افسانہ اینست بہر فغان تو دایم ودانہ اینست گر از حق نگذری دیوانہ اینست برائے تار زلفت شانہ اینست</p>
<p>بسوزد شمع گریبے انتظارش</p>	<p>عنایت در حق پردانہ اینست</p>

زیارت کن دلم را اسے بر حسن که سپدارم ره ویرانه نیست	ز یارت کن دلم را اسے بر حسن که دیوانگے آیم سو سے دل
	ظہیر این نظم چون تشنید بلبل بگفت انا له مستانه نیست
سرخی این کتاب بخون شفق نوشت رزق مرا خدا سے برین نہ طبق نوشت تقدیر سر نوشت مرا از عرق نوشت چون از خط شکستہ ادم سبقت نوشت	عشق تو حکم قتل مرا بر ورق نوشت ہر شب ز گرد خوان فلک روزی نوشت فارغ دمی شیم ز پشیمانی گناہ ہرگز شکستگی زوچ و دم سبے رود
	نام رقیب کشتنی از فتوسے ظہیر مرغ عدل بر دم تیغ نین نوشت
وعدہ پوسہ باغیا مرا خواہد کشت ہجر و وصل تو بیکبار مرا خواہد کشت آہ کان غمزدہ خو خواہد مرا خواہد کشت غار از دوا شتم این عار مرا خواہد کشت	آہ کان شوم شکار مرا خواہد کشت بودم با تو چنین وز تو حیدائی بدتر طاقت نیم نگاہ تو تدارم ہیسات بر رقیب تو شدم مختلف از دوسے ضرور
	آرزو مند دیدار تو سے بود ظہیر آرزو مند دی دیدار مرا خواہد کشت
از خویش رفتم و گفتم کہ آفت بگرفت	چو تاب روی ترا پرده نقاب گرفت

<p>کسیک بر سر خواب سحر شب بخون زد مگر که شبنم بیدست و پا ز جذب شوق تر بوی نماند زلفت تو نافت آهوی چین به بوسه ز لبش دل بنیشود سیراب ترا چه چاشنی از جان فزائی لب خویش</p>	<p>هزار دولت بیدار را بخواب گرفت چگونه جانے بد امان آفتاب گرفت ز شرم خون شده خون بوشکنا بگرفت چگونه نشنه تواند ز گوهر آب گرفت که برگ گل نتواند ز خود گلاب گرفت</p>
<p>بهر که می نگرم تکبیر بر کسے دارد ظہیر دامن آل ابوترا بگرفت</p>	
<p>خراح چین خم زلفت ز مشکنا بگرفت اگر آفتاب نہ از چاه صبح دم امروز تو نادر شرم فگندی بچہ زلفت سیاہ بگو بخواب کہ دیگر میاید بدہ من</p>	<p>رخ تو آئینہ از دست آفتاب گرفت کہ چون سوار شدی ماہ نور کا بگرفت فغان ز خلق بر آمد کہ آفتاب گرفت جزیرہ کہ مکان تو بود آب گرفت</p>
<p>ز بید مرگ من ناله دست تاب ظہیر فغان کہ دشمن جان مرا بخواب گرفت</p>	
<p>میان عشق و ہوس گر چه فرق بسیار است نو پیری عمل نیک شو بگو ہر حاصل چو عاقبت ہمہ کس را قیام بود در پہلے نژاد و راحلہ مانند ن طریق ہر و نیست</p>	<p>وجود ہر دو درین کا خانہ در کار است کہ تبار سچہ ہم از جنس تار ز تار است کسیک کشتہ عقبہ انگشت مرد است ہمیشہ سختی راہ بر خر گران یار است</p>

<p>و حاکم جو بھی بیاوران گویم بجوئی نشیر ز فریاد میر و پیشام</p>	<p>شفادہ کسی کو ز عشق بیمارست کہ مرغ تابانہ بر اہل عشق بیمارست</p>
<p>سراغ منتر لاش از بیچکس نے پرسم طہیر حاجت من نزد عنبر و شوارست</p>	
<p>از ان عنان مشام بدست گلزارست ز بسکہ گرد و کدورت نشسته بر دل من شہید مہر کہ از زندگی عاریست اگرچہ من سر خدمت بیامی گل دارم ہزار خانہ از کاروان فیض گذشت کسیکہ یار غمی از دلم بگیرد نیست</p>	<p>کہ عطر گل بدامنم چو نکت بارست ہمیشہ آئینہ من بزیر دیوارست کسیکہ زندہ زمیدان برون رود عارست ہمیشہ پائی مراد تلافی یار است خوشادلی کہ بزویک صبح بیدارست ہر آنکہ در دل من راہ یافت سر بارست</p>
<p>طہیر آئینہ را طالع سکندرست بہمیشہ مشرق اورا طلوع دیدارست</p>	
<p>سرو زان آزادگی دارو کہ بی یار و پست اعلیٰ است آنکہ بختیش نقطہ توحید نیست مردم آزاران جاہل روز پیری تہتر اند دیدہ ظالم بجنہ بردست دنیا دار نیست از غرور و خود منہ پارسا ہنر و گان</p>	<p>در گرا نیاری مشقت نیز سربار خراست دیدہ بے مرد بک چون حلقہ بیرون در است افعی قاتل نہ بدکنہ ساسے اردو است تا قیامت گوش سگ بر مردہ مرگ خراست اخگر سوزندہ زیر تو دہ خاکستر است</p>

رشته نالگسته جمعیت برای گوهر است از ره در قصد خیار افزون بهر جوهر است پوشش مجلس فردزی در میان خبر است	بی نیازی عاشقان خوبان پریشان نیست قافله از او در گردون زیاده افگند هست چیزی در کف دریا و لاف پوالت
---	--

عقد برین را نیاز این غزل خواهد تلمیذ
 لیکه ناز و پرزبان کاین در کار دیگر است

کین اشک سبک یه عین جگر می داشت زلف از رخ تو آفت در قمری داشت ششم همه شب اگر یه بیاد حرمی داشت بیچاره دل ماکه دل بیگرمی داشت حرفیکه شنیدم خبر بخبری داشت هر چند در بیخانه اثر بی اثری داشت	دل از غم عشق تو سر پرده درسی داشت بر بهمن زلف تو بجز باد صبا نیست از آرزوی هستی و از ذوق خوشی رفتند رفیقان جگر دار مینزال از هر که سراغ تو من از خواب گرقم در عالم وحدت اثرم هست نمایان
--	--

در محبت یک میوه زبانه برگی غلیظم

نخل تو تلمیذ از چه سبب شری داشت

نذیر روی گل و موم شباب گذشت بانظار گذشتیم و وقت خواب گذشت بخواب بودی و آنماه بی نقاب گذشت کنون که از سر فرصت و دینزه آب گذشت	بیا که قافله عمر ما شباب گذشت نیامد آن صنم و عمر منتفی گردید بله و سو باز بچه سر کردی صرف کمان خنجر کنی خم پنهان جفا و عدو
---	---

	<p>طهیر فیض سحرین ز خواب شو بیدار بیا که وقت دعا هائے مستجاب گذشت</p>	
<p>نه میتوان ز حدیث می دو ساله گذشت بروز واقعه غم رقیق مال گذشت بحکم گل رقم آن بنام تراله گذشت مکن تفرح صحر که دور لاله گذشت</p>		<p>توان ز معنی لفظ دو صدر سال گذشت ز کوچه ای بی استخوان خود چو صفیر کلاب پاشی بیل بر اشک گلشن بود بسینم بگر از سیاه خیمه داغ</p>
	<p>ز خون فغانی مینائے دل بساغر خیم طهیر نزد تو با شیشه و پیاله گذشت</p>	
<p>پائے پر آبله در بادیه ماندیم عبث انچه خواندیم عبث انچه خواندیم عبث انچه دادیم عبث و انچه ستانیم عبث این گلستان که درین شور ستانیم عبث این همه خون دل از دیده چکانیم عبث اگر آن جانی ما بود که ماندیم عبث</p>		<p>دره سفرش قافله را ندیم عبث فصل و نادانی مادر را و یکسان است دل گرفتند ز ما خوی چسبیدن داود هر خالی که دل رست ندامت در او دیده مصرت ما قیمت یا قوت شکست سوئی مقصود گذشتند سبک روحان را</p>
	<p>قدر از باب سخن را شناسند طهیر این قدر گنج که از سینه فشانیم عبث</p>	
<p>گرفته ناز تو از حسن ملک خوبان باج</p>		<p>زهی به تیر غمت صد هزار دل آماج</p>

<p>طراوت گل روئے ترابه لاله و گل ز شرم حسن تو بازار مصر کشته کساد کجاست عقل گر آن جان زنده عشق زبان شوق انا الحق یابین سخن میگفت خدا نگ غمزه نمان میرسد چه چاره کنم</p>	<p>نزاکت قدس و ترانه سرو نه کاج ز بوی عشق تو بیت الحزن زفته طراج مرا ز بام کجا برد رفعت معراج که نیست دعوی عشق تو کاهر حلاج همیشه تیراجل غافلست نیست علاج</p>
<p>سند ظمیر که پای سریر بگذارم که بر سرم بود از ترک هر دو عالم تلج</p>	<p></p>
<p>دارم گله از بخت تنگبار و دگر گریسج در روز مصالحت دهم آرایش خود را صد دانه شکسته ست درین رشته نرنگان هر دایره را مرکز می البسته ضرورت</p>	<p>انیت مرا ثبت بطو مار و دگر گریسج از بخت جلبر بر سر دستار و دگر گریسج زان سحر کنم نام تو گلزار و دگر گریسج خالیست در آن صفحہ رخسار و دگر گریسج</p>
<p>هر جا که ظمیر است و میاست تغافل روی تو بود در صفت اغیار و دگر گریسج</p>	<p></p>
<p>یرو فرقی سر نهاده چو ز گس کلاه کج گفتم بلال ابرویت آیا چگونه است گفتم چراغ مرده روشن تر از تو نیست از بهمت بلند بود قد سرور است</p>	<p>بر گل ننگه سنبیل زلف سیاه کج آنچون کسان نمود بسویم نگاه کج گفتا که می برود دولت و دوا کج روید ز لپت فطرتی خود گیاه کج</p>

<p>نخل قد طہیر ز پیری خمیدہ نیست وا حسرتا کہ گشتہ ز بار گنہ کج</p>	<p>قارون بجاک تیرہ شد از آرزوی گنج عاقل کسیکہ پا بگذازد بسوئے گنج چون مار ہر کہ حلقہ ز نذر و بڑی گنج بر بام این خرابہ نشینی بہ بلوی گنج</p>	<p>دنیا طلب مباش و مکن جستجوی گنج دیوانہ از جنون رہ ویرانہ میدود شہدی از وجوی کہ ز ہر مایل است ای چند پست فطرت و مشکوب تلکے</p>
<p>از نزدیک طالبان درمچو اسم مار ہرگز طہیر کم نہ شود جستجوئے گنج</p>	<p>دری ز بحر سینہ نہ سقم برائے گنج ای دل عجب مدار بویرانہ جامی گنج آری ز مرگ چیرہ تر است از دہک گنج آید بگوش طالب دنیا صد گنج خشد بخلق و یح نہ گیر دہائے گنج چون بار خاک نیمخورد از اشتہای گنج</p>	<p>انتم کہ نیست در دل من مدعای گنج از فیض عشق گو ہر محبت درد لم خون من از حریص قزو تر بود ز مرگ قارون ہلاک گشت ہنوز از غرور داد عبیرت ز کوہ گیر کہ کان ذخیرہ است دام حریص تیرہ دل آرا ز روی تر</p>
<p>آن قاتلے کہ تارک دنیا بود طہیر از جذبہ طمع یو د آہن ربائے گنج</p>	<p>بیائے ز گس متاہات دغا قلع</p>	<p>از ہی کہ شہ لطف گرہ کشای مسلح</p>

قسم می که صراحی فسردنیار و سر بزم می نبود ما و چارده ساله خوش است گلشن مشان که بی نسیم صبا	بنمیر از آن که برد سجده از هوای قلیح که ما تپاب پدید آمد از صفای قلیح و بان غنچه لبان و اشود برای قلیح
--	--

ظهیر مجلس می را بود بهار و خزان
نگر بگیرد مینا و خند بایه شرح

بگوش هوش شنیدم شهر بوقت صبح به بخش نامه سیاهان بی بضاعت زکوة حسن تو مارا بقدر عشق دهند طیّب عشق تو شب از پے معالجم رقیب مرده وصل تو دوش داد بمن نظر بر آئینه کرد و کشود عقد زلف بزیر تیغ محبت نگر که این خلیل	مسیحی ز فلک بانگ زد که یا صبح و گرد لطف تو بر انقلاص بود مفتوح چنانکه جایزه مداح گیر داز ممدوح خندنگ ناز ترا مرسم دل محسوس یکی مفسر دل شد یکم عذاب نگر سعادت آئینه را ازین دو مفتوح هناد گردن جانبا ز می و نشند بلوح
---	--

ظهیر مزده که از قوم بستگارانی
که تا ابد لوی ار ساکنان کشتی نوح

بیدار شو که با هم غفلت شراب صبح چشمه هم زدیم جوانی بسا و رفت یک لعل دیدم ز خورشید محو گشت	به پیروزید بندگان ز خواب صبح آری مکنین یسیر آمد شبای صبح بنمای رخ که جان و هم او آفتاب صبح
---	--

خندان مشو که ز سیتن صادقان دمیست	بنگر تو از نیمم یاد در رکاب صبح
پنهان شود ز دیده ز شرم تو هفتاب	چون مهر اگر طلوع کنی از نقاب صبح
هر صبحم بیا و شهیدان عشق او	خوین کفن بجلوه در آید سیاح صبح

شاید بر ادج فیض سانی ظهیر را	
دست زدم بر شسته کوه طناب صبح	

شراب ناب بود به حضور جانان تلخ	چه جای باد بود متو شکرستان تلخ
عجب که شهید بیا بد وصل بعد از حیر	فغان که اینهمه بوده است از هر بجران تلخ
یکام عاشق به جو شد باشد مرگ	که عمر میگذرد دور فراق جانان تلخ
اگر فوج بود از پی چه غم ز تلخی صبر	که از برای شفا میخورند در میان تلخ

سزشت خاک ظهیر از کدام آب و هواست	
که گویی از سبب دست کام دوران تلخ	

ز بے بخت تو بلبل خطیب منیر شاخ	شعشع عشق تو پروانه سوزد و اندر کلخ
فکنده فوج نفس بوزیا بسجود دل	از ان بصومعه شیخ میروم گستاخ
فلک بدوشنوا ندر آت و انجم	سحر بسجده نقد مرغ عشق از سر شاخ
ز شوق عشق تو دور پوست چون نیکیخ	بجذب رفت نسیمی بخانه سلاخ
تراست تا نفس تا امید زرق مباح	که بهره به تو نزدیک میبرد طباح
گناه روی زمین کرده هیچ باک نداشت	ظهیر را کرم کرده اینچنین گستاخ

گل افشانی آینه زارش چو میبار غلاب از رخ	نگار در ششم شورش که میسرید و گلاب از رخ
شعاع آفتاب بیدل نظر را خیره می بازو	تو آنم دیدن او را اگر بیند از نقاب از رخ
نهاد دست بر عارض بوقت خواب مدبر	کف دست نگار خویش را دیده خضاب از رخ
حجاب پرده های چرخ نیل تا بکے ماند	چه آید از کستانی گر نیاید ماهتاب از رخ

طهیر از بخت میمون میثوم روزیکه از خلوت	
بودیم خاک را و آن شهر عالیجناب از رخ	

با چشمش وقت می موج شربم می برد	بچشم داز جان و پند ارم که خوابم میبرد
کاشک از جان غبار چشم می افشاند می	کان نقاب افکنده دایم بی نقابم میبرد
تا خیالش بر تو افکنده است شهباز دلم	دیده بیننده فیض از ماهتابم میبرد
در شب تاریک بجران ناخدا می عشق گو	گریه طوفان خیز و میسیر ارم که خوابم میبرد
بشنوای صیاد اگر آزادمی آری مرا	از قفس میسیر کن کن گرا خط ارم میبرد
کم شده اندوه دل در خار خار حسرت	اے سپاه غم و کن در نه خوابم میبرد

سایه از ساکنان کوی او بودم طهیر	
یا ازین در جذب آن عالیجنابم میبرد	

تیره شب بخت سیاه با لیم آمد سیاد	در شقایق دیدم از داغ دلم آمد سیاد
برگ سنوسن همزبانی کرد با من در چمن	از دم شمشیر تیر قاتلم آمد سیاد
دست بر سر دگلس من عمر غفلت رفت	حیرتی از روزگار یا طلم آمد سیاد

<p>هر کجا دیدم گس پایش بشد گشته بند هر نفس از عمر پاد در منزل دیگر بند اضطراب بنجد پیدا دیدم از موج شتر</p>	<p>نفس شو عم در خلق نایلم آمد بیا و اشتیاق آفرین منظم آمد بیا و بی ثباتیهای سخن زانکلم آمد بیا و</p>
<p>تاوک اندازی بدیدم در کین گاه طمیس تیر بازی از نگاه عاقل آمد بیا و</p>	
<p>شب سر زلف دراز تو بیا دم آمد شوق هیچ که خون در دل گردون نبرد نیم شب سایه مرگان تو دیدم در خواب کیک دیدم که ز نقش قدمت رم میگردد خلق بود که شد جاده عربانی من زهره حلقه ما بود ازین تاب بچنگ</p>	<p>ریسان بازی مار تو بیا دم آمد می از ره پیانه گذار تو بیا دم آمد از ره پوشی تا تو بیا دم آمد نقش تیش شیشه ساز تو بیا دم آمد چون ز پوشیدن راز تو بیا دم آمد زلف عشاق تو از تو بیا دم آمد</p>
<p>تا در پرور صحنه گرم عیان بود طمیس نگه گرم نیاز تو بیا دم آمد</p>	
<p>اشب فغانم چها با چرخ بی پروا نکرده سعی کردم تا که ثابت شد رمی در فصل گل چونکه نگرس را چشم یار نیست کرده اند کاش میماندی تا نوشته ترانکه امر در انضم</p>	<p>انچه من با چرخ کردم تیشه باخارا نکرده بوالهوس را هیچکس مانند من بر و نکرده دیدش که این خجالت دیده را با نکرده خواند بکتوب مرا ویل استغاثا نکرده</p>

بگسلان تا محبت از نسیم اکنون طحیر	ز آنکه با این رابطه یک عقد از دل و آنکر و
-----------------------------------	---

لب تو راه سخن را به تنگ میگیرد نقاب اگر ز رخ نیم رنگ بکشائی اگر شرم بربگل آنگنی برقع زیارت دل من در خزان کند بلبل صفای چهره اش از آه من فرو تر شد دشمنی و هتاش خنده نامت ام بماند	سخن ز لعل لبان تو رنگ میگیرد ز غیرت آتش غم در فرنگ میگیرد بسان کاغذ عکس از تو رنگ میگیرد سراغ غنچه دلوک خدنگ میگیرد غلط که آئینه از آه رنگ میگیرد ز بسکه راه شکر خند رنگ میگیرد
--	--

چنان ز تو به کنم ترک می طحیر که من
کف از پیاله رخ از باد زنگ میگیرد

امید بوسه بر آن لب کس خیال کند طبع بوضیل تو چون نشئه امید برات عجب بدان که نشانت ز بوالهوس پریم بگوئی عشق تو فرما نیست پرویز است	که بچو باد ز نمک را بخود حلال کند کسی کند که هم اندیشه وصال کند از مرده نیز فرشته زمین سوال کند کسی که از طبع اندیشه وصال کند
---	--

بجی که در سوخته عقل دست یافت طحیر
بنوش باد که این رفیع آن ملال کند

شد که ام بوقت سحر معنان باد	گفتم اگر بیا در دم هر چه با و اباد
-----------------------------	------------------------------------

چون شاخ ارغوان شده آهیم بخون دل بر کشتگان عشق چو تیغ آرمودن دست کنعان ز روی مهر و وفا یافت بوی مصر تا غنچه یسگفت نکند نئم طرب	آید بچشم اهل بصارت چو سرخ باد دارد هوای مرده کسی چرخ کج نهاد ورنه بر مریز عشق صبارا چه اعتماد بلبل چه عقد با که گشاید بدست باد
--	---

تا چند جام دیده پر از خون بود طهیر ساقی بر غنیم دیده دیده ساغر مراد	
--	--

یاد روزیکه نگاهم همه بر روی تو بود رو بجزراب چو کردم سحر از مهر بر من در خراش دل من بین و پیرس از شام دوش ترسان از تو دیدم رخ ترسناچ یوسف مصر که با سنگدانی سر سیکرد عطر گل آمد و رفتم بتماشای چسبن	سرمه دیده من خاک سر کوئی تو بود بیشتر خاطر من مائل ابروی تو بود تا بدانی که هم از الفت گیسوی تو بود مقصود از سجده اش آتشکده روی تو بود ایرویش مائل میزان ترا زوی تو بود آرزویم همه جویتدگی بوی تو بود
--	--

دودیت را بسوی خرگه مه دید طهیر با خبر شد بر بینی که به پیلوے تو بود	
--	--

محببت من و آن تازین حسدانی بود نخست سلسله جنیان من بجلقه عشق بحیر تم که چنان شد بیشه شهر آشوب	ندانم از چه مرا طاقب حسدانی بود همان کند سر زلف دلبر باسک بود بکار من که دین شیوه آشنایی بود
---	--

نہ موسم بطریقت نہ کافر دم در عشق	مرا بسیم و ز نار نار سائے بود
نیامدم بحیرم تو بے وضو ہنس رگزر	تستہ رو بہم از گرد بینوائے بود
بقاف قرب و قرار قناعت آرا مید	خوشا سری کہ درد فاقہ گدائے بود

طہیر سخت غلط کردی و نداشتی
کہ اصل و فرع محبان تو ریائے بود

بہران حریف بخت سیاہم نے شود	دورخ حریف شعلہ آہم نے شود
خواہم کہ سر بہ ہتہ در آیم بہ آفتاب	کاساب چرخ پشم کلاہم نے شود
در آب و رنگ اخش این بیت گز نظر	آب و درگرفیق ہکاہم نے شود

دریائے ہمیتی کہ حبائش بود طہیر
کس نیست آنکہ طالع راہم نے شود

ناکہ ام تاکے ہناخن کاوش دراکند	اگر یہ ام تاجتد کشتیبانی دریا کند
پارہ شد ز تخیر یا گرم کم از خوشستن	کیست تمارا البھرامی جنون پیدا کند
چند یکشاید گرہ در بوستان باوصبا	کو نسیم وصل او مانع چہ دل واکند
بال بلبل را بتسار شستہ گل بستہ اند	کی درین موسم بسوی آشیان پروا کند
دور باش از احتلاط تلق تا باشد امان	اگوشش صیاد شیر افکن چہ باحقا کند

زندہ چون از اہل سیاہم در معنی طہیر
چون شویم از اہل ہنر نشان کہ یاد ما کند

<p>شب من در صباحت ماه کنعان میتوان شد بزنجیر جفا از زلف خویش می تواند کرد خدنگی بردلم از کیش مرگان میتوان زد خضاب اشک بر پای گلستان میتوان بست فسون ناز و حرف مروت میتوان گفت فطر در روز وصل اورا مرقع میتوان بست</p>	<p>دل یعقوب سینه بیت احزان میتوان شد شب هجران او بر من چو زندان میتوان شد کمان ابرو انش جان بقربان میتوان شد صقیرم دلکش فرع گلستان میتوان شد اگر آن غمزه کافر مسلمان می تواند شد من من بی نقاب از دیده پنهان میتوان شد</p>
<p>غم اورا طمیر اندر دوش جا میتوان داد اگر در ظرف قطره جائے طوفان میتوان شد</p>	
<p>ز بنو غمت در سینه ام راه فغان گم شد چنان در جستجویت شد بچشم شوشی پیدا چنان بر بزمی بسگامه شور قیامت چه بچو و خفته مجنون بر خیز و سرکش کن بروی نفس مجنون بلبل پروانه می گفتند منید اتم کد این ناوک مرگان بلا کم کرد</p>	<p>ز بیدار تو ام حرف و حکایت زبان گم شد که اکثر نامه اعمال مردم از میان گم شد که طواری شفاعت از کف پیچیدان گم شد که امشب تله لیلی میان کاروان گم شد که مرد کامل و مرد محبت از میان گم شد و وصف بر یکدگر بستند و قاتل از میان گم شد</p>
<p>اگر پرسند کس حال ظہیر می را بگویند که در و امست آن مرغیکه شب را آشیان گم شد</p>	
<p>یہو امشب از سر شک من برین گل میشود</p>	<p>گر در آغوشم نیایی کارشکل میشود</p>

هر دم از یادم غواهی رفت ای آرام جان	آرزوی جان کجا سپرده از دل میشود
کشتم از باد شرطه روی دار و بر قفا	ناخدایم از خدا التماسه خافل میشود
نیکه بے حس است فکر با چو تنگین حیا ب	چو جبهه تدبیر ما در بقیه باطل میشود
منکه سر نیز رقیبت را بدست آورده ام	از دعائی من منقل گشته وصل میشود
هرگز هم کامی نیستیست از ابد دوست	گر غسل نوشم از ایشان سهم قائل میشود
هر کسای را که دیدم روی دار و در نوال	آرزو از این سبب در سینه باطل میشود

اگر طهیر از من غدا بسیار سرد در جهان
آزمایشش چون قزاق شد مرد کامل می شود

یاد مرگان تو کردم دیده ام بر چون بود	حال دل از لوک پیکانت ندانم چون بود
آری آری جلوه در سر و قد او در نیست	مستی سنجیده دار و سر که او موزون بود
قطره خود را به بحر عشق وصل ساختم	تا که دست کوتم سیلی زن گردون بود
گیسوی لیلی و شازده احتیاج شاد نیست	تا به زارش ناله زار من محزون بود

سازم محبوب را رونق نمی ماند طهیر
زاده طبعش تمامه گر در کنون بود

تا که از بحر تو آب دیده طوفانی بود	اشکم از تحت جگر غسل به خسانی بود
مروان بیهوش از بهایم کشته شد	زهر انسان فاو زهر خاصه حیوانی بود
بسکه اسباب تعلیق ما دریدم طمع را	از لباس تن دلم مأمل عبرتی بود

مرد باید عشق را در زندگی تاب آورد	جان سپردن در دو جهان تن آسانی
از چپ انداز پستان کرمانی طحیر	سیرت در چشم غویان صفت نامانی بود
خشم عاجز را جدا کردن ز خود آسان بود بر نیل و غیره تعلیم قیامت از زمین از خردش ناله سبب اختیار از حجاب رفت مجنون زیر خاک از سر شکسته بهوان مرکزی چون دایره عشقم نمی چرخد بر رخ گوهر همان گرد تیمی مانده است	اوسایت نادر خرم زیر پای بود فک من در سائیکان قاست عذاب بود ایشقدر مهر خوشی بر لب دریا بود لاله زار آتشین در دامن صحر بود دور اگر چای بود گردون دلم با چای بود یا وجود آنکه او هم سایه بادریا بود
از شکلی آرزو با فارغ البالم طحیر	دقش سبک کند مرغیکه با عنفت بود
شیکه بر رخ او عکس ماهتاب فتد حلال میکندش چون تمک بفتوی سراج یودز باطن سستان دور شده باران باهر وی تو برقع بقا نخواهد داشت بیزد بواوس از چهره بر مدار نقاب بفضل می چو شوم نفس از آتش آفتاب	ز ماهتاب بر خضار او نقاب فتد اگر ملاحظت او در خشم شراب فتد مگر گردون زاهد از ان طتاب فتد چه پاک اگر که کتابی به ماهتاب فتد رواند که به مرده آفتاب فتد ز آشک حسرت من اگر بر سحاب فتد

	<p>رقیب می فتد از یک خدنگ آہ طہیر چنانکہ دیو ز یک ناوک شہاب فتد</p>	
<p>نزول زہرہ زگرہ دون بیام ما فتد کجا بہ فکر جواب سلام ما فتد کہ از عذار تو عکسی بجام ما فتد کہ ترسم آنکہ مباد از کام ما فتد یدست دلبر عالمقام ما فتد</p>		<p>شہے اگر گذرت بر مقام ما فتد بہر ارعاشق بیدل کہ رو بدو دارند زمان سستی ما آن زمان بود ایساہ نشد وصل تو دندان چنین فرو برویم بہر از نامہ فرستام و نشد کہ سیکہ</p>
	<p>ز بس شکایت علت بدان رسید طہیر کہ حرفنائے صبح از کلام ما فتد</p>	
<p>بیسندہ آتش از نخل او گلستان شد و لے بجز من بخت شہر افشان شد کمان بدست تو ہر سکہ دید قربان شد متاع عشق نظر کن چگونہ از ان شد و گر نہ صبح چرا با نسیم برخوان شد</p>		<p>شگفتہ دل من غنچہ کے پیکان شد اگر بہ آتش آبے زند بنیم وصال چہ حاجت کہ ناوک کشی تبرکش تاز بہر کہ می نگرم من از عشق سے لاف مگر کہ شبنم گل جذب کردہ مرغ چین</p>
	<p>مگو طہیر بر آئینہ نام صاف و لے کہ یافت روشنی از حسن یا حسد ان شد</p>	
<p>ابر پیدا است کہ این قصہ زوریا میکرد</p>		<p>لیکہ انشب صفت چہم ترا میکرد</p>

<p>در غیب همه کس نزد وی افشا میگردد کاشکے از دل بلبل گر ہی واسیگر د</p>	<p>زنگ بر چهره آئینه امانت دار است میکشاید گره غنچه بدندان نسیم</p>
<p>کاش دستار مراد رکود باده کنید این بلا سگ که طمیر از دل من واسیگر د</p>	
<p>نسیم فیض ز صبح بهار کم نشود چرا داد آئینه من غبار کم نشود هنوز از دل من انتظار کم نشود و من هنوز بلا سگ حصار کم نشود که از تحمل گل نوک خار کم نشود هنوز از تو هوای شکار کم نشود یکه زنانه من تا ستر کم نشود هنوز از دل من خار خار کم نشود</p>	<p>تنگی ز گل حین یار کم نشود و لیکه روز و شب از گریه شست نشود اگر چه قاصد از حرف سیدی گفت مرا بسیکه گره در خیم اندازند رقیب اوست تنیدارد از تو دستم هزار صید بدم تو آند از عشاق بشی که دنگش بلبل شوم روز و وقت هزار خار غم از دیده بار سیر بود</p>
<p>گناه خلق کند نیم قطره عفو طمیر زایر رحمت آمرزگار کم نشود</p>	
<p>تخل صبرم بیارمی آید فیض صبح بهار می آید</p>	<p>مژده اسے دل که یار می آید دم سرد شب زیستان رفت</p>
<p>گو کیا از شکار سگ آید</p>	<p>سے وز و پوی زلف اوید لم</p>

چون گیاه از زمین خاسته شد	یا قسم کان نگار می آید
خود بخود میسر و با استقبال در تماشاگاه او کن منمش آتش کوزند بجهان همه	نقد جان در شرمی آید هر که بی اختیار می آید از دلم یک شرمی آید
<p>اچیز بدند طاسمان طحیر در قیامت بکار می آید</p>	
پرتو حسن تو در بحر و بر انداخته اند تا نظر کرده صفت شده آینه دل طایران خرد از سی شناسائی تو لذت تیج تو در کام همه مانده هنوز کوه خارا زلف یکسر رش آب شود شده از قافله عشق تو پامال جونا	آتش اینست که در شک انداخته اند اهل دل آئینه را در نظر انداخته اند در سیاهان طلب یال پراخته اند کشته گمان که سپاسی تو سر انداخته اند اچیز این شعله بر آواز جگر انداخته اند بسکه بر شایع و لسا گد انداخته اند
<p>ابر فکر تو گهر بار معانیت طحیر از سرت گر بوس سیم و ترا انداخته اند</p>	
دل افکار من در عشق او مرهم نمی ماند سیا گسترخ را اسی شادمانی در گمان چه حاجت دختر ز را شهو پاکد امانی	بیرنگ گشتگان عشق او ماتم نمی ماند که این پروده شمع را بغیر از غم نمی ماند که حجت در شوق نیست بر غم نمی ماند

	نسیم زلفش آید ای طهیر یک لحظه دم در کش میکنی در میان خود را که اینجا دم نماند	
اگر در سینه ام عشق تو آتش خونم نکند غم عشق تو چندان جای دارد در دل من هنسگام عتاپا عقد هم در کار من اولی پریشان اخلاطیهای زلفش با صبا کنم	هر شعله پیش ازین زان تر گسین دو بگنج که در روی نشسته از باد و گلبون می گنجد چو خشم آری گره دامن و زان ابرو نکند که دیگر در میان شانه او نه گنجد	
	طهیر آئینه هم کو تا ندارد پیش او قدری چو استغفار حد بگذشت دیگر رو نمی گنجد	
از نسیم مشتاقان حاضر یار او فتاد خاک راهش را بسر کرم پیشانم که دست گفتم آن خال از میان زلفش کی گشت تا منم پیچیده شد ز زلف او تا ز نظر	دیدم آن حسنی که دیگر ره دل از کار او قفا کردی او آن آستان چشم غبار او قفا هندوی از بند چین سوی بلخار او قفا کارین در روز روشن در شب را او قفا	
	سرفرو زاده ام در باش راحت طهیر از بهمان روز یک با عشقم سر دکار او فتاد	
دل ما تیر بر ویست بهمان می ماند کرده ام سوخته و آتش یزیدان می ماند کار و دایره پیر و جوان می ماند	برخت آئینه دامن تلران می ماند تربان گاه سخن یک نقطه افزون کردم و هم مردیت زینجا چو جان شد و عشق	

<p>ساز و برگم بجوانی همه بر باد بر رفت خود بخوروی و از آن وارث تو بهره نیا تو مینداز که بیدار بودم دم مرگ</p>	<p>چون نگریم که بهارم بخزان میسازند خواجہ پنداشت که باد و جهان میسازند دل خواست دو چشمش نگران میسازند</p>
	<p>شکر چون هست پس از من سخنی چند ظمیر حرف داعی از شقایق بجهان می ماند</p>
<p>ببارفت و زان هم بجا نخواهد ماند گرچه حمل نشاط آورد ولی افسوس ببرد عشق تو شادم از آنکه میدانم در بسکه سیکتم از سینه آه عالم سوز</p>	<p>چنانکه در کعبه خوابان حنا خواهد ماند که بجز میر و دو یک بلا نخواهد ماند که در سعالجۀ او دوا نخواهد ماند یکج خانه من بوریانه خواهد ماند</p>
	<p>ظمیر بسکه ز بهر تو خاک بر سر کرد غبار رفته در می زیر پانه خواهد ماند</p>
<p>عاشق بشی بی روی اولب سبب سحر نزد هر کس بخوان مردمان ناخوانده آهون در چشم هربار یک بین تاجا کئی هو ار شو سعی سحاب تر میت در حق من پیوده شد</p>	<p>مسخ چمن فصل خزان در سخن لبان برزد دست ندامت نیست کان و شایب بر نبرد تار شسته هواری توید از چشم سوزن سر نبرد این دانه تو میدن از خاک غم سر نبرد</p>
	<p>بهر دانه اشک که مرده سقتم ظمیر از عشق او صد مشقب الماس هم این غوطه در بر نبرد</p>

مرغ دل در اشتیاق دام زلفی مال نزد بنیو امشب بسکه ابر دیده چون باران گذشت در شکار حیفه هست آنکسکه همچون عنکبوت شب قیاب ز رنگی گیسوی او شرف خاک	شانه را در گیسوی او دید و بر خود قال زد بر لب دریا حجاب گریه ام بچنال زد بر گس صد دام حرص از رشته آمال زد چون زن آبستنی آنکه اورا اک زد
--	--

جمع شد هر کس جو کسش در پریشانی طمیر
پنجه امید را در دامن امثال زد

دلم چنان بسر زلف یار می لرزد چو زلف یا چلیپا نویم این مکتوب زنا امیدیم افزو تر است مژده وصل گمان برم که فت چون کفت چنانجا ک	که در کند دلیران شکار می لرزد کفم ز بسکه چو برگ چنار می لرزد که دل بوحده گه انتظار می لرزد ز بس کفم چو نیم خنار می لرزد
--	--

من از وصال تو از بهر ترسی امی بلبل
تو از خزان و طمیر از بهار می لرزد

شکر کند که گل چمن باز آمد کوی از زلف باندا کند فکری است در خزان موسم بے برگی من دید بها دید چشم تو میسبب معجزه ایت	ز آشیان بلبل شوریده پرواز آمد که درین حلقه ماسخت باندا از آمد رفت با برگ گل و بلبل و مساز آمد چون نگار تو بسر خامه ز احباب آمد
رفت پرواز شوی گلشن و میدانم کز پی سوختن از شعله آواز آمد	

سرمد چون خانه آن چشم سیه ساخت ظهیر گشت گان سوخته خانه بر انداز آمد	
بدل نوید از ان ماه باوه نوش آمد بخواب بودم داد سوگن نظر افکند صدت که از گهر معرفت بود لب بریز صبح کن بسوز کن نوید آفرینش	که باوه در گن من بچو چو کوش آمد صدای پای نگاهش مرا گوش آمد ز بحر حیرت او بالب خوش آمد خروس عرش سحرگاه در خوش آمد
ز خواب صبح حذر کن ظهیر کنز با لقت نهار باره ازل این سرودش آمد	
اگر قنطاریل افسون نیاید و بد لاله ایمان از وصل هر چند بر وجه عشق تا کوه بخندش ملوست نو میدستیر نگاهت	ز زلف پریشان شینون نیاید صدای حسن سوی مامون نیاید اگر ناله نزدیک محبتون نیاید که گر تیغ بر دهن زنی خون نیاید
ظهیر از رخ او نظر بر نگر دو کس از باغ فردوس بیرون نیاید	
عمر شد و یار من نیاید بر گوش کسی صفی بر نیاید	دین عمر بکار من نیاید دفعه فصل بهار من نیاید
بیداری بخت بین که در خواب	یک شب بکنار من نیاید

باد سے کہ وز و ہر آستانش	نزدیک غبار من نیاید
	ظلمات عدم طہیر در چشم مثل شب تار من نیاید
اشک ز سوز سینه جگر تاب میشود یا قوت اگر بچام بر بزد بجائے شد قطره بامی گریہ من پایہ زمین آئینہ رالقاے تومی آورد لیور	الماس از تفت جگر آب میشود بی لعل نوشخند تو خونا ب میشود باران ترم زود بسیلاب میشود می بر لب تو شربت غاب میشود
	ہمت بج طہیر ز مردان تشلب کز اضطراب غم دک او آب میشود
دل چو صافی شد حقیقت اشا میشود می قد صد عقد از تو بدل مرغ چین کی تو اتم شعلہ عشق ترا در دل نہفت سست اگر آئی بگلشن از مشرق لب سایہ اگر بنگری از شخص ما تو ان شایست گریہ می آید مرا ز تنگ چشما می ابر	از صفا آئینہ منظور نظر ہاست شود از نسیم صید دم تا غنیمت داسے شود شیخ روشن از پناہ شیشہ پیدا شود زالہ می ز گس پیاکہ غنچہ ہمینا میشود بسکہ تن و ریخ عشق ادھوا میشود باد چو دشتک ما مہنوں دریا میشود
	تا توانی در تضرع گوش شہما ای طہیر زانکہ در ہائے اہابت در سحر و میشود

چو بتی نمود با شد که بفکر ما بیفتد چو مراد آورد او ز کرم بسایه خود ز تجلی که داری توئی آن نگار خودین دل من چرا سبک نشود تو نیز دانی چه بجلوه نراکت بحب نام ناز آئی ز که ام سرزمینی چه بهشت دل نشینی	به فغان چو زنگ محمل دلم از صدای بیفتد بسر من از تو هم گذر همای بیفتد که ز آئینه مثال تو بفکر همای بیفتد که خدنگهای تو بکجا خطا بیفتد چه عجب که سرو بیند قدرت و ز پا بیفتد که نشد کسیکه اینجا بهیانه دای بیفتد
--	--

ز رقیب اهر من خود بدعای صبح گاه
چه عجب ظمیر اگر او ز خدنگ ما بیفتد

کسیکه بچو شر روی در فت دارد حریص را بنود تاب دوری از زو سیم به عجز تن داده و مغر و چشم شیر برآر تن ضعیف ز عشق تو پیش میسوزد ز ناله مهر سر مویم چو تار قانون است چو روی آئینه کار سپهر بر عکس است درین مکان محقر مزار که غم است ز دوریت شده ام آچنان که از مرگان ز سبکه زلف تو زنجیر پائے دلسا بود	به ملک نیتی اهل عشق حبا دارد که پائے بند طمع خوی از دها دارد که پشه از سر فرو دیان غدا دارد چو برق شعله کشد چشم بر گیا دارد چنانکه گرم زده بر هم زخم صدا دارد که خلق را ز بد و نیک خود مشا دارد بحیر تم که دلی اینقدر صفا دارد نگه بدیده من تکیه بر عصا دارد سر خجالت از ان رو به پشت پا دارد
---	---

کسیکه بسته سودای زلف چنین تو هست	چو مشک خال تو در اصل خود خطا دارد
بشعر فخر ازان می کند طهیر که	چو خامه بر خط تعلیم صائب دارد
بتی هر جا که پیدا می کنم اغیار هم دارد بختت بچه گردان عبادت نیست خلقتش چو زخم خویش را از وصل و بهیمنی بگذر پس هراوج اقبالی بود و پس زوالی را	گلچلی چو مید بدو در این گلستان خار هم دارد و گرنه رشته تسلیم را ز تار هم دارد که زلف او شمیم طبیبه عطارد هم دارد جهاز اگر بهای هست بوتیار هم دارد
طهیر بسته دم لبریز گوهرهای اشعار است	صدق خاموش و در سینه در شوار هم دارد
بتی دارم که حشش رونق صد بوستان دارد بجام آئینه از عکس آب و رنگ آن عارض بحسرت از غرور بخت خوشیم چنین بستی خوشم من که ز خوا بهای دل همسایه بچشم رقیب از رشک می میرد و منیدانم که آن بدو و دعای من سرش بر عرش اعظم کی فرو آرد	رخ من زان بهارستان چرا رنگ خزان دارد تصور کردم آئینه شراب از عنوان دارد که دالم نیت افتادگی بر آسمان دارد که میدانم بهای من نظر بر استخوان دارد نظر بر روی من گاهی ز روی امتحان دارد که احرام توجه بیشتر بر لامکان دارد
طهیر از بخت خود خواب پریشان تابکی نیستم	که را در زلف او بر شانه دالم بر زبان دارد

نگار من گمراو با خود اجتناب ندارد گرچه مجلس غیری نشسته است مشب نشان نشود نواوری از کدام چمن درست عشق غزالان تمام نوسید اند نبرده ذال جهان جز و فرض درونیا	که بهشتین بر قیاس نیست و عار ندارد که رفته خواب چشم و دلم ستار ندارد که مثل قامت سحر و توجو سبار ندارد مکن در لطف تو گویا سرشکار ندارد مکن سوال که او غیر ازین ندارد
بخود نیا از طحیر از اشاره چشمش که وعده در سخن مست اعتبار ندارد	
دل مآب یک اینجا ندارد چه ناز است این بچشم نیم نازش فروغ عشق در هر شب بود ز بس از نیم نازی مست عشقم یقینم شد ز چاک سینه صبح اگر سوز و دلی بر حال امتی	چادر هرنگه با ما ندارد که دیگر ناز را پروا ندارد تجلی جزو دل موسا ندارد سرم گویا خنجر از پا ندارد که صراحت دل او جا ندارد خنجر از ناله عذر ا ندارد
طحیر از دین و دل شد چون تهیدست و گر در دل عشق یغما ندارد	
بوزنگی گل مراکی در گلستان میرد هر چه از باد صیبا آمد ز عالی تهت است	بلبلم هر صبح در السام الحان میرد بی گرایه بوی یوسف رابه کتخان میرد

عشق را نازم بدان رسمی در اعجاز اور سہل باشد ہرگز از ہر عتابش بر جان	مستحق بقیس را ز تو سلیمان سے پرد نازم اورا گز رشہد لطف اوجان می پرد
طلمت خواب سحر را بین ظہیر از دود شمع زانکہ وقت صدم سرور گریبان میبرد	
بتو اشتباہ من پر تر یا میرسد گریہ ام را در جہان گنجایش طر فی مانند از خراش می نشیند بزین نقش دست دل مثال صید جست از سینہ آن بہ مثال گر مروت بگسلاند جذبہ یعقوب را راہ نزدیک بدو افتاد ای پیمان شکن	ہرگز آتش را بسوز آہ من و امیرسد اشک چشم بعد ازین زودش بدر یا میرسد من خدا سے آن زمین کان کف یا میرسد این بیاض زود را برویش لطیف را میرسد دست پوست کی بد امان زینجا میرسد دامن از راہ وقاداری بعد را میرسد
دیدہ انصاف کہ عشق کہ چہ دین در دین بج بر ظہیر بکیس و محزون و تنہا میرسد	
عاقبت با من تو یزین تجل میرسد می نقد آخر بدستش دولت دنیا و دین یا وجود آنکہ صد جا پارہ شد این نقش را از نسیم پاک بین ہر چند می باشد زین چشم امید از جوہر سر بر ہم نہ ظہیر	بعد از آسبب مستان موسم گل میرسد ہر کہ پائی او بد امان تو گل میرسد نالہ ام در کوچہ منقار بلبل میرسد ہمتی بر و ختر دو شیرہ گل میرسد صبر کن گردی ز راہ رسم دل دل میرسد

تا بر آئینه در رحمت رخت و میکند اینقدر هم شیشه اوستندان نیساید گشت بر دل سنگین شیرین نیست صلا خنده گر برزبان آرد سخن را آئینه آسودگی کاسه چوبی ترکشتی بسته بر پا در کمر	خانه آئینه را فر دوس اعلی میکند با دل نا انچه طعن تا صبح بامی کند انچه سسی کو بکن با سنگ خارا میکند هر که گوید کار بار کار فرامی کند تا ابد در موزه از چشم تر یامی کند
---	--

سالماد در انتظار ناوک نازم طهیر باز پیدا که آسان در دلم جا میکند

دل هوای قامت آزارتا میکند با بجلی جوی چشم جانش دل غریب عشق زهری کی چشاند تلخ طافه که چرخ سرمه موزون از خجالت بیخون میشود یا دگر دم از شهیدان تو گشتم زنده دل ویده یعقوب اگر میندز غیرت چون کند	آری آری شعله دلم میل بالامی کند انچه سحر سامری با قوم موسی می کند آب تلخ شور را در کار دریا میکند چون صنوبریادی از آن سر درخامی کند کشته عشق تو عجاوین سیحامی کند تا ز یوسف انچه در کار زلیخامی کند
---	--

لذت خار مغیلان را چه میداند طهیر هر که او در این بیابان موزه در پامی کند

پیچ میدانی که بامین عشق کشت میکند محرم اسرار زلفش میشود باد صبا نیمه دغشم ز گرمی کار آتش میکند خاطر م سودا نمی مارا مشوش میکند

مرد را بر تن لباس معرفت آراشت باد کبر از دهل بهمت معنی توفیق را	زین طبیعت میل بر دیبای زرکش میکند آنگی روشن روان منع عصاکش می کند
که بیا بد بهره از خار معنیان چون طمیس هر که فکر زار در راه اسب مفروش میکند	
جلوه سرو قد او باغبانی می کند از نگاه دست ازنگ محل از حتم علاج خاطر جمعیت ز دل گرچه مستی داده ام کاش مریون کردمی اورا یکجام شرآ زنگ حسنش از نیا زمین شقائق میشود بلیل از خاشاک پایش کرده و باد صبا	نخل پیرین از دمیل جوانی میکند چاره من و شراب را غوانی میکند زلف او در دست چشمش پاسبانی میکند بر سرم دستار من شب گرا نمی کنند شرم نار او در هم را از عقرانی میکند تا سحر در بستر گل کامرانی میکند
تا خزان هجر او بر من جهان آرد طمیس چون بهار وصل او با من خزان می کند	
کفر زلفش رخنه نادر ملک یان میکند در دلم از خط سبز خود سو او دید و سفت تا تمام از دست او چون گل گریبان می برم چون بیا ز ازل شگ ای دیده خونابه بزم از دل خود باید آنکس ایگر خونابه خورد	آری آری دیو حلیت از سیلان میکند کین سفال کته مشق خطریان میکند بکه او چون غنچه از ما حفظ ریحان میکند قطره بیزنگ را بر دیده نالان می کند هر که ای سفره خود عشق ممان میکند

	<p>رنگ برون بزلنجا کام جتن شد طہیر من ہلاک آنکہ بامن نیت احزان میکند</p>	
<p>دانی چاہا بآشتی مجورے کند خونیت آنکہ در دل منظور میکند ہر دم فغان چو کاسہ طہورے کند در دیدہ کار نیشتر مورے کند در سینہ کارناخن زنبورے کند چون بادہ جائے در گ مٹوری کند</p>		<p>عشق تو رخنہ با بدل طورے کند گر لالہ روید از سرغاش ہنوز عشق از سبکہ کاسہ کسرم از عشق پر صد است یکدم کہ چشم از رخ او شد جدا نظر یہ شہد التفات شکر خندہ ات نفس ایامی چشم منت تو بر این دل حزین</p>
	<p>باطور روشنیم طہیر آن کہ حسن یار دل را بجائے آنکہ منظورے کند</p>	
<p>کہو ترے کہ صغیری بقعر چاہ کند کجا زنا ز بسوی کسے نگاہ کند دیکہ گوشہ ابرو بسوی ماہ کند کہ سرمہ خانہ چشم ترا سیاہ کند ہمیشہ ہر ہمان آرزو گشاہ کند ز بیم خوئے تو در زیر آہ کند کیکہ وقت سفر فکر از راہ کند</p>		<p>بہ تنگ مائے غمی دل چو میل آہ کند بسوی آئینہ ادروی خودنی بیند ہلال میشوم از شرم ہر رخسارش بخانا سائے دل مردمان چو خواہد کرد بکتہ لذت تیخت اگر رسد عاشق ہلاک صبر شہید تو ام کہ نتواند یقین او قبول تمام نیت طہیر</p>

<p>شانه یا با صبار از دل انشا میگرد عشق برداشت ز من بنحو دل خوشی یا دآن شب که رخت آئینه رویم بود تیغ ابروی تو از کشتن من دم منور سخن از غنچه آن لب بچمن گل میخیزد باز فتمیم بهر حلقی اهل جسون</p>	<p>تا دل شب سخن از زلف تو انشا میگرد سرمه ساخته چشم ز لعل میگرد عکس من حسن رخس چون گل رعنا میگرد چشم مست تو به چیدیم ایام می گرد جلوه از سر و رخت میل بیالامی گرد که بنودیم که این سلسله بر پامی گرد</p>
---	--

<p>کز خیالش بدلم راه نمی یافت ظمیر تیر او با پروپیکان بدلم جام می گرد</p>

<p>شب لب تو روزم را سید گرد بنام نور و رشید رخت را چرا بلبل نگرید خون که شبنم صبا اگر جامه گل می کشاید</p>	<p>مرا در تیره بختی سر بره کرد که تواند کسی دروسی ننگه کرد سحر بر بستر آتشیه گه کرد ولی تواند او را باز ته کرد</p>
--	--

<p>ظمیر از ابر شادم زین حمیت که بر ساحت حجاب رو می نه کرد</p>

<p>تا لیسیم آمد و پالسته بدان می ماند پاغبان پرورشی و او بهر خار خسته عشو و دیدران ز گس از حیرت آن</p>	<p>گل امید صبا بنظر بوسه ماند نخل بیه تربیت باست که خود رو بماند چشم ز گس نگران بر سر زانو می ماند</p>
--	--

سالم باشد که بامید خراست و ریاض | سر و پای منقاوه بلب جوی بماند

راه این بادیه زخوت و بلای ست ظهیر
مرکب عقل و دین جواز نگا پوسه بماند

دل چو آن کفشتی خموشی بر لب راز آورد | دیده در افشای عشق شکر آلود
بسکه سیراب است نخل قدز جوی آرزو | در گلستان محبت میوه ناز آورد
رفته جاسوس نگاه و دیده باز از انتظار | تا خبر از گلشن دیدار او باز آورد
جذب ایامی چشم عشوه سازش بر فلک | بر زمین آخرت میسحار با عجاز آورد
قاصد از مضمون شوقم بگذرد از اوج عشق | گریبان کاغذ این نامه پرواز آورد
نال عشاق گرد و راست از قانون عشق | اگر مغنی از رگ من رشته ساز آورد

اگر ظهیر آن شوخ بر خاک شهیدان بگذرد
هر قدم نازش شهیدی را به آواز آورد

دل بسته بعد دام بلا شد شده باشد | شستم ز فراق تو و تماش شد باشد
ز اسباب تعلق تنگی دست کشیدیم | در راه وفای تو فدا شد شد باشد
احوال دل خویش نغمتم بیم وصل | او را ز ناز کیه قضا شد شده باشد
تا نکست گیسوی ترا بشنود از دور و | دل منتظر با صبا شد شده باشد

بیچاره ظهیر آنکه نوا ساز چمن بود
در عشق تو به برگ و نوا شد شده باشد

<p>زان پر تویی که طو ز حیرت غبار شد کو طاقت گاه که از شانزه مره ز اینجا گذشته بردل باخته می کند اشکی که پایه داشت ز نوایه در وهل در دست اهل نجیه سر رشته دوزخ از فیض عشق آبله بر پای عاشقان</p>	<p>صد کوه رفته رفته بنگ مزار شد نور نظر بدیده ما تار تار شد هر دل که از حدنگ گاهی نگار شد اول بنجا کبوس در او تار شد آن سوزنی که بدعی نوک خار شد پاکیزه تر ز شبنم روی هبار شد</p>
<p>باشد ظهیر موش پروانه غنیمت گل شعله گشت شبنم روی شرارتند</p>	
<p>دیسکه از رخ او دیده پر ز نور شود بخش چون ز سلاطین سوال عدل کند نفس گسته بر آرم ز جنبش عرش نظر بر آئینه انداختی روی ترسم</p>	<p>سرسنگ من چو باند درو بلور شود که تیر گاه سلیمان بحشم مور شود بناله که مرا نیش خنجر در شود که آب آئینه هم از رخ تو شور شود</p>
<p>بجز خیال و صا ش ظهیر کمر ناخم اگر بهشت دلم حبس لوه گاه عور شود</p>	
<p>بزم شب آن تبسم شکرستان شود پر تو فیض ازل کی میرسد بهر تار گشته از حرص در یاد داغ و دم مردار</p>	<p>کی نیز و یک لب او پسته خندان میشود مهر را تاثیر در کوه بنشان میشود همه از صدق و صفا یک سلیمان میشود</p>

<p>دقت دیدارش اگر صافی لی ماضی نیست راه دهم تا فرجام بود ریای عقل تا رسد مانند شبنم بر حریم آفتاب</p>	<p>پس چرا چرخ او آئینه حیران می شود کی با فسون سامری موسی عمران میشود و لوسی در یاس بیتیاب تو غلطان میشود</p>
<p>امشب از خواب پریشان که من دیدم ظهیر بوے از باد صبا زلفش پریشان میشود</p>	
<p>زلف که راه میزند حسن که ناز می کند بلبل اگر نفس زند نغمه سمر اید از دلم همچون که نشیتر برگ فسرده میزند در شب وصل مانگرتا نشود چراغ ن کرده دلم زلف او شکوه بخت نارسا</p>	<p>بسته دام کسیت دل با که نیاز می کند سرب غم رگ مرا پرده ساز می کند آنچه بکار بواوس عشق مجاز می کند عشق تو ز ص ماه را دمه گداز می کند موسی اگر خیر شود قصه دراز می کند</p>
<p>تا خم ابروان او قبله شده ظهیر را گر رود از برابرش قطع ناز می کنند</p>	
<p>با صبا میروم امشب بگلستانی چید زلف و خطا تو بود ای چیتون بکیشدم یا سر زلف تو اهر و مرا کار افتاد هر کی در کف صد جذبه عشق است ای سر میروم از جیب تخم گل در رشته تاک</p>	<p>تا کشایم گره از سنبیل و ریجانی چید نیست سر حلقه دل سلسله صبنانی چید زانکه دیدم همه شب خواب پریشانی چید گر سرا پا بودم طوق گریبانی چید من بلبل بشقا خانه و بهقانی چید</p>

گوینا وقت شیخون زدن ناز آمد	ویدم از دور صفت آرائی مرقا فی چند
منتشر شد بجهان عشق ظہیر بنون	گوش کن حال دل سیر و سامانے چند
ہر تیشپ چونالہ من میشود بلند تا باشد از حوادث ایام در امان پیمان شکن سببش کہ چون نام مہش فرکان نیز نم چو تو در خواب رہتی در دیدہ تو تیاست مرا خاک کوی تو باسایہ جوی او زنی استخوان است	چندین ہزار دست دعا میشود بلند ہر جا کہ بہت نام خدا میشود بلند آوازہ تو ہم ہوا میشود بلند اندیشہ می کنم کہ جدا میشود بلند ہر صبح کہ شمع صبا می شود بلند منقار سیر کردہ ہما می شود بلند
مرغان کوہ بجد ہم آواز می شوند و ہر جا ظہیر را بگ درامے شولند	
موسے نظر بغیر تجھے نمی کند دیوانہ ترا کہ ز کونین گذشتہ است حسن تو آنچہ بر سر امے کند نیاز روز ازل چو دل ز تو ارشاد عشق ناز و نیاز عشق با یامی مخلویت کی می کنم ادھق بتی علم عشق را	پروانہ را بشمع شعلے نمی کند چیز معرفت از عشق تمنی نمی کند مجنون شنید و گفت کہ لیلی نمی کند در مکتب تو کسب الف بے نمیکند این نقطہ را حروف تہجی نمی کند در حق طفل اسیر مری نمی کند

	<p>گو آن دمنی که بافت اسرار او ظهیر ده کوچ دل تو مساوی نمی کند</p>
<p>هر گان او بین چقدر کار کرده اند بدستی که مردم بهشتیار کرده اند کاهل نظر مناظره با خار کرده اند احباب عیش و اہمہ بردار کرده اند آنانکہ زاد راہ فنا بار کرده اند زین دل رہی برو زن منقار کرده اند</p>	<p>دل را درون سینہ خبر دار کرده اند از اختلاط چشم تو بینم چشم خویش صورت پرست و الہ گل ماند غافلست از بہر تیغ و طعمہ قصاب انتقام کار نفس بود شتر نفس را مہ مرغ چمن زرا از دل ماست باخبر</p>
	<p>قری گو ظہیر کہ بر سر و ماہل سست منصور عشق اوست کہ بردار کرده اند</p>
<p>سواد زلف دیش موجب سرانجام کرد مرا بخون جگر ویدہ انتخابم کرد بگاہوارہ زندان تن بخوابم کرد کہ در شکنجہ تن زندگی عذابم کرد فلک لذیذ ترین نعمہ حسابم کرد چرا کہ گوشہ ابروی او کیا بم کرد عقل دید و تصور زابتیابم کرد</p>	<p>خیال عارض او شخص اضطرابم کرد سپہر تو قلمون در میان یک رنگان بخور زہرا دید بادل سبدار بوقت مرگ توان گفت کز گنہ ناام بگیر یہ کہ منش کہ در گلو فرو بردم ایک فلکندہ مرا از فشردن سر پوش خیر بر تو عشق زین نماہ ظہیر</p>

<p>هر لحظه غمی در دلم افروخته دارد در جبین صورت وی باست که گویا منعم کند از کج لبش دانه حسانی تا بر سر و ستار کند طغنه و اعش</p>	<p>عشق تو چو بابل این سوخته دارد بر پالش غشم شکل مراد وخته دارد تا آنکه به سمن تو تو آموخته دارد عاشق چو گل این لخت جگر سوخته دارد</p>
<p>چون شمع که در پرده فانوس نماید در سینه ظہیر این دل افروخته دارد</p>	
<p>در محبت عشق اگر خواه ملک گیرم کند نشسته صحبت کجا یابم ز رشک بلبلان من همان از تیغ کاظم زهر نالی بر مذاق مانه را چیده ام از شوق تریاران تر سازگار چرخ از انم تا کند دیران مرا</p>	<p>آشتای کاشن با ستران کشمیرم کند یاغبان چون خارا گرد پای تدبیرم کند دایه ام بارو گر گشند بر شیرم کند کعبه او کاش مدی چشم شبگیرم کند رو عشقم تا ابد کز وصل تقصیرم کند</p>
<p>کشته ام مجنون طہیر از این تمهیلی من حلقه زلفی نمی منم که زنجیرم کند</p>	
<p>هر که بمن نظاره ستانه میکند خواهد مگر سواد پریشانے مرا گویا گل مرا فلک از من شتره است غافل ازین که روغن عشقت در چراغ</p>	<p>عشق فدای ز گس جانانه می کند شادم گئی که گیسوی شانے می کند خاکم اگر بجای گل میخانه می کند شمع این گرم ز بهلومی پروانه می کند</p>

افتاده ام ظہیر زنجیر زلف یار عشقم عنان گرفته و دیوانہ می کند	
در گلستان رخت گل عندلیبی میکند اینقدر با چشم شوخت آشنائی میکنم روز و شب بر طالع خود گریہ می آید مرا کی تواند چارہ رنج مرا کردن مگر بے	نالہ بی احنیت از ناشکیبی میکند ہر کجا می بندیم با من غریبی میکند ہر کہ در عالم بود با من بقیہی می کند بر سر بالین من عسی طیبی میکند
با وجود آنکہ عشق نیست در دلم ظہیر ہیچنان آن زلف مشق دلفریبی می کند	
گرد و صد سیل غم از چشم تری برخیزد نفس خود را بسرم بیند آن خوابا بود خود بخود وقت سحر دل ز غمت مینالد دل چو از عشق جدا شد بغبار و کثبت	نیست ممکن کہ شراب از جگری برخیزد ہر گہ از بانگ خروس سحری برخیزد مرد حق کے بعد ای دگری برخیزد مثل آست کز آتش شری برخیزد
ہمت آلود تنخواہی شدن از فیض ظہیر کے زلبیل بچمن شور و شری برخیزد	
بتو امشب از دل باخته خون میزد کسی سانی بغیر او باز از وطن برگ لیلی بز و فساد توک نیست	از بدخشان پار ہامی لعل سیرن میزد حیرتی دارم کہ دل از جاجی چون میزد عشق را نامزم کہ خون از دشت مجنون میزد

از حجالت برق فراقم جو برین لطف کرد	کشتی عاشق ز بحر شرطه و ازون میرو
آسمان هم از بلای عشق میسوزد ظمیر	بسکه آه عاشقان پراوج گردون میرو
خاک مرا بک مجبت سرشته اند	تخم مرا بر رعه عشق شسته اند از فیض مشق رشته عقد ستاره ام از چشمت وصال تو سیراب کی شوم مرا بابت رزق ز کربان بریده شد
زین دارا و ز حیل ملائک جلد شود	اینجا ظمیر یک بشرو صد فرشته اند
مردہ از قافله باد صبا می آید ہد ہد آورد خبر نزد سلیمان ہبسا آہوی سرکشش سبکہ میں رہم آہو بلکہ پایال حکایت شدے بار دگر محل ناز تو میل سفری کردہ کہ باز اہل دل تا خم ابروی ترا یاد کنند بوریا را گفتش کردہ در آتش فلکین	نکمت یا حبید یا ر جدائے آید تخت بلقیس گل از شہر سبا می آید دل ازین سوختہ یک میل جدائے آید ہر شب از تربت من بوی خانے آید ہر شب از تربت من بوی خانے آید بر فلک ماہ نو انگشت نما می آید زاہدی را کہ ازو بوی ریائے آید
کہ اجابت بسر او دعائے آید	اما توانی بہ تضرع بدعا گوش ظمیر

<p>بگوش من ز مسجد ناله مستانه می آید نیدافم کد این بزم از وی و شفت مشب ز دل تنگی چونو میدا ز تور و در خانه می آید بطور عشق بازی تہمت پر دانه را نا زم ز بس کان بی وفا با من ہر گنگی دارو ز بونہم عجیب دار الشقای بر سر کوی</p>	<p>مرد و دل خیال انگیز سخنانہ می آید کہ در گوشم صدا با از پر دانه می آید تصور میکنی چقدر سیت رویانہ می آید کہ چون از پای خود در سختن مردانہ می آید خیالش نیز در چشم دلم بیگانہ مے آید مکانی را کہ عاقل میرود دیوانہ می آید</p>
---	---

بنویس دانه حال از کندی زلفت او غافل

یدام اوی ظہیر از روز بے تابانہ می آید

<p>بنوی عشق ازین روزگار می آید چو کو دکان دل خود تا بکی فریب دہم گئی کہ در کفشم ہر دو چون ز کجینس اند کسی جواب مرا در شکایت تو نہ داد گذشت عمر و نیامد شبی بہ بالینم خبران کہ نخل شباب مرا ز پا فگند</p>	<p>نہ فیض نالہ از این دیار می آید عبار خانہ بنفیشان کہ یار می آید بچشم من اثر از شاخسار می آید جواب من گئی از کو ہمار می آید بکار من چون باد چہ کار مے آید ازین چہ سود کہ فصل بہار می آید</p>
---	--

شکایت از تو بروز شمار خواہم کرد
ظہیر اگر چہ کجا در شمار مے آید

<p>دل فگار مرا آسمان چہ مے داند</p>	<p>ز دست و بازوہ در خون کجا چہ میند</p>
-------------------------------------	---

<p>بجاک تیره فکندش ز باد رستی خویش سحر شکایت مرغ چین ز باد صبا ک یک خفته بردی سر ریخت و ناز هر آن کی که ز سر پای ندرست بود همیشه شیوه خوابان عاشقان پر کم</p>	<p>خزان بهای گل بوستان چه میداند تمیز عشق و هوس آسمان چه میداند شب دراز و غم پاسبان چه میداند شکسته یابی ما فغان چه میداند که غیر بر بهمان اذیتان چه میداند</p>
<p>مکن ملاست زنده که ضامنست ظهیر که بجز با همه شورش زبان چه میداند</p>	
<p>نیست یک لحظه که غور شد تو او نشود اینچه حسن است که صدا بارت اگر نمی لب سیراب تو گر آب شود از دستم بر رخ ملت او رنگ سلمانی نیست مسک ارباده خورد بخل وی فرو نهد نطفه اندر رحم پاک شود قابل نفیض آهسن از معدن پولاد برون می آید تا خط از چهره نرود منگر امر در را</p>	<p>پس چرا قوس ماز رنگ تو لاغر نشود در نظر شیوه حسن تو مکرر نشود از دم تشنگی وصل تو کمتر نشود هر که در تبکده عشق تو کافر نشود بهر آنست که این کور گره بر نشود آب در ظرفیت آبله گو بر نشود لیک آینه نشین و قابل جوهر نشود نقره تا سکه نیاید نقیش زر نشود</p>
<p>مجلس آراست ظهیر از سبب شوخی هر چه جز عطر بود داخل نمیشود</p>	

طوفان فوج در نظرش مختصر شود افشاکن که مبتدیان را حبس شود پنداشت دل چو قرابت مختصر شود عمر ب فکر زلف درازت بسبر شود و تم بدو رسد و طوق کس شود پیدا است طفل شوخ که صاحب جگر شود بهر کس شب رفیق نسیم حسر شود اگر آگه شباب جباب و شمر شود	گر شبمنی مگر پیم سر سفر شود یک شمه از شفا و اشارات چشم یار شرح مطول سر زلف تو بر هم است باور کن که سر بر آرم از ان مگر خفایا سر و اگر نشود طوق فاخت اشکم ز آب درنگ جگر میشود عقیق میشک که او بقافله فیض میرسد و اندک سر و گرم جان را وجود نیست
--	---

خوش آمدی که قطره بدیاری رسد ظهیر
عین بقا است هر که ز خود بی اثر شود

مگر که رنگ سر شکم بد نشان کاغذ پای سلی من گشته زرفشان کاغذ که خود ز شوق وصالش شود و ان کاغذ که ترسم آنکه بسوزد ز شرح آن کاغذ	ز خون دیده نوشتم بدستان کاغذ مثال قطره خوی بر عذار گل فامش ز بهر نامه که بوترج حاجت مست مرا مگر ببال سمندر نویسم این نامه
---	--

ز بسکه شکوه ز جور فلک کشید ظهیر
اگر بزم که نماند است در جهان کاغذ

نترس او چون دیدم در آغوش من کاغذ	برای نامه او کردم از سمن کاغذ
----------------------------------	-------------------------------

عجب بدان که مقوی بوصف او گویند هر از تیر حوادث نگاه منی دارد عجب مدار که کم از دعای او خوش نیست سین صلابت نامی که از توفته شود فرنگیان به بت آورده متهم کردند	از ان سبب که مقوی شد از سخن کاغذ کند حمایت من بهتر از سخن کاغذ چرا که حمد نموده سر سخن کاغذ شود بجای که چون جلد کرو گد کاغذ شود ز منقبت شاه بت شکن کاغذ
---	---

ز بس مسوده در شرح غم نوشت طهیر عجب بدان که باندید در من کاغذ	
---	--

دلا بوقت سحر صبح را بخواب بگیر صبح کن چو موزن صلاح صبح زند چنانکه رختیه خون سیاوش اندر طشت نوزید حست بنیش ز جام می بشنو صغیر جنگ کجا بروست ز دنیاخن حضور خاطر فایغ سوال کن از چرخ اگر عمارت دلمه کنی به از کعبه هست زمان شیب نیابد ز دست تو کای	ز شوق ذیل دعای مستجاب بگیر چو ماه توفیق از دست آفتاب بگیر توان مقام زکر شیو ز شراب بگیر صریر یاب بهشت از دم رباب بگیر نوام فیض اثر از صدای آب بگیر سراغ گنج ز کاشانه خراب بگیر در شمع کرم از تو گلی در آب بگیر عنان شاهد مقصود در شهاب بگیر
--	--

ظهیر اگر تو به محشر نجات می طلبی ز صدق دامن بنحیب و صحاب بگیر	
--	--

عشق مجاز و زهریاریا چه اعتبار تا آنکه تا بجم ولی از انتظار رگل در برنش از هجوم رقیبان در بارک ببیل فسانه سنج زایای غنچه است نقشتم اگر کنی بر قیسان تمامیت مارا خرابه است در و چند پاسا	حسن بهار و رنگ خنار چه اعتبار گویم مهنیکه توبه مارا چه اعتبار در قرب شاه خیل گدارا چه اعتبار در این میانه رنگ صبارا چه اعتبار با این گرده خیره بلارا چه اعتبار بر بخت تیره بال بهارا چه اعتبار
---	---

برو الهوس ظهیر چه جائے ملاست است بر سنگ خاره ناخن مارا چه اعتبار

بهر طره ز سر و تو آزاده دگر مشاطه دل میند که خود شاه میشو خواه چو دستگیری افتادگان کند چون اهل بزم مستی من نیست گویا آبستن است دهر که اطفال حادثه این بسته نیست کوچه نظم ز معنوی	بهر قطره سرشک من افتاده دگر زلف از خراش ناله دلدادۀ دگر افتد ز شوق سودی آزاده دگر ساقی کند بساغرش از بادۀ دگر هر صبح در کنار کشد زاده دگر منزل یکی دهر طرش جاده دگر
---	--

باشد یکی نماز و نیاز از من ظهیر من بویاف گنده تو سجاده دگر

مرا که ساختگی در ازل نه بود شمس بگو چه چاره بسازم بچرخ کج رفتار
--

<p>ز بسکه تقییه کردم اثر نباله خویش بدان رسید که از دیده برون آرد خج ضعیفم و از چشم سوزن افتادم</p>	<p>ز بسببیت از نفس من برون افتاد ز بس خلیده بپاؤک خار بر سر خار از ان گره که بکارم فکندگیسوی مار</p>
<p>نفس بسوخت ز شور ظمیر سوخته ام ز بسکه سوخت پایای چشم سرمه دار</p>	
<p>مده فریب من ایدل ز آب رنگ حریر چو تیر ناز کشد بر من آن کمان ابرو ز قید زلف را ندانم دل پریشانرا ندامم از چه پراگنده دزیم کردیم بنای دل همه ویران ز خیل ناز تو شد ز بس خدنگ تغافل رسیده بر دل من</p>	<p>بشوی لوح ضمیر مرا ز موج حصر بسینه کار کند تیر او بزرگ سحر در رخ داشت ز دیوانه منصب ز بخر نگر بدست قضا بود خامه تقویر نگر تو خود بکینی این خساره را تعمیر تو اتم آنکه سپرد از آیم از سر تیر</p>
<p>باستانه او میروم بپای مرثه که اشک آیدم از نقش پای خویش ظمیر</p>	
<p>ای زود بینی بخت بد مردم غمخوار خوار مرهم لطفت در آرد در تن مجروح روح میدمد جام غمت اندر دل منتهو صو کی در چشم تو بامهرست نافر جام جام</p>	<p>و طریق آزار ابا بس گشته باغیار یا نیکند تیر عتابت بردن افکار کار میزد عشقت بحق گویان با مقدار و غیر شیاران نداء کس بران زیاده</p>

مهر غزل عشق را صد مرغ نازاند صغیر کفر عشقت می پرواز بوریا بوی ریا	وز غم تو بیلان راناله در گلزار زار تندی جوشست فروز در دل زانار
	گرچه چشمتش برده شبها از دل متا تاب منه کند روز ظهیر آن زلف کج فقا زار
ز بسکه شکر غم در دم کند عبود دل نشوده نباید شر زگر می عشق چو تار رشته هوسن گسل و پیچ بران دستگ چشمی اهل زبان رواست اگر بگیر سایه خویش از سرم همی ترسم رقیب خواست بپای تو جان انشا	ز جیل آمد و شد گشته دل چو خانه سورا چراغ کشته بنفروز از تجله طور اثر مجوس ز تار گسته طنبور به منع دانه بدوزند از حسد لب مور فلک بسایه لطف خودم کند منظور یقین که عافیت این آرزو بر دور گور
	ظهیر میرسد از چاک دل شراره عشق بقدر حوصله زن ز مهر بالا نور
اے گلشن جوانی دوی لاله زار عمر فیض محبت تو بود زندگانیم چند آنکه میرویم همه دور گشتن سست بر آن مخالفی که در اینجا موافق است هنگام مرگ با اجماع دعوی آرزوست	بشکفته از نسیم وقایت بهار عمر آب حیات مهر تو در جو بار عمر مرکز بوی دوا برده بروی گذار عمر نفرین کنم که گم شد از داعتبار عمر کایم بهر نیست مراد شمار عمر

از من قمر ارمی برد آن نازنین سوار	آری دمی قرار نگیرد سوار غم
بر خود طهیر یک قسم اعتبار نیست همدوشش مرگ میروم اندر کنایه	
خوش آن کسیکه براده قبا بود چو شرر بدین فسانه بجفا هم آشیان نشوی چو بهر می بری از اختلاط انا اهلان بخود مناد که از دودمان بوالبشرم بهرزه عاقل از انجام کار خویش تنی مگر که دست زنی در رکاب آله دین رسد و چشم جهان بین تو بنور یقین	امیدویم نداد دزکس به نفع و ضرر ز حرص بر سر سوار اگر کشائی پر بجز شراره دود و دازد و کان آهنگر چو که مانده ز آتش نشان خاکستر گذشت عمر و گفتی که چیت زاد سفر که تا خلاص شوی از حساب در محشر اگر بیدار کنی خاک مقدم چمن
طهیر تشنه لب امیدوار مغفرت است که نوشد از قدح لطف ساقی کوثر	
بر نیاید صبح وصلش از شب یارم هنوز از برای چاره ام صد بار پیش آید صبح گرچه دلم در خیال او تماشا می کنم در جهان گرد تعلق را ز خود افشاند ام سایه پهن نمی آید بنرم وصل او	پیرج و تاب نمکده افکنده در کارم هنوز در ره بشت هوای خورده ببارم هنوز همچنان بروی او مشتاق دیدارم هنوز چون بخود و امیر سم گو یا اگر انبارم هنوز در ره پیش خوفناک از بیم اغیارم هنوز

بر لب دریای سحران تشنه لب افتاده‌ام	لب فشامم بر که از وی میکشد عارم هنوز
از مروت دور باشد شکوه از گردن طمیس	ترا نکه از دست و زبان خود در آزارم هنوز
لسان تنجانه و در قید اسلام هنوز	خاکروب دیر و در دریت احرام هنوز
سن که سودای منزل از گشت آن شایه‌ام	تا چاه باشد و زلفت او سرانجام هنوز
از انتظار آنکه باز آید جواب نامه‌ام	می برد شوق کبوتر بر لب با مم هنوز
تا چه راحت یابم از تنهایی کج قبض	من که لذت بخش دل در اول دلم هنوز
بے فروغ شمع رخساری نمی‌سوزم طمیس	بیا سراپا چنگی پروانه حسام هنوز
ای گلشن تراکت وای بوستان تاز	سروی نه پروریده چو تو باغبان تاز
از دور غمزه میکشد از دوش تا گوش	در بند ابروان تو مانده کسان تاز
از کج چشم عشوه گرمی مردم افکن است	در ملک حسن میگذرد کاروان تاز
تا خون گرفته از سر و جان گذشته ایم	پیش آئی گر خبا نکه کنی امتحان تاز
بدش همدنگ غمزه و تیغ تعاقبت	بر خوان حسن هر که شود مهمان تاز
حیف است آتشین در دل بر ملا طمیس	تا هست تیر قلمه روان در گسان تاز
سپاه جلوه رود همچنان جلوه‌نا	چو سرو و قص کند قمری آورد آواز

<p>ز شعله میل بلندی ببال عشق بود بروی زوزنوم بچو سکه نفس طمع بشم آرزوی بونسه گیری لب تو رسیدن تو بجایی که بدان برسد حدیث عشق تو با کس نیکم افشا</p>	<p>که شمع او بر پروانه میکتد پرواز فلک بکوره غم اگر چه آردم بگذر از دبان ساغر ازان نازده قیامت با هزار بار اگر آرزو کستد پرواز مگر رسم کنارت شی سرشته ناز</p>
<p>ز بس گداخته عشقم اگر بختارم من رگم ظمیر صدا میکند چو رشته ساز</p>	
<p>ز دور کوی ثریا کی فریسم تو نس ز در گهر تو جو دورم خدای می داند چو روضه آنکه اگر بی نمی نکردی سج ازانکه روح مقدس حرم سراسر دولت کن چو بال کشاید ز نور زفت ساز سپهر پر چو طوف کند جوان گردد ز جذب طوف تو نو عاشقی که شد داماد کسی که بچو من از طوف در گمت دورم هر آنکه قدر تو نشاخت ذیل باد پرو</p>	<p>ز جذبه کرم خود کن مرا مایوس که بے ریاض حریمت بچنینم یک پس برقص آدمی از شوق شمع و فادوس سپهر نام نهادش ازین شرف مایوس دخط و خال شود و غیرت بر طادوس سزد که بار و گر طے کند ره محکوس نشسته را بطم بر خیزد از کتار و دوس به نفس نکشد غیر تاله انموس که هست تا ابد از رحمت خدا مایوس</p>
<p>ظمیر با تو چویم عجب که شناسی</p>	<p>غریب خاک خراسان شهید خطاطوس</p>

چو گل اگر زخم همه صد چاک بر لباس بر روی سیده چهره کشائی خیال اوست چشم رصد نشین بطلاب طالع آینه دارانفس آفاق حیرتم اکسیر کیمیای سعادت دل منست	نازدم بدیده چرخ برین را بدین سپاس چون کلک مو همیشه کنم بر نشان حواس وزار تقاع شمس مگر کردم آفتاب گشتم زخو نشتن بحقیقت خداتاس گوگرد احمرم که طلار اکند نحاس
--	--

با آنکه هست مغلس بے برگ و بے نوا
با غیر و طحیر بساید به التماس

تا بشند آرزو محکم بود پای ملکس بسکه بدول تنگ شد جاو مجوم عشق او زلف او برهن شود چشمش چو گردوست خوا دل ز چاک سینه بر جنت تماشائی کند وز همیشه غیر را گره نباشد با تو یاد وحشیان بخدرا هم آتش از ارام برد	کم مباد انا ابد عشق مجاز از بوالهوس بیم آن دارد صد جا بگسلد تا نفس شب روطر از خیزد چون بیار عیس بمحو بلیل کوچین را بیند از چاک قفس باغ را حاجت نباشد با وجود خار خوش کاشک با محل بیانی نمی بودی حوس
--	--

آنچه من دیدم ز انبای زمان خود طحیر
جویم از آزار ایشان کنج تنهائی و بس

قریب حال چو خوردی ز زلف یار تبرس خوشت ز بهر عتاب آنکه میکشد در دم ز نیم کشتگی تیغ لطف یار تبرس طبع بمهره اگر میکنی ز مار تبرس
--

<p>در آن دیار که در زمان دردیار بود اگر چه بهر خطر ناک و این است کتار خوشست کیفیت مستی طرب امروز چه غم زمستی غمخوارگان تر دامن</p>	<p>اگر تو صاحب دردی از آن دیار تیرس گرت بودم فردا از آن خمار تیرس تو برق بخیرش باش و از کنار تیرس دریا کبازی شیخان هوشیار تیرس</p>
<p>مگو طهر صد ساله محبت دوری ز دعه دادن یک ساعت انتظار تیرس</p>	<p>AN SECTION</p>
<p>داشتم روزیکه من هم شور و غوغا در قفس مطلب ما از اسیری صحبت صیاد بود مرغ دست آموز صیادیم و وحشی نیستم بلبلم اناز چاک سینه صد چاک خویش در جهان کردیم ما و ناله کاغذش تنگ بی پری دارد اسیر بکیسی سحران من ایکه باما در چمن صدر روز شب لای کنی وید خون در دیده ما عقل موج گریه را گفتگوی زلفت و مرقه گانش جهانز تنگدشت از پی دلجویش پرسید کای طوطی نژاد گفت اگر این بود فیض صحبت انبای مجلس</p>	<p>تنگ بود از بلبلان از ناله امجاد قفس بيمروت رفت ما تا ندیم تنها در قفس کرد ما را بر فشايتهاي اينجا در قفس میکنم گاه گلستان را تا شاد در قفس هر دو اکنون مانند ایم از تنگی جا در قفس میکنم از دست صیاد این ستمها در قفس میتوان کردن شبی را روز باماد قفس در تعجب ماند و گفت اینجا است ریاد قفس ز نیحکایت کوه در دست صحراد قفس بی رفیقان نیستی و لگیر تنها در قفس کاش بودی روز اول بقیه ماد قفس</p>

	چندی چندی سرخ مرغ دلی از من طهیر نیست که در دام از گیر و تناد در نفس بپزد	
موی از زلف تو سرشته جان مارا بس بخشی از موی میات بمیان مارا بس از دوصد جامه لباسی از گتان مارا بس از همه عضو و چشم نگران مارا بس زان همه ز مژه کعبه روان مارا بس روز حشر از بگذارد زبان مارا بس	جلوه از قات ای سرو روان مارا بس بر لب ما چه حدیث و منت موهوم است به امیدیکه اگر ماه خست جلوه کند بر گذرگاه خیالت چو شهید اقامیم خبر از هیچ نداریم چه اسلام و چه دین آنکه از دست و زبانش بزیان افتایم	
	اگر شود لطف خوست بدرت راه طهیر تا و کب غمزه ابروی کسان مارا بس	
بناله هم نفس بلبان مستان باش در دن جامه گل چون نسیم نهان باش تمام راه تو گوناگون مخیلان باش چو ماه کاسته قانع نیمه نمان باش در آنجا که خود و ماچو تیغ عریان باش چو سرمه و اله مار سیاه چشمان باش	ولا چو غنچه نخس پوش پاکدامان باش از خود برمی شود عریان در آنجا تن اگر که مقصد ازین راه طریق کعبه بود چو خند کردی بگرد و خوان فلک مباش و در نظر مردمان لباس پرست ترا که سوز محبت نشان شو کیست	
طهیر منتظر قلعه بامی دوران باش	کن که قلعه شدی از نگاه عاقل بار	

از نشان آرزو چون تیر کج بگانه باش نیست در درس محبت لام امرو لام نمی شکر ز فیض محبت رستم از وسواس عقل بر مدار از دامن عشاق او دست طلب آتش سنج ناز و را احتیاج جام نیست جبل ناخن میگز و غافل غم خود می خورد	تا بر آری حله چون کمان در خانه باش سعدگان عشق از یک ناله مستانه باش آهنگ با عقل آشنای عشق کو بگانه باش شعله آهی بهر چای زنده پروانه باش باده چون او میدهد کو طرفان کایه باش تا ز نیک و بد شومی فارغ برود دیوانه باش
--	--

چون طهیر از صبر اگر بخوانی اثبات قدم

از حوادث رومتاب و در بلامروانه باش

قدش از جلوه قمارت می کند پوش گلشن از نازکی افکار گردد بچشمش خواب خوش از خوش قلند شوم من سایه و در پایش منتهم لگو پیوده اسه رضوان که فردوس از ان سبب ده شد با یوسف آن گنج بیایه ناصح و خاتم فرود ریز از عشق امروز چندان گریه کردم	بلا باشد اگر بستم در آغوش گر از شبنم کند آویزه در گوش مشو از سایه مرغان زره پوش کشد گر سایه ام او را و آغوش تدارد ترهت حلدت با گوش که بود از عشق سنگ و دیر ازوش عزن نشین نصحت برگ گوش که آب حرم بگذشت از دوش
---	---

طهیر از این سخن بکلیله خاموش

حدیث عشق میسوزد زبان را

<p>سپیدی که من دارم نظر چشم جادویش شب آینه سیاه انداز بقرار یسا اگر چون شانه صد جا ره بشکافد سر لایم ز من تار نظر بروی نباشد کمتر از دایم نیارم راه دایم بی اشاره در حریم او بقانون محبت از شب خود ناز می بدم</p>	<p>بلا و نبال دارفته رم کرده آهویش که باشد خشت دیوار تا شاخه رویش دلم را یکسر مونگسدر سودای گیسویش که نمی پیچد بدست پامی خویش از خدی خویش که در در بانی او صاحب زست ابرویش بمن هم مویه میگوید مرا هتاری از مویش</p>
<p>بهای من طهیر از تنگدستی کم نمی گردد که در دریا گهر را آب تا کیست در جوش</p>	
<p>بحیر تم زد چشم رسیده آهویش از پشت آینه سیاه میچکد چون موم همیشه پرور جنت نشسته حور بهشت متاع خوبی یوسف بزر میسر نیست بطوق فاخته در عشق گشت هم گردن که می کند بقدر سیر و او هم آغوشه</p>	<p>که رم نمیکند از حلقه های گیسویش چرخ تو فتاد آفتاب پر رویش مگر نسیم ازین بوستان بردویش که رنگ عشق زلیخاست ستر اویش چو کرد سرو تماشای قد و لجویش فن کشاده هوا بگذرد ز سپلویش</p>
<p>بلال می گردانگشت بر دایان طهیر نماده شیشه دل را بطاق ابرویش</p>	
<p>صبا گر غنچه دایم فاش سازد از پنهانش</p>	<p>چو ربط است انیکه دایم سر بر آرد از گریانش</p>

کہ ز قمار آن دلبرہ دلمائے مانند سزاوارست دل را گر کند از من حکایتها بطوف داغهای سینه ام پروازے آید	ز بس ہر گام بار و جلود از سر و خراش من و شوق نگاہ او دل بسو فراقش مشو مانع کہ بلیل میرود راہ گلستانش
--	--

طہیر آئینہ میدانم کہ با من نیست صافی دل
کہ ناز و باختہ نزدیک او گر ویدہ حیرانش

تا گشتہ ویدہ من آئینہ جہانش از زورہ تجلی طاقت ز طور برخاست میخواست غنچہ گوید از تنگی لب او دیدش رقیب و آمد در بزم جانپاسی دیوانہ کہ حیران رو آورد بدو بر روی ہر کہ دیدی رنگی نشسته زہنار	گویا بروی مردم عکسی فگندہ خاش آئینہ سخت جان است یار تو شاش دم بستہ شد ز حیرت از شرم انفعاش فرحت شمار آید دیگر دہ محالش گرم ست صحبت او البتہ با خیالش کو تاہ سازد دست از من مپرس حالش
---	---

ماند سینه صبح کو مہرے زندہ دم
دارد طہیر در دل مہر بنے و آتش

گر خون خود چو بادہ بر بزم بجام خویش زیرا کہ حق دوست نیاوردہ ام بجائے تا نام خویش محو کنم حلقہ سے زخم در دیگ عشق سوخته نا پختہ ام ہنوز	باور کن کہ گیرم ازان اتقام خویش در عشق سرو قامت نازک خرام خویش از حلقہ ہائے زلف تو پرور نام خویش شر مندہ ام ز خویش مہو سہامی خام خویش
--	--

شد دے کہ منفعل از روی فاسد خود میرم طهر بدان جام جام خویش	
رو به مقصد کی توانی برد از پندار خویش ایکه از خونت مربع می تشینی بر بساط بسکه از مردم طراوت رفته در این روزگار ناگردد من بد و گستاخ اگر بود قریب این بلار از سرم و اکن بیک پیامتے اینقدر دور سخن سقیم سخن نمی نہ بود	چرخ هم سرگشته و حیران بود در کار خویش خافلی از کج رویهای خود و رفتار خویش انگ من خشکیده من آید شد اطوار خویش روز وصلش از عدم خود میشوم اغیار خویش سرگرانی میکنم اسی ساقی از دستار خویش یوسف مانی ز لیحا ماتد در بازار خویش
اما گریام طهر از پیش خود داری نجاست فاس کردم در میان دشمنان اسرار خویش	
شکست جای اوز من اندر فراق خویش خواهم که گم شوم به بیابان نیستی گلزار حسن خویش در آئینه مینگرد پروانه گو بسوزد ازین رشک گو بسوز	کز احتلاط خود شده موسی و ماغ خویش کز بسج آفسریده پرسم سران خویش هرگز نمیرود تماشای باغ خویش در بزم غیر چنده بسند چراغ خویش
از بهر یار نشنه بخون خودم طهر خواهم که بسج پاود کنم در ایام خویش	
اسیر عشق تو گشتم و نیست روی خلاص	اگر چه در دل مانیت آرزوی خلاص

<p>از چاک سینہ دلم را هوای بیرون نیست جهان بر اهل جهان گویا چو زندانست بهر طرف که روم آسمان محیط نیست</p>	<p>چو از شکاف نفس مرغ جستجوی خلاص که نیست بر لب شان غیر گفتگوی خلاص کسی کجاست که راهم دهد بسوی خلاص</p>
<p>نهر از شکر که آمد ز جوی میرسته طهیر روز جزا با تو آبروی خلاص</p>	
<p>چو بے نقاب نماید بوستان عارض فلک قطاره کند در ستاره ریزی صبح ز نور فهم کجانیست چونکه مے بینم ز راه دیده دلم جمله حرف رویتو شد</p>	<p>گلایب شرم چکا ز چین ازان عارض چو از حیا شود او را عرق نشان عارض کناره کرد نمی زلف تو بجهان عارض نظر بدیده چو بار آورد ازان عارض</p>
<p>طهیر در دل شب آفتاب مے بینم که در داو شب زلف است در میان عارض</p>	
<p>گر نه حرف مدعی بستا از زبان من غلط بسکه بر شاخ کلم از لخت دل بر کاه است سو ختم از هر دعای خویش یک بیگانه را از دو دیده لخت دل میر ختم پنداشت گل</p>	<p>پس چرا شد وعده تا مهربان من غلط دست نکلیچین می کند در بوستان من غلط بر دق که میرسد تیر از کمان من غلط عند لیب آمد بسیر آشیان من غلط</p>
<p>انچه از بیگانه بادی داشتیم در دل طهیر چون ندانستم نبود از وی گسان من غلط</p>	

ساقی بیا که فصل بهارست و انبساط می خور درین دوروزه که فردا برویم از بس رسیده بارزنا محرمان خویش آیا فصل خضیب چه باشد مرا اثر	خواهم شدن بسحر چمن ابدنا الصراط زیرا که نیست ماندن اصلی درین رباط در آئینه نمی نگر و حیز با احتیاط زیرا که در شباب بخور دیم بر بباط
---	--

رنگ آورد و طمیر چو تنها شود در قیاب تا با خیال تو نشیند با خستناط
--

به منغ باوه مرا این قصون مدم واعظ حدیث تو به شنیدن طریق متان نیست خلیده با دینا پیش هزار خار جفا	که تنگ حوصله را نیست جانی دم و اعظ اگر چه آورد از آسمان رستم و اعظ به منغ می چمن گر بند قدم و اعظ
--	---

دغای بے اثر است و اقامتش نکند طمیر بر تو نگر و دفسانه دم و اعظ

کسیکه میزند از شکوه فلک تشننج خدا سے بر البقعات کمال شناسد درین زمانه بغفلت خریدگان هستند نحو ز قریب شیاطین و هر اگر هستی مباش مانع هر تن پرست بے پروا به مکر و لاف فرومایگان تر راه مرد	تمیز عقل ندارد و چو کودکان رهنج که حی و قادر و مختار و مد رکت و سمیع که می کنند به بیداشی ترا لطیف ز روی صدق ارادت کلمه شمع مطیع که وارهی از شیاطین روزگار جمیع که نیست در دوجهان حاکمی بخیر تصدیق
---	---

<p>بگیر دامن آن مرشد یکم میدانی چنان کسیکه بود پیشوای هر دو جهان چنان کسیکه بود شاه بیت سردیوان</p>	<p>که نشان او بجلوت و قدر اوست رفیع چنان کسیکه شناسندش از شریف و ضعیف که هست مطلع و مقطع بنام او ترفیع</p>
<p>محمد آنکه بدین رسول دلینهاست بروز حشر طهر خلائق است و شفیع</p>	
<p>لبش چون غنچه تصویر خداست در واقع چو دستم کوته است از آن کمر از شکم میبرم خطایا قوت شد نسخ از غبار سینه خطش ندارد در تبه چندان که ریحان خاتم آن خط زگر میهای ناله بان چنان افسرده می بینم ز سیر چارباغ از دیده ام زانیده رو آمد</p>	<p>سخن زان غنچه مروارید غلط است در واقع که دالم جای تصویر قلید است در واقع هنوزش سر زدن بینی در ریحا است در واقع خط دور عذارش خط قرآن است در واقع که بر من تیرمه فصل زمستان است در واقع صفایان بر من بیچاره زندان است در واقع</p>
<p>من و مجنون طهر اشب ز شوق تجدد میگفتم که جای خلد جایی مانع بیان است در واقع</p>	
<p>قسم تباج سلیمان و آفتاب شعاع که اگر بکلم من امید تمام روئے زمین جهان گرفته از آن بدگیر بخت شد خوشا شراره عشق بیل که همچو سپند</p>	<p>که خسروان همه او را مطیع است و مطاع سرم فرو دنیا بدین قلیل مستاع همیشه دست بدست آورد بدین انواع کنم ترانه سوزندگی برقص و سماع</p>

چون پنبه باز کنم از گلابی شیشه‌ای نشسته منتظر یک کاروان حیل	گوشش هوشش هم از نصیحت متاع گسته را لبه از دوستان و کرده دوا
درین دوروزه فانی طهیر حید اتم که بر متاع قلیل جهان کنند نزار	
کی بود خاموشی از آسید بگازم همچو شمع باید ممدون اگر خاموش گردم بگزینان هر شبی چون وقت آخر خانه روشن میکنم قد بر هجران کس نمی داند بغیر از من بدم در سر شتم همچنان شهد تعلق یافته است بر سر خاک سرم خارسه نشیند با داد	گر سرم در پا فتد گردنم از هم بچوین گر چه بکشایم زیبا زادر گدازم همچو شمع چونکه صبح از زندگانی بی نیازم همچو شمع زانکه احیا کرده شیهامی در دادم همچو شمع رو شتم گشت اینک در عشق مجازم همچو شمع هر شبی که تاج زرین سرفرازم همچو شمع
شکوه شیهامی هجران آفت من شد طهیر از زبان خویش دایم در گدازم همچو شمع	
به پیرهن تو اتم نفقت شعله داغ پایه چند ز خون جگر کنم لب بیز مرا از نکبت سبیل داغ مستغنی است چنان بدوق وصال تو میروم از خویش	توان میانه فانوس اگر نفقت چراغ ولا تو هم جگر کن بریزی به ایام که پس از نکبت از لعلش معطر است داغ که نشود دگر گری نامم از زبان سماع
بهار طبع طهیر از شگفته روی نیست	و گره تخیل خزان دیده است در این باغ

<p>ماه خندان شب بهران من از یاد درینغ بهوای تو حریفان همه در میسکده اند ناز وانی سخن بین که اگر مفت دهم شمسواران همه در روز بمنزل فرستند</p>	<p>موسم عشرت و محرومی دیدار درینغ بارش رحمتی امی ابره و ادار درینغ کس نگیرد ز من این گوهر اشعار درینغ پایاده به بیابان شب تار درینغ</p>
	<p>سخن راست ترا خوش نبود و زنت طهیر دار و از زلف کج شکوه بسیار درینغ</p>
<p>شب بیاد آن بت خندان شکستم باغ باغ من بتلج صلاب محبوم رقیب از اهرمن شمع خاموش سحر از آه من روشن نشد</p>	<p>با وجود آنکه از عشق تو گشتم داغ داغ بلبل از بلبل تولد می کند از تراغ تراغ کش چنان روشن نماید شمع از شمع تراغ</p>
	<p>خویش را گم می کنی از عشق او گاهی طهیر بسکه می پرسم ز هر عقا سراغ اندر سراغ</p>
<p>دو کس را نیست با هم سینه صاف بود و در دل مر از ان مهر رویش ز دور و احتلاط تو به کاران به ضحائی باطن از پیران طلب کن</p>	<p>ولی هرگز نشد از کینه صاف چو صبحم در جنل آئینه صاف نشد با من شب آدینه صاف نیایی جز به دیرینه صاف</p>
	<p>طهیر آئینه ام با من رقیب است با نهم نیست با دس سینه صاف</p>

درین زمانه نبوده بغیر نخوت و لاف پس نمایش و آراستن مرد زاهد تعلقات چو دور می است دامن گیر همیشه از من محبوب سوال عشق گفتار	بطالبان طلب نیست بومی از انصاف مخمر لباس ریا از دوکان شعبده باف ز دور و اگر گزری همچو باد و گردی صاف غبار زر تشنه سد کس به از صراف
---	---

بیاری که گناه به تو به نزدیک است
مرد طحیر نیز و خورنده اوقات

یک عمر اهل سلسله کردند یاد زلف در ما هتایب خط رخسار اتمام خواند باشد غریز به بچه هندو می خنال او در دام حیل و قصد دلم داشت سالها صلح دیگر حلقه زلفش کست طلوع غافل ازین که عطر فروشی کند ببلخ	کوته تشد حکایت بخت و کشاد زلف روشن بود بکتب زلفش سواد زلف کان شوخ و لفریب بود خانه زاد زلف شکر خدایم که برآمد مراد زلف در هر دقیقه روی دهد با مداد زلف پیوسته بر نسیم بود اعتما و زلف
---	--

ترسم ز حرف راست بر بخداگر طحیر
گوید برویش از کجی اعتقاد زلف

بسیا که عزه شوال شد بغیر شرف هلال عید ز پهلوی آفتاب نمود فدا می ناله یک بلبل سحر خوان باد	امید هست که تیر و عار سد بهداف مرا گمان که نگارم گمان گرفته بکف هزار از رخ و زغن گر زمانه ساخت تلف
---	--

بهای ژاله و هم قطره های اشک کیست زمانه تا که نشانایم بجاک افکند ز هم نشینی خوابان رقیب را چه کمال	درین زمانه مساویست قدر در و حد چو بخت لوبوی مکنون شکست قدر حد نیز سدرمه زهره دزد ذنب بشرت
---	---

سخن زرم محبت بگو مستدرس ظهیر
که یادگار تویی از گذشتگان سلف

ای ز بهال ناخت بدریکه شاره شوق نیم کرشمه کردی چشم ستاره می طپد رفته بر اوج لامکان آمده باز بر زمین سرو ستاده در چین از سر خدمت بپا نزد تو در عرق بود عیسی آسمان نشین یوسف مصر را بدیست غلام در گمت بر قح تاز باز کن دیده لطف بر کشای گر تو به مسند شاهی سیح عدل در دهری	چرخ نثار مقدمت کرده ستاره طوق از رخ نیم رنگ تو مانده بر آسمان شوق بستر خواب آفتاب داشته همچنان عرق تحت تو در کتاب ثبت بود ورق ورق همچو مسلم زمین نزد مسیح و عسرق ای کمال دلبری برده ز دلبران سبق بین که ز جور ظالمان رفته ز شرع دین سبق نیل زیم قهر تو تو شمه دهر بیای لق
--	--

ایکه کنی شتای و صبحدم از برای او
خیز و صبح کن ظهیر از می لعل بی شفق

ای بلبل دلما به گل رو تو مشتاق تا ما را امید دم از چنگ گشته است	چشم هم بر خاک سر کو تو مشتاق بر باز سر زلفت بمن بو تو مشتاق
--	--

<p>تا بدولت چاکم نکند بخیه نمایان یاد سحر از کوه تو در باغ نیامد</p>	<p>سوزن شده بر رشته گیسو تو مشتاق تا مرغ چمن را نکند بو تو مشتاق</p>
<p>اصل تو شکر ریز طمیر است چو طوطی برقند لب اهل سخنگوی تو مشتاق</p>	
<p>مرانه حوصله وصل تو نه تاب مشتاق نبرد ام بجهت بخت و حدت بین در آفتاب زخمت دیدم و ندانستم اگر چه بر سر کوی تو عاشقان هستند ایزین مقام که آتشنگ کوی اودارم چنان بدین رسم من ز طعن اهل ریا</p>	<p>یکوئے عشق تو دیوانه ام بر از عشاق بجز وجود تو چیزی در نفس و مشتاق که ماه طاقت من تا ابد بود به محاق و لے مٹم بوحال تو بیشتر مشتاق نه ساز و برگ حجازم بود زودی عراق چو طوف کعبه کنم از هجوم اهل نفاق</p>
<p>طمیر بنخیز از روز و سلم و شب حیر که شد و زهر مساوی بود شران مذاق</p>	
<p>کسی که خوردمی از جام ساقی تحقیق بجای از عشق گران سنگ رنگ بردارد چو قطره بگذرد از خود یکسر پیوندد بکینه معرفت شبی خورده رسد طمیر قاتل زمین کین منظر خطرناک است</p>	<p>ز دست چو ربنی نوشدا از شراب خلیق کسی که کوه نشینی نمی کند چو عشق که هست لغزش مردانه معنی تو نیستی چگونه سر بر آرد ز تضرع بحر عسیت نه زادر احوال دارم تهاوم و نه فسیت</p>

<p>سرفرو باد و نبر چرخ استغفای عشق من بالادست را بالانشینی از دل است کبریا می حسن را نازم که با این دلبر</p>	<p>عقل حیران است درواستن با دامن عشق می پر دو اتم بیان خوشنیتن بهای عشق نیست استغفای می اورا تا ابد پروای عشق</p>
<p>کمر از شور قیامت نیست عاشق را طهر بر دل من گوش نه با نشنوی غوغای عشق</p>	<p>کمر از شور قیامت نیست عاشق را طهر بر دل من گوش نه با نشنوی غوغای عشق</p>
<p>سپهر پر زخو زیش نباشد پاک رقیب دید من نشسته طعنی صبر همین بس است بمن عاشقان که تا نسیم سیاه من و قمری جز این تفاوت نیست</p>	<p>سپهر پریده خورشید بسته بر فتراک که بخت از بر من همچو مار از تریاک میان سیل سر شکم و ده آتش ناک که او بسایه سرو است و من بسایه ناک</p>
<p>طهر بر تو خورشید بر تو می تا بد بجیر تم ز فلک با وجود این امساک</p>	<p>طهر بر تو خورشید بر تو می تا بد بجیر تم ز فلک با وجود این امساک</p>
<p>مگر میرغ چین از تیجه و گل و تاک شود علاج رقیبان مگر زهر حبیل چه غم از آنکه لکد کوب حادثات شوم یزیم وصل که دردی نشان محبت نیست چو بلب که کند در نفس نظاره گل</p>	<p>کلاب از تو داز من شراب آتشاک چنانکه مار بر آید ز عمده عنحاک که استوار بود زیر جاده تو ده خاک کنار دم پر دو دست یا دل نمناک ومی قرار گیر و چو گردش افلاک</p>
<p>طهر نقطه سهویت کوکب بختسم</p>	<p>بجیر تم که چو احک نمی کند حکاک</p>

<p>چلست بر زخم دلم ای بت کشمیر نمک دست قدرت چو وجود تو محرمه کرد تا ز بند آمدی ای کان ملاحه بجراق این ملاحه که ترا تعبیه در قلاب است</p>	<p>ناوکت داشت مگر تعبیه در قیر نمک داشت در وقت سرشتش کف تقدیر نمک گشته یادت بدل مردم کشمیر نمک دایه تو مگر آنمخته در شیر نمک</p>
<p>بے خیالش بدلم لذت غم نیست ظهیر که نزد تابه کس یا بم ز چه تقصیر نمک</p>	
<p>دریا ده ناب به عشقم به کند تحریک بینین بقصر کند رخسار چشم عیبر بین بدان رسید که در زلف یار می پیچد اسید هست مرا از خدائی بی اسباز بحیر تم ز فسون رقیب تا مریوط ز انتظار تو از خود اثر نمے یا بم</p>	<p>بیار می که زمان بهار شد نزدیک چگونه ملک جهان نقش از ید تملیک ز بسکه در دل من شد امید با بار یک که غیر من نشود در وصال یار شریک بیا چون متکلم شود بلفظ رکیک ز بسکه بر تو جان گشته در تنم با ریک</p>
<p>بر می از رنگ علائق ظهیر صاف ضمیر مثال آئینه حیران شده است بر بدونیک</p>	
<p>کسی که نبوده حرص است و نفس املوک دم ذخیره کتان مثل عنکبوتان اند کریم طبع که در وی غش کدورت نیست</p>	<p>ز رنج رشته آماں کاسته است چو دوک که بهر زاده زستان گس کنند بدوک بود بتوبه اخلاص چون زمر سکوک</p>

بجب آل محمد قسم که اهل نفاق	روند در سفر آخرت بنیات خاک
مرا طمیر همین آرزو بود که رقیب شود ز دستم رایام نام او محکوک	
و کرب شد که افتان دل تنگ بجیرت مانده ام کز جوش ناله مرا از رشک طفلان غم همین است پسند آمد شرم ناویدن خلق مرا سنگ ملامت رهنما شد	از تم مضراب بر نایم آهنگ نمی گنجیدم در سینه تنگ که دیگر بار آمد پاس بر سنگ جدا هرگز مباد آئینه از رنگ بهر جا چون نشان سنگ فرسنگ
طمیر از شک مرغان حذر کن مرد گستاخ دار اندر صف جنگ	
بگوش بخیران از صدای شیون رنگ ز هر دلی که به بینی بغیض عشق رسد ز تربیت همه شکی نمی شود یا قوت رسیده است باملت تو دست بدست صبا چو حیل کند ز غنچه حیرانم به آه تیره شب بجز تاب و زهره	مسادی است بزرگ کلیسای فر هنگ بکاس همه نمریت مغزی از فر هنگ و گرنه پر تو خورشید نیست در همه سنگ خلاصه مهر تو بود از وصیت مهر سنگ که داشت و دل او با وجود سینه تنگ که بسته از شب عشاق تار با بر چنگ
طمیر سوخته دم مستعد براه قیامت	شرار البقاعی بود مجال وزنگ

<p>لعل سیراب تو گرفت از می گلزنک رنگ یا و سودای سواد رنگبار زلف تو از ترش و بودنت افتاده بر مارچ رنج نقش از رنگ ترمانی گر آرد و در خیال برو لم دیگر عتابت حلقه بر در میسنزند یوز رویه باز تو گر کرده بر رخ گوش گوش</p>	<p>کی رود ابا بشد اگر مطرب انداز جنگ جنگ سرد آید از جیش زادان و شهر رنگ رنگ در تسم کردنت ریزد در شکر تنگ تنگ کی تواند از خجالت میرود از رنگ رنگ دور عیش از دایره سنج زطل و جنگ جنگ حمله شباز تو افکنده است از خجنگ جنگ</p>
--	--

لے طهیر از سنگ طفلان نیست رو به باز تو
جمع یسازم از ان در هر سر فرنگ سنگ

<p>لے رشک عجم غیرت خوبان متباکل پروانه ز بیم آمد و بلبس ز گلستان جز عشق بیوس را که ز دل رفع مناید هر موی من از مهر تو در وجد و مساع است یا رم چه کرم میکنی اے مایه احسان از مهر تو خون در بدن خشم بسوزد این نتواند شد از بحر بلاکت</p>	<p>از خیل کدامی تو بدین شکل و شمایل بر شمع عذار گل رخسار تو مسائل صیقل کنند این رنگ از ان آینه زائل در عشق مرا بهتر از من نیست مسائل کز در گم جودت نشوم کم گفت و مسائل آئی چو تو در مهر که شمشیر مسائل اگر اهل یقین از تو بچو پند و مسائل</p>
--	---

در سایه مهر تو طهیر است که از لطف
این کنش مهر تو زان در جبر باطل

<p>قسم بصوره حم و آیت تنزیل صبر موسی نطق و نه جذب تو عقیل ز آب زندگی او خضر حیات طلب بیارگاه کمالش که منیع نور است مدبری که محالست بی اشاره او مسیحی که در ایام عمر در نه سال</p>	<p>که هست مدح بنی در زبور و در انجیل که خوب معرقتش را نهند در زنجیل مسیح بر در دار اشفای اوست علیل نبرده پر تو خورشید ره بیک قندیل که در بروج بود آفتاب را تحویل کشیده هر نفس با ترانه تحویل</p>
<p>همین بین است ظهیر از کرم که با حسنا بود ز هر بنی شهاب را تبدیل</p>	
<p>ن کند سوتی از دوقتی رحیل احسن او در دیده گریبان من بے تور من زنگ گشتن آتش است ماست از چشمش نگاهم سر سائے کشته او را حیات سرد لیست خوار او هرگز نمے باشد عزیز</p>	<p>میردم تا با شدم در ره و لیل سزد توجان یوسف از دریای نیل که چه آتش شد گلستان جلیل سحره سوز و زرشک چند لیل حبه امردی درین میدان قلیل هم عزیز او نیگر و دوز لیل</p>
<p>حبه نند است مارا بر زبان بر ظهیر است از کرم نعم الوکیل</p>	
<p>هرگز او حسن معنی نیست میل</p>	<p>صورت آرائی است بروی باو</p>

<p>حی لیے جلوہ دار دیر ہزار سایہ پرور خیال سرداد از کجاء اور بد نسیان رنگ بوی گریہ را کر دم زمرگان رود بند ریخ من تازیک ہامون کن قیاس</p>	<p>حی مجنون فیض سے بخشہ لیس بی نیازی دار داز اسباب سبیل ایکے بر بست نے ماند سہیل قارین ہرگز بند و راہ سبیل کان نمیکند در پیمان نہ کیل</p>
<p>جائے بیا کی در گریہ نام نہ لے طہیر رام و زکار آمد نذیل</p>	
<p>بوی چین می آید مژین تازہ دیوان در قبل تاز نفس تابلیان چسپد بر باد صبا تا طالع خود دید صبح آئینہ دارے ترا ماؤ نسیم از شوق حقیقتم در آغوش ہم بیل مریخ از من اگر چہ دم زگلشن غنچہ در دیدہ از شوق خیال خواب دہ رنگ غن</p>	<p>من باغبان خوشم و دارم گلستان در قبل غنچہ دار در چین بوی تو نہان در قبل آید از ان رویت خورشید تابان در قبل ادبوی پیرا ہن بکت من نیست از ان در قبل خواہم کہ اور ایرورم از شوق بیکان در قبل از بیکہ چشم میکشد اور از مرگان در قبل</p>
<p>پر وندہ در آغوش او پر میزند ایم طہیر داریم از شمع رخس شمع فروزان در قبل</p>	
<p>دارم فراز عشق و تدارم فراز دل بر کوہ بے ستون چو نم تو تیا شود</p>	<p>دارم غم تبان و نیم غم عک اول از کوہ عشق اچہ مرا هست بار دل</p>

<p>دل پاره کشت و قطرہ خون بدیدہ ماند باو مراد کشتی دل آہ و ناله است</p>	<p>این طفل شک نیست بجز یادگارِ دل چیزیکہ آید از غم عشقش بکارِ دل</p>
<p>تا کے بود ظہیر ہر آیت نہ اگر غم کو سیل گر یکہ بشوید عسارِ دل</p>	
<p>ہر شب بیا دلیلی عشرت فراقِ دل ای عقل باز گرد کہ را بہت نیدہند و اگم بیا دشنہ لپان نہ را بہت ما جان برمی عشق بفرمانِ دل میاش والی جواب دہ رانی لن ترانی است بر غنیم اسے نسیم صبا اعتماد نیست</p>	<p>مجنون شوق نالہ شد از در آئے دل جز عشق نیست محرم خلوت سر آئے دل خون خورد دست کارین او گر بکا دل بیچارہ آنکسی کہ شود مقبل آئے دل نومیدی آورد طلب مدعا می دل نہنگر چگونہ فاش کند از ہای دل</p>
<p>تا کے ظہیر در طلبت جستجو کند رحمی بکن کہ آبلہ کردہ است پاسی دل</p>	
<p>تا زیت محبت نہ دار حارہ گل آنکسکہ نہ دار و خبر از عشق چہ دار و متانہ اگر گوشہ چشم نہ آئے شک نیست کہ از سوزن خار بکشد رنج خواہم کہ چون یقوت بگردد در رو بوسفت</p>	<p>محکم شدہ از روز ازل بر رگ بپسل ایمان حشرہ گوشہ ابروی تخافیل نی طاقت صبر است و نہ یار آکھل ہر کسکہ بدمان بکشد پاسے تو کھل در چشم کشم خاک رہ صاحبہ دل</p>

آسوده ام از هر دو جهان ز آنکه ندارم	از دامن او تا به ابد دست تو تسل
آن دم که کند ابرو بک او نیم اشاره	کافیت طغیر از کرم او بسدر گل
هر چند که فرستم شنود در چمن گل بنگر که صبا یوسف پیغام نیار و مخ چین از حسرت یقوت کباب است گویا چمن ناله بلبل دم علیه است از حسن تو نمون به نسیم که نموده است از موج حیا چین بچین تو به نسیم	در شکوه بلبل شنیدم سخن گل با آنکه نهاده است دهن بر دهن گل هر گاه که بوی دزد از پیرهن گل روحیت که هر خطمه رود در بدن گل شنگی زلفت تو و یازدن گل یاد آدم از فیض نسیم و شکن گل
حیران طغیرم که بسبزم تو نشیند	هر چند ره خار بود در چمن گل
چند روز ره مرا نکمت جان نژای گل حسن مجاز گلر خان و سوسه میکند ترا مخ چین همین سخن گفت به یوسف بایگن و قتر بگر غنچه را و او به بسا و صبح دم	طالع اگر ندو کند بازه خورم بیا گل تا که نظاره میکند پر رخ خوشنمای گل حیف که بی قیام بود عهد گل و دو قایل نیست به بلبلان همین صبا بین گل
کشته نسیم طغیرم که چه بچیده ام گل	تا که کند بلبلان دعوی خون بهای گل

<p>موسم گل بود و از تقوی و هم مجاز ویم برکت دست از طمع و نهمشانرا ابد است و حقیقت کن توانی گرچه نویسی بود رهر و ان عقل ساحل را بجان ل بسته ام عشق او فرهاد را کشت و مرا بیا کرد که شدیم از غم لیلیان در چنین مشهور</p>	<p>باز سنگ تو به برهنه گاهه میساز ویم ما چو صناد و نسان بر دهر شیت پاز ویم یا با امید می جوانی با ننگ ازلی ما ز ویم ما بجان عاشقان عیشش پروریا ز ویم کو کهن بر سر زود و نایتشه را میریا ز ویم سکاهی از بر تشنگی برده رو و عفا ز ویم</p>
<p>چون تیر تیر از خنجر خاک را و گریه میم بسکه دایم مر حبا بر یاکیه اولان ز ویم</p>	<p>ترا نه کشیدیم و ناله ناز ویم ادب نگر که بدور تو ناله ناز ویم قدم بدیدن دیگر غمزه ناز ویم مشال گر به کمین بر نواله ناز ویم</p>
<p>سباریم گذشت و پیاله ناز ویم ازین خیال تو به تومی سنانده و ما سبک رسیدن آن آهوان شرم آئین مرض نموده سبک نفس را از خون فلک</p>	<p>ترانه کشیدیم و ناله ناز ویم ادب نگر که بدور تو ناله ناز ویم قدم بدیدن دیگر غمزه ناز ویم مشال گر به کمین بر نواله ناز ویم</p>
<p>ای بلیلان بحد تو رطب اللسان هم شیرین ز شکر تو متغایر طویان زلفین جویان به ششای تو موی مو</p>	<p>کز شوق میکنند زبان در دهان هم شکر فشان روند سونی آشیان هم در هیچ و تاب از مرده سر حلقه خوان هم</p>

منزل یکی و جاوہ کسد جا با اختلاف ایمان ابروان ترا اشارت چشم یار ہر جا غمی رسید بسویت کند حرف	دادند ہر کی بطریقے نشان ہم ورماندہ در بستان معانی بیان ہم ہستند اگر زراہ و فنامہ زبان ہم
--	--

دل بستگان سلسلہ زلف او ظہیر ہر حلقہ کردہ اندر ادر بیان ہم	
--	--

اشب ہلال و ناه من از ابروان ہم تا بروے کہ نادک قیقاچ میزنند یا ہم ز ناز شورش خوبان عجیب مدار تہنایم ز دغے کز تو میسر ہر چند گوش بر سخن شلق داشتیم حرص و طمع رسیدہ بجای کہ مردمان	بستد از نظارہ ز ہی ہر کان ہم دادند تا ز خوشنودلی را نشان ہم تیرا کہ می چشند نمک از لبان ہم ہستند عاشقان ہمہ شب میمان ہم غوغای شکوہ بود و دست و زبان ہم دزدند ز آشیان ہمہ استخوان ہم
---	--

شادم از آنکہ شرح پریشانی ظہیر کردند ہر روز زلف تو خاطر نشان ہم	
---	--

کنادہ پستہ لب خندہ میزنند و کام چہ خیر تست کہ دایم ز دیگران پرسم شناختم ہمہ کس را د از مودوم من بخاکت افکند اصد زرین تبا کامی	کہ میکند تو ہم چینی از کجا باوام اگر سوال نمایم مرا کسے از نام کسے نبود کہ بشناسم و رین ایام مرا سوارہ ہرین سرکش گستہ لگام
--	---

مستطاب

<p>زیر بگذارد و دوام تاشان قدم بجز تناسخ و فانیج در بساط علم نیست</p>	<p>توان شناخت نیایان کدام و راه کدام و سلیقه منحصر از من کس درین ایام</p>
<p>طاهر غمزه بر خود چو تاک می چید که باده ساقی مادر می کند در جام</p>	
<p>در حلقه زنجیرش دیوانه خود دیدم چند آنکه نظر کردم بهر جا که سفر کردم در مریخ هر دشمن افتاده و در صحرای هرگز نکند دل را بر کفایت عالم تنگ</p>	<p>سودا می سر ز نقش در سایه خود دیدم بر گوش و لب مردم انسانی خود دیدم من گردش گردون را در دانه خود دیدم در حوصله این چند ویرانه خود دیدم</p>
<p>گردیده بنبار و خون دل میشودم بی چون ببریز طاهر از می پیمانه خود دیدم</p>	
<p>چو غنچه مرده دل تا بکلی نظاره کنم بیا و عشوه آن چشم و پیش زلفش بوصل او چو طبلیدن شود فراموشم چو ترک خواب کنم شب ز فیض بیدارم شباب رفت از دست و ناسختم کارم نگذره عشق چو مرکز میان دایره ام</p>	<p>نسیم وصل تو کو تا که جامه پاره کنم سخن همیشه را الهام و استعاره کنم نظر بگرد و دیده ستاره کنم تمتقی است کز آن زندگی دوباره کنم گذشت قافله فیض و من چه چاره کنم گرم تو دست بگیر می جهان چه چاره کنم</p>
<p>شمار محنت عشق تو می تو افهم کرد</p>	<p>طاهر ریگ بیابان اگر شماره کنم</p>

درف دل ز بزرگس ناز آوردم	جان بفرمان تو در کیش نیاز آوردم
دیدم آن زلف پریشان شده از جدایی توفیق	تسبیح شدگان از ایهام آوردم
وانم این جنس نیارم بحقیقت نجس دید	کاین متاع نیست که از شهر حجاز آوردم
سجده و قبله ابرو تو میگردم و دوش	ناسکاز ایهام از توبه نماز آوردم
تا شام و گری راه نه بسد و بر من	بومی زلف تو شبهای دراز آوردم
مطر با کاش بقانون جواز می مارا	کز برگ جان حزین رشته ساز آوردم

شرح ابروش ز دیباچه آن چهره ظمیر

شاد بینی ست که از گلشن راز آوردم

هر کجاست بود غواهد شکست شیشه ام	از تبر نسو و تمارد تو گوئی ریشه ام
کس ندارد ضربت طعن مرا بر لب و لعل	حال خارا را که میداند بخیال شیشه ام
آتش گشتم می بیگانه باشد تو بکار	بر خلاف رای تاوان بوی این اندیشه ام
رشته و سوا من را اندر دم پوند نیست	کز شراره یاده و اتم آتش این شیشه ام

بر سر مکتوب من غوغاست میداتم ظمیر

ریشک دارد بر کبوتر طائر اندیشه ام

چند چون داغ هوس نقطه باطل باشم	با غمت تیرگی آکنید دل باشم
شک شخص اثر از ناله ام ای کاش تو	چون جرس تعبیه و زناقه محمل باشم
دست من هر دو مرا است یمن میگوید	کاش در گردن آن شوخ حمال باشم

برگ سوسن همه از خاک مزارم روید گل تران کرده خاموش شود شمع اگر تاخن فطرم از سودگی افتاد ز کار خانه بردوش و طلبگار قاتم و چوباب دل هوس پیشه اجل در طلب نفس تفرین	لبکه من در هوس خنجر قاتل باشم بلیل گلشن و پروانه محفل باشم تا بکے عقدہ کشای گره دل باشم در حقیقت چه پدر یا چه بسا حل باشم وای بر من که درین همگه غافل باشم
--	--

لذت نیست درین مرحله بر خلق ظهیر
ای خوش آن وقت که در آخر منزل باشم

اگر بچوب وطن لافم آن غریب شوم ز بس بد در تو گردید است عادت من ز پاک گوهری خود بگوش هوش در آرد ز بس بود دیگر بیان در دیدم عادت منم که تخم گم بسمه خار بار آورد بسیک گوش بجزت رقیب کرد توئی	که چون عقیق بود آب وز گداز نیم چو آسیا رونده همیشه در و طم هر آنچه می شنوی از خواهر سخنم بروز واقع صد چاک بینی از گفتم چو پیله بود که بلیل شکست در زدم کسیکه نید لسان نشود و پیش منم
--	---

چنانکه عهد شکن گفت که طهیر مرا
توقع آنکه به بد در زلف پر شکنم

یار من کو تا نظر بر سر و عنایتش کنم شرم نگذار که در پیشش بینم روی او	جان شیرین را بقدران کف پایش کنم دور اگر باشم از و شاید تماشايش کنم
---	---

خواهم آن عشقیکه بخود سازم چون آینه بی گناهی بی سبب بنجیده از من آن پر نزد ساقی خورده ام سوگند از بالای غم در خیالش رو بر و گشتم لب بکار افتاد	از سر حسرت نظر برین ترسایش کنم کز بان دلنوازی تا دلا سایش کنم کز شراب کینه مت دو بالایش کنم بسکه مشق بوسه بر لعل شکر خایش کنم
--	--

ایقدر از عمر فانی فرصت خواهم طهیر
گر کشود از یاده مست و من تماشایش کنم

بدیده پارهای لعل از خون جگر دارم بهشت عدن می بخشم بدان خسار گندم گون یا با کاروان فیض از خود میروم شب ز استغنا جواهر سر سره در چشم تنه آید	ز فیض عشق او لعل از رخشان بیشتر دارم که من این بخش سپایه میراث پدر دارم رفیقی چون نسیم گلشن باد صحر دارم ز طوف آستانش تو تپای د نظر دارم
---	---

طهیر این خار می دادم بسوزن بر نمی آید
مکن کاوش که من نوکی ز مژگان در نظر دارم

یاد باد آن شب که دل در استیاری دارم کی از آن سستی بدین رودی بخودی آیدم کی با موج خاکساری متبوا شتم رسیدم گر نبودم سنگ طفلان شا بدمو آیدم	شوق وصل و وعده بوس نکستاری دارم تیم نازی گز چشم پر خاری دارم در میان اهل دنیا گز قاری دارم در صفت دیوانگان کی اعتباری دارم
با خزان سحر می بودم شکلیا ای طهیر	بچو بلبل گر چه امید بهاری دارم

<p>از خیال زلفت اودام بلا پوشیده ام نقش من نیست گویا مهره ام در سینه دای تا داک خار مغیلان را که خنجر است تا بدام افتاده ام در حلقهای زلفت او</p>	<p>این لباس فرق سرتاپست با پوشیده ام کز لباس فقر نقش پوریا پوشیده ام تا بسوزد برق او را زیر پا پوشیده ام این زره را دایم از زیر قبا پوشیده ام</p>
<p>مستند نیستی بودم ظهیر این جامه را رو را و را بر تن از بر قبا پوشیده ام</p>	
<p>پیری رسید و گشت چنان بیکاریم خون در رگم نمانده و هضم میان خون رو بلای خلق بود در وجودم مثل مثال آئینه ام تو ام فنا شخص من از تراکت و گشته چون خیال طراح کارگاه این جبرخ نقش بند صافی دل و سجا نشینی نموده خوی از نفع شوق وصل و زیان گذارم از چار موج اشک خود و شوق آن غزل چون ساز مطربم که ز تار سست فلک</p>	<p>گوئی که تا جوان کنده ارکنه سلیم از خون همیشه چون رگ یا قوت حایم ایام بشکند و بسوی سفا لیم گویا که روح زفته بجسم معالیم شهرت ازان شده است نبارک خیالیم پایال خلق ساخته چون نقش قالم در کوزه سفال که دورت ز لایم گاه بی چو ماه بدرم و گاه بی بلایم اشکم سحابی است بمعنی غم لایم آتشک من فروز شود از کوشش لایم</p>
<p>از مهر اهل بیت نبی خاند ام ظهیر</p>	<p>رفعت قباب جنت و عزت معالیم</p>

<p>من پر تویی ز عشقم و بر جن مساکم ابروین سیلماست تو آموز عشق را دست دعا و حزم را دم ز فیض عشق من جگر غم سر شتم و عشقت جوهرم</p>	<p>مجنون نجد عشقم و لیلی و تبایکم خواند عاشقان چو دعای دوسایکم از این سبب بگردن خوبان حایکم از عشق او چگونه توان کرد زایلکم</p>
<p>آه سینه محفل عشق است پر تو نش گفتیم طهر اگر تو بدانی دلا - یلکم</p>	
<p>هر شب شب خیال ترا می کنم بوی تنیده ام که بگریم و صباست دارم سواد خط تو بر صفحه ضعیف باد غرور را گردن قوی کند خون می کشایم از رگ افسردگان عشق وحش دلم رمیده و از دام جبه است</p>	<p>خود را بدین سبب نفسی شاد می کنم عیلم مکن بهر هی با دمی کنم مشتاق ز روی سر خط استاد می کنم در مان او و خضر بیت جلا می کنم از ناله کارلشتر مضامی کنم در آن روسراغ خانه صیاد می کنم</p>
<p>بر چرخ ریخته می کنم از آه خود طهر بر شنگ کاتیش و سر باد می کنم</p>	
<p>من از بهر پرستیدن بت سیم دارم مجنون من اگر طریقی بیای عشق میریزد سیری دارم بیای تو که باو آن قدر تو</p>	<p>بگردن سجد از زمار زلف کافری دارم که من در سینه سوزان کفت خاکسری دارم سرم را اگر جدا سازی که من تو سر می دارم</p>

مرا در مینه داغی بود از مهر تو ای جامم	چنان تنگ توایی شد کز نسیان محضی ام
	طهیر از این نگدائی لاف شاهسی میتواند زد که از ترک جهان هر روز بر سر افسری دارم
من از آن وحشیان زان بلبیلاقم سراغ هستم از نیستی جو گه همسایه پا مال همسایم چو گل نبود هلاک از عشق حنارم بهاگرد و سمن در طینت از عشق سبکبارم تن ای ساقی که دیگر بی اعتقاد با من هم سفر شو	که تی در دشت و نی در بوستانم ز غفار پس اگر خواهی نشاتم گه با چرخ در یک آشیانم چو بنود باغ مست از باغبانم ز بس ریزد شرار استخوانم غزور تو به دارد سر گرانم که من هم از شمار بیگانم
طهیر از ضعف اگر آید سی بر نزد عضو چون باد خندانم	
مرا یکجام می داد چنان از عشق مشاتم منیاد ام ره باد صبارا در حریم گل بیاد آمد نهراران نارستان هتد باز بیا زد لنگی بسیر خج کی آیم بیایه خود	که جام آب جوان را از دست خضرستانم اگر با خوشن منیزه بلبل در گستانم چو چشم افتاد در صحن چمن آریارستانم مگر بانگ نهر اندر چمن از دیده بستانم
چو مرغان چمن ز انتظار ماه فیروزه	طهیر از این سبب من آرزو مندرستانم

بجواب بود و رخسار آفتاب میدیدم	خوش آتشی که من اورا بجواب میدیدم
زانفعال عذار تو صبح بر گردون	عبار غم برخ آفتاب می دیدم
چہ حالتست تداوم که پیش ازین جز عشق	زیاده در دل خود اضطراب میدیدم
از ان زیاده بریدم که از هوای نشاط	نشان بخی اندر شراب می دیدم

طہیر مائل دشت و رسیدہ ام از کوہ

کہ در تگرگ بخش در جواب می دیدم

برگزین شرمزگانش می شوم	گستاخ ترز ز گس مستانش می شوم
تا عقدہ کشود بکار خود افکنم	آہستہ نزد لبت پریشان می شوم
برگزین طارہ جلوہ اورا نگو خداید	از بسکہ با چو آئینہ حیرانش می شوم
با بردیش ہمیشہ شکایت کند کمان	کہ از بہر این گم کہ بفرمانش می شوم

گر زہر قہر او ہمہ را می کشد طہیر

ماکتہ نیستیم کہ نہانش می شوم

ما طفل تا ز پرورت سازمان ایم	ہستم اگر چہ ناخلف اما یگانہ ایم
ما قاصد کمان فلک در رہ است	تیر قضا و دست قدر را نشانہ ایم
ما بہت بر بدت نظر اہل زمانہ را	مانیز روی ترکش اہل زمانہ ایم
چہ چشم آئینہ باریک بین بود	ما جو شوگان شانی ایم
خاک رہ ہوام زیارت کہ خواص	دل کہ حقیقت دلاستانہ ایم

از خجالت گناده ملویم در نه ما	بهر کشایش در رحمت بهانه ایم
ما به وصل جور رقیبان نمی کشیم	تا شیر عشق بین که پیوست چه میکند
در یاد دلان چو حوصله را جام گوشتش	بر دل نهر رتیر جگر دوز می خورم
دست وقار دامن بجزان نمی کشیم	ما یاده جز با غر عمان نمی کشیم
بیرون ز سینه یکسر پیکان نمی کشیم	کز پائے خویش خار مغیلان نمی کشیم
راحت مجوی دمت سوزن کشن طهیر	گوشتی چرا پروزن زندان نمی کشیم
آز که من بخلوت دل باز داده ام	از زلف او چه شکوه کنم چون بدست خویش
لخت جگر بتد جگر خوار داده ام	امروز آو میت از نشان نمی خورند
خود را بسی بدست خردا داده ام	آنانکه سحر را به یاد کرده کتند
من بهترم که بجه پرتار داده ام	در زلف او دم بمانت نشسته است
ماریت کز فسانه بزنهار داده ام	جرات نگر که خواب گران سنگ عشق را
راهی بختانه دل بهیار داده ام	رود و ضعیف و مفلس دبی قیمت طهیر
فایده چو کا و تکبیر بدیوار داده ام	

خود را دم وصل تو خریدار ندانم از خود روم از بادہ نازت کہ زمستی از من بجز از مسئلہ عشق میسرید دانم کہ میان من و او رسم دولی نیست	جز آ آئینہ دیدہ دیدار ندانم کیفیت آن نشہ سرشار ندانم دیر و حرم و سبوح و زنا ندانم در باغ جدائی گلے از خار ندانم
--	--

آن گلبن نازکے کہ طلبگار طہیر است
یک جلوہ ازان در دل اغیار ندانم

من داغ دل از جفای خویشم تیرم بہ نشانہ آشنا نیست ممنون فرات آرزو ہم نہ از جذبہ خود بود خود را زین شعلہ و خود من شرار است جو ہر دل کس اثر ندانم	خار خودم و بی پای خویشم کز بی اثری دعای خویشم لب تشہ کربلای خویشم کاہ خود و کربلای خویشم بی عشق تو در قیامی خویشم نشدہ نالہ ہامی خویشم
--	---

از غیر مدان طہیر کہ عشق
خود سنبہ بند پای خویشم

تیر دسیم اعتباری ندارم بغیر از شقائق کہ با داغ روید چشم نیار در صبا خاک کولیش	خبر از خزان و بہارے ندارم پس از خود و گر یادگارے ندارم بسی شد کہ قدری غبارے ندارم
---	---

پس از مرگ گل بر مزارم میفشان چو آئینہ با خلق صافی صنوبرم	کہ پردای باتنگ ہزار می ندارم دگر بابد و نیک کارے ندارم
---	---

طہیر از تو خواہم شدن در کنارے کہ از آب خشت کسارے ندارم	
---	--

سحر کہ از پیش دل چنان ز جارتقم بر اوج محل شہباز ماہ بستہ نگار نیم نخلہ ساہوی زلفت او آورد و میکہ از مژہ رفتہ عیار کوی ترا دریم خنو تو بیگانہ یار گردیدم بران نگار جو زگی ندا شتم افسوس رسیدہ از عقب سرقادہ از سر پیم از انکہ را ز غمت با کسی نگر و دفاش	کہ بخیر زول زنگ چون صد ارفتم بہوی گفتن زنگولہ در ارفتم من گستہ نفس از پی صبار فتم ز آستان تو چون گرد بر ہوا فتم اگرچہ بر سر کوی تو آشتا فتم ز دست آن گل سیراب چون خا فتم ز بس زیم رقیب تو بر قفا فتم سبک چو سایہ بخود از شب چدار فتم
--	---

طہیر اینہم رختے کہ دیدم از غم تو کے گفت حیر آدم حیر از غم تو	
---	--

کل عقد جہان چون دماغ میسوزم اگرچہ تار شب در روز را فقلیلہ کنند نہادہ مجرہ سینہ را بر آتش عشق	ہمین فی تہہ را در ایاغ میسوزم بیک تبسم بہمان داغ میسوزم بخود ولی بے عطر دماغ میسوزم
--	---

بوعدہ گاہ خیالش بشی کہ منتظر م	از شوق روغن مہ در حیل غ میسوزم
آن شبنم کر چہ تناسلے رسم بلبل رود بگلشن پروانہ نزو شمع دامن گرم بدوش نشان جذب شمع گردون اگر ہمیشہ بگردو بکام من جای رسیدہ کہ اگر من ہزار سال	نماندہ در بدیم جای داغ تازہ طہیر چو شعلہ داغ بسالای داغ سے سوزم
او میرود چو عمر دمن از پے روم طہیر روزم زد دست زلفت و بفر دانیہ رسم	از خشک سال عشق بدریا سے رسم در کوی تو چرا من شیدا نمی رسم ہرگز آستانہ عند لائے رسم از جوش آرزو بہ بدوا و انہی رسم پویم ترا بپایہ او لے نغیر رسم
چون حباب ز زلف متی خانہ خالی میسوزم نقش پای در نظری آرم از اہل کمال اگر مثال روی اورا بنیم اندر آئینہ تا مباد از شادمانی رختہ پیدا کنند	در شراب بیستی خود لا ابالی میسوزم من بدان کہ با وجود یکجالی میسوزم بچو روح از شوق در جسم شالی میسوزم در حصار غم بغرم کو توانی میسوزم
طفل شوئے بردہ از کف اختیار م ای طہیر در ہواسے عشق او در کہنہ سالی میسوزم	
نہ من ز بخت سیہ روز گامی ترسم	کہ ہم ز سمر نہ دنبالہ داری ترسم

بزرگوار و میا بچو صوفیان در باغ چو غیر خویش نخواهم اسیر دیگر را کتان زخم مر از دونه کشتند ما سورا	که من ز قال بد شاخار میترسم ز شوخی تو بجزم شکار میترسم قبایمی تو چو شود پنبه وار میترسم
طحیر دل غ دلم از حضور خلوت گل ز بلبله بچمن تا بهار می ترسم	
آنم که در هواست تو مستانه میروم وقت شهادت شهیدان عشق را شد مدتی که دل بسز زلف یار نیست ناشیوه کتبان در برهن کتد سوال	بی تو بسوخته خانه غریبان میروم اول بطوف روضه پیرانه میروم در جستجوی ادیبوی شانه میروم گاهی ازین سبب ره تنخانه میروم
هر صبح دم طحیر با مید وصل یار می آیم آشنایان و بیگانه میروم	
ز پرده پوشی عشقت ز بهندان میروم ز من گذشت به تعجیل و جامه نیز افشانند تمام جوهر و در خانه داروم گردون	دلمه چه سود که رسوا کند رخ زروم اوانکه تان نشیند بدانش گروم چو تیغ تیر نهان در میان نافروم
ندانم از چه تعب رنج و چه تاله کنم طحیر بکه سراپا سرشته زردم	
باز نماند جامه مفلس بهادریم	همچون حدوت تخی شکم و معدن دریم

شهرت از آن گذشت که از خود نیمه لاف ز چرخ ممتسی نبود بار و دوش ما	سویان و لخر اش اساسین تقاضایم همچون خندان دهر نه و بند آخریم پنداشتی ز سادگی اینقدر کریم
---	--

بر وضع ما بچشم حقارت مبین طهیر
مازل مشو که مانده سزای تشنه ایم

تا حق بدل زدن بطرب سازی کنم بیشک بهشت در نظرم جلوه میکشد از بسکه کز کرشمه او چشم من تراست هرگز مرا طلب کنی از عیش این قفس	آن زهره چهره را بخود آواز می گنم بگای که چشمم بر رخ او باز می گنم تزد مسیح دعوی اعجاب از می گنم بی اختیار سومی تو پرواز می گنم
--	---

از بس چشیده شربت ناز ترا طهیر
از من نیاز اگر طلبی باز می گنم

تا چند از آن کما حق ابرو خند کنم آن شبنم شرر صفتی که هوا می عشق خواهم که دامن تو بگیرم پس از وفات ایار اگر فرشته نهد پایی در بهشت	دل را بدفع ناوک مژگان سپرد دادم در آفتاب قیامت سفر گشت از زیر خاک دست قلم بدر گشت اورا کشان ز روضه جنت بدر گشت
--	---

باشد ز عاشقان سخن عشق تا مدام
زین پس طهیر بکه سخن مختصر کنم

هر شب بر افق چرخ بر همی دوختن من در قلمزم گشته با جابت سخته رسد من عاقل و سواره برین اسپ تیز گام جای روم نهان که اگر عقل تیز هوش یا و لهش که باعث تقویت دل است یار باریض ناله شبخیز الصلوات	از کوچه های تنگ فی استخوان من تیره و عادی کشتی بخت روان من چاکبوساره مرگ عثمان در عثمان من پوید هزار سال و دنیا بدیشان من مانده است این عقیق بزر زبان من بیداری بخش بخواب گیران من
--	---

امشب طمیر ناله شگیر میزنم

ز بخیر زلف او خنده سر حلقه خوان من

گوش گردون گردش از بانگ دل نشاودن چون هوای قامت او داتم روترازل آهوان از هیئت صیاد داتم رم کنند اسخیر با من میکند از عشق او پاکس کرد	میرود هر شب بام آسمان فریاد من تخته مشق مرا از سر و کرد استاد من منکه صید لاغرم رم میکنند صیاد من صاحبان نصافی کجا کز چرخ گیرداوت
--	--

کز طمیر از دور گردون فتنه ما بر پا شود
میکند از لب من اهل مصیبت یاد من

هر که تصویری نبود در خیال من از شوق ابروان تو پرواز می کنم تاریخ یک داغ دلم را نشان دهند	جز نقش صورت است چو روکشال من پیوست ازان شبکل به استال من اگر ترس او نیشود از غرض حال من
--	---

از ترس او بگیرد سبق میکنم روان	داده است پیر عشق بسی گوشمال من
شادم طهیر من ز پشیمانان گناه شد غسل تو به ام عرق اتفصال من	
در آنخانه چشم من و تماشا کن چو نور سیده کنت عزیز استاد است بجای نامه بود داغ عشق بردستم گره کشای غنچه بس ای نسیم صبا چو بوی جامه یوسف بدیده یعقوب بجس قلب توان خیس نقد باز خرید	نگاه مردم آبی و سیر دریا کن تو هم بطفل نو آموز خود مدارا کن بدین نشان مراد و زحشر بیدار کن ز کار بیل شوریده یک گره وا کن تو هم ز خاک درش چشم خویش بیا کن متاع و هم و خرد را بنقد رسوا کن
کن بسوی رقیبان نگاه مستانه گر شمه راهمه وقف طهیر شد اکن	
خواهم که بوسه گیرم از آن دهن دهن بنمود باغ حسن مرا زده گشت داغ از رنگ آل برده ز حسن فرنگ رنگ هرگز شکستگی ز دلم کم نمی شود یا و آدم چو از لب یا قوت فنام او سانی پیار گفت مداغم کرا دهم	هر لحظه آورد به بیان سخن سخن دیدم شگفته گشت شتالون چین چین زلفش جیش جیش سه چین چین سخن سخن تا هست جگر گیسوی او در شکن شکن از چشم من عقیق بسیار زمین زمین چشم ز جا و گفتش اول بمن بمن

از بس طهیر در وطن میل غربت است هرگز نگفتند ایم بغربت و وطن و وطن	
دلیر دارم و در کنار سوختگان چه گرمی است که از وی سوم میسوزد ز سینه بسکه دما دم کشد شعله آه بوی شعله سمن در بهار وستان است	مبادا در پنجه شوی از شکار سوختگان اگر ز جمل و ز در بغبار سوختگان جهد شمراره ز سنگ فرار سوختگان ندیده بلبل و قمری بهار سوختگان
بجو سرانغ کس را که نیست در این عصر بجز طهیر کس یادگار سوختگان نیست	
اگر چه در میان اند در کین سخن پیای من تواند خود تیشه زد از آنکه لاف سخن میزند مجو شهد کس سخن طراز به معنی چو باقی غیب است کفرم چو اهر معنی نثار برم کند درین زمانه دون از کمال بی قدری	ولی وسیع بود در جهان زمین سخن که آره بر سر او می کشم ز بین سخن که هر گس نه نشنید بر انگبین سخن چو جبرئیل کس گر بود این سخن چو دست فیض بر آرم ز آئین سخن که از کمال فتنه گوهر سخن سخن
بزار مشک که ذکر تو هست تا به ابد طهیر نام تو ثبت است بر گسین	
عاشقان دیده ناز معشوقان	عاشقان دیدار معشوقان

سید ہرچو ہر از دل مسج	از دم ہر سر را از معشوقان
در تراش بود چو کوزه تو	دیدہ تو سب از معشوقان
در شب خون طہیر صفت شکست	
عشوہ یکہ ناز معشوقان	
مگر وہقان سمومی پرورہ ازین	کہ بوی دغ سے آید ز گلشن
برون آید بہ پایم گر خلد خار	مگر بہ تنگ چشہ با سوزن
بیزمش در کراہی مرا نیست	چنان افتادہ ام از چشم روشن
ولی دارم کہ دار و قصہ جانم	کہ جز من و نعل پرورہ دشمن
طہیر از آن برا و دیر پوید	
کہ پس در رسم آن بت از بسین	
دل ز پے رادت است تا او کہ بیدار کو	خون بزرگ سچست نشتر فضا کو
این نفس بے اثر نیست برو کار گر	ز دل سنگ نلک تیشہ سر ہار کو
طفل دل اوز ویر شد بہستان عشق	از پے تعلیم او سیلی استاد کو
نجات بیگانہ را شد رگ گردن جو خون	تا بر ہر کو از ان صہرت جہلا کو
از غم عشقش طہیر تا کندم گرم تر	
این دل آندہ را شد بیلہ ز سر ہار کو	
اچہ دی کاشتہ میکنی امر و زور و	طبع خوشہ کندم کن از خوش ہوا

<p>تو کام از دل از جام حقیقت شراب و کوک یکشبه در دامن مادر پیر است که تو ام اندر به فصل گل و عهد شباب سجده بودی و مهر و سپهر افزونی رزق آنچه تو کسب نمائی ز برای دیگر است</p>	<p>بوس آلود عجا از لب شیرین خسرو چشم غیرت بکشا و بنگر بر مسر نو فرصت از دست بده این سخن از من شنو چون مهر بدر بیک گرده نان قانع بشو آسیار از چه خیره است ز چندین بگو</p>
<p>آن تکلف چه ترا داعی حق خواند طهر زود لبیک آفاست ز دو مستانه بر و</p>	
<p>گاهم بدیده چهره کشاید خیال تو ترسم ز آنکه آئینه گردد مثال من دست شکسته که فشنیدی از ان منم کمتر نیم ز بگ خناس نگار من</p>	<p>یکباره ما امید نیم از وصال تو ناگاه اگر در آئینه افتد مثال تو گردن کش ز ناز که بستم و بال تو ای کاش چون خاشد می پالمال تو</p>
<p>حال من از غنا بماند شود بدل فراق بود طهر بیک نقطه حال تو</p>	
<p>تا نپیه داو زلف ترا بر من گره از بزم او به کلبه زاهد تمیز و دم چشم مرا بستن و خون ریختن خطاست انگشت فکر ناخن تدبیر سوخته شد</p>	<p>شد بهر بستن دل ما آن رسن گره ترسد قد چو سیم بزنا رسن گره گر در شوق روی تو از جان بین گره نکشوده دست هیچ کس از کار من گره</p>

سار عراق کن که دولت داشت و طحیر که بنواست تا بود اندر وطن گره	
دارم بے قرنگی بختانه زاده بربط نواز گوشه نشینان چله دار ای کاشکه بے نسبت سر حلقه خودم مستان بخت بازی و مهابه من به بین کافر دلی نه فهم زبان ترک ساده ایمان فروش سجده بنا ر داده برگردن سگان تو یوهم قتلاده وز دام زلف معرکه گیری کشاده	
	این قطره بین که حوصله بخرمے برد دارم من و گدا هوس شاهزاده
از کد این چمن ای گلین ناز آمده چکند حوصله با حسن چنین روز افزون جلوه در وقت خرامت همه عالم راست این قدر باش که آبی زدم شعله زنده که بدل بردن ما اهل نیاز آمده که بصد خوبی دیروز تو باز آمده بس فرازنده قد شعله طراز آمده گر بدستوری این سینه گداز آمده	
	مختلف گشته چنان حال و بال تو طحیر که حقیقت همه در راه محاذ آمده
صیقل غم میدهد آئینه دل را حبله عاشقان از سایه بال همارم میکند گفتم از کوی تو در غربت رویم گفتا بنغم تیره آنکه شد آسودگی مبتلا کم مباد از سر من سایه ابر بلا گفتش آیم بطوف آستان گفت لا	

<p>بسکه چشمم غم سر شکم با بیا آمیخته است مشکن از خون دل رو شد لاج خاک</p>	<p>خاک من دارد و شربت مانند خاک گریلا گر خجاک آلوده گردد بشکند قدر طلا</p>
<p>با وجود مصیبت تو مید نتوان شد ظمیر از خمش عام است و محضوظم که آیم در بلا</p>	
<p>فلک خون شفق بالا بد از این شفق بالا سراپا در هوا می قامت او غم عجیب نبود چو وصف زلف او در دل نوید ملکات شب روزم ترین روانه است و لعل تو</p>	<p>تو هم بر کاله دل از خبر بر دیده سیلا بود درم گزیده هری غماری میل بر بالا بر اوراق پریشان خط رجحان سکینه املا بشق تشنیه روی گل اندامی سبی بالا</p>
<p>از هجر او ظمیر دشته اشک می بارو صدف تابش کند بیرون بریزد لولوی لالا</p>	
<p>نه در سر شورش عشقی نه در دل فکر سواد بکار بخیله زخمی نیامد ناز امیدم ستاع زندگی صرف شک سراپاگان کوم نوامی عند لیسم را گلی نشینده در گلشن بذاتم کاتب تقدیر را در سر نوشت خود بیایان گرد خود بیروی از تن پر در دارد</p>	<p>بغفلت عمر خود بگذشت و مردم در تنگ نزد آئینه ام را عکس حسن ماه سیاه بنا کامی شد از دهم بدیدم حسن زیبا نه در دل نمی افتد بدم سرو بالا کز ابروی سیه شمی نمی آرد بطرف خوشاد عشق او دیوانه زنجیر در پائے</p>
<p>ظمیر از حادثات چرخ تن در عجب دارم</p>	<p>که بر سر نایم زین سنگ باران سنگ خود</p>

<p>بهر پیقوبی ال میوسف کنگان مدد شاید اموزد کند روح کریان مدد چند خمیازه کشد زخم بامید نمک دانه نشسته بجز چند باله بر خاک بر دلم صبح وطن تیره ترست از شب غم</p>	<p>بر دماغش مکن از بوی گریبان مدد بیکه بی خضعت او نیست دوران مدد ای شمع بکن از پسته بخندان مدد هر سیر سیریم ای ابرو بهاران مدد ای نسیم اثر از شام غریبان مدد</p>
<p>تا امید می زرد دوست روانیت ظمیر می کند حادثه گوے گریبان مدد</p>	
<p>خارج از حسرت دیگر بود بر لبه از سر زلفش نشاید منع کردن شانه را تا نباشد گردش چشمی نئے نوشتم شراب صبح آب حسن او جاریست طوفان بلا</p>	<p>هر سر خار یک می بیند پای هر گل مانده از روز ازل سین بر سر هر سلسله عاز باشد عاشقا ز امت گشتن از پله گری نباشد اهل دل ز ازلان حم ابو پله</p>
<p>تا تو تسبیح درج برگردن افکندی از گلوئے شیشه خالی نیا مد</p>	
<p>نکری گمانه عشقت بنود جز هو بحر و بر را همه در زیر قدم پیچودم آه امسره با فلک چه خواهد کردن اگر نه هامون خبر از محمل لیلے دارد</p>	<p>عنکبوتی نکند غیر شکار مگس نزد هر کس که رسد ز رسد مگس آه نه گرم نگرد ز سموم نفی پس چرا لاله صحر است بشکل جرس</p>

<p>روز و صلاش ازین سینه صدک بود رنگ عشقم نماید رخ از فیض شراب</p>	<p>همچو بیل که کند سیر حسن در قفسه بشیرت خویش بخوام ز غمت بردے</p>
<p>بے خزان باد بہار حسن طبع طبع کہ بہر تازہ نہال تو بود تازہ رے</p>	<p></p>
<p>آزردہ توے شود از چشم خود برے بگذر ز آب خضر کہ در عین غلظت است کو چشم از کجہ عشقت ضعیف باش یاد آور از خزان کہ بکا فور میشود</p>	<p>کشتی بخوابد آنکہ نماند شناوے آنکہ سکہ خورد و در طلب او سکندے شادم کہ مسکند غم او روح پرے امروز اگر بہار کند خط چہنبرے</p>
<p>آن بادۂ کہ در غم عشقت سر مبرد جام دل طہیر برود کردہ ساغرے</p>	<p></p>
<p>گرچہ پامال کسانم بچمن همچو حسنے زین فکر و تواد کہ بردن آمد کس گر نہ است بنود قصد او آیا چسبیت روح رماندہ کن از فیض سیر می مطلب دوش سبب ذلت را بجبال آوردم انچہ از دور نہاند آفت آن اروغہ است</p>	<p>شاد از انم کہ نشد رنجہ بین پای کے عارفان گرچہ دو دیدند درین دشت بے دست بر سر زند از بہر ہم پرہم گے کہ دست در تن بے روح زند بہر نفسے باتو این سینه چہن پیش سر دست کسے زلف تو را بہرین دہشتم تو باشد عسے</p>
<p>یلبلی نیست زین باغ خوش بہک طہیر</p>	<p>لیک باشد کہ صغیر کہ وزد در قفسے</p>

تاشدہ زلف تو صیاد تنہا کی کسے	بر سر کوی تو دیگر بنو دجاسی کسے
امی بت من بچیان بستہ شکر خندہ بان	کہ رخسار لب تو بوسہ بہتای کسے
عاشقان مست بناد از تو خمار آلودند	نہست در میکہ تاز تو پروای کسے

بار در طوق ہم او گردن قمری است طہیر
زانکہ بالہ ہمہ دم سرد و زبالای کسے

اگر بویے تو قدر غبار دہشتے	رخسار مجلس فقور عار دہشتے
سہرناں کہ مرا خیمہ داشت چون ریشہ	اگر چہ باہ بقرصے مدار دہشتے
منی نیست او نہالم ز یاد رین زودی	اگر بویے ازین جو بہار دہشتے
ہزار گل ز گلستان عمرے حسیند	اگر چہ طاقت یک نوک خار دہشتے
بحرف راست نیم من حرف کج سخنان	اگر حرف زبان ذوالفقار دہشتے

رقیب دست مینیاقت بہ طہیر آستان
لعبش اگر قدمے استوار دہشتے

بر فلک ساز آہ من میرفت و دو کاٹکے	بلکہ صل آسمان امی نموے کاٹکے
تا بکے خورشید را بنید کسی در زیر ابر	بند برق از رخ او می نموے کاٹکے
دختر و شیرہ گل مسجد از خواب با	بیلان از خواب غفلت میرود کاٹکے
میشود از عشق او دل را کناش شیر	در دل تلخ غم او می فرود کاٹکے
زمین و چشم سر سر خورده بر منی آید صد	گوش دل مینای اورا میسود کاٹکے

	دیگر ریا کے تو آنم دید تزداد ظہیر بود بر جاکے رقیب من نبودی کاشکے	
<p>با کسے غیر دل خویش نگفتم رازشے گلشن عشق پی بلبل بے آوازشے بنا از لب علیسی دم خود آوازشے چون شدم روز ازل خانه خراب آوازشے سنگه و عشق نخواستیم بجان ابناءشے اکو دماغی که بعشرت بنوازم سانشے</p>	<p>عمر گزشت و ندیدم بجهان دسازشے از غم شمع تو پروانه پر سوخت رازشے از فسون سر زلفت بطلم افتاد م کاش میبودم احوصله نیستم نگاه یا تو گفتم که درین بزم مده راه رقیب قامتیم چنک رقم تار و دلم بر آهنگ</p>	
	<p>با خبر باشش که ماه رمضانست ظہیر میروم بر در میخانه بنگ اندازشے</p>	
<p>دلبرے سر و قد می ماه رخ طنائشے مژده پیکان و کمان ابروی تیر اندازشے میدهد بهر نفسی زلف ترا پر وازشے در گلستان تو بلبل نماند پر وازشے مطرب کی کو که تو امی کشد از شیشاشے جان من در قدست هست بیا اندازشے</p>	<p>دلش آب و بزم شوخ سر ابا نازشے سر مه کشن ہو می بر عشوه قیفاغ نگاه چهره پر داز چمن از قلم موی نسیم فکر پر دانه بفا نوس جلالست پرست در حصارم به بهشت آمده آن لبته نگاه شادی کردی ز گرم کلبه در و لیش درا</p>	
<p>ز آله در دست افتاد چنین بهشاشے</p>	<p>مرغ دوات بستر ساهنگند ظہیر</p>	

نکارستان بہارستان گلستان در گلستان لبش از بس جلالت و جلالت شکرستان نہ آسیمی در د چون ست پستان پستان نیم بر دانه تاسوزم زہر شمع شبتانے	بتی دارم فرنگی زادہ جنش کا فرستان ملاححت در ملاححت شور حسن ادا نک ارد دو غنچہ از حسن سجیدہ برگ یا سمن دروے نیم بلبل کہ از ہر گل غلدہ رسینہ ام خالے
--	---

فرز مغرب سے بیہودہ و بہزم اظہیر مشب
کہ آہم نیز ہر دم شہر راندہ رنبتانے

فرنگی زادہ شوخی کا فری زباں گیسو زینا طلعت یلی و شے شیرین شگلگو کہ گویا بر لب آب بقا نشستہ ہندو دشمنش غمہ پرکاری ہم پوستہ ابرو تو نیداری کما نذر است در دناں ہو تا شالن کہ سرو ما ز بار اور دہ لیمو مذار دیم جنین دے مذار دگل جنین ہو کہ چشم شیر گیر ماند ارد، هیچ آہو	گر قیام بدام صبر نہفت عنبرن موسے دل از یوسف بترجوتی بی کوکین سو یکی خال سیہ جا کردہ بر گنج لب لبش سرا پا ز دل داری تدروی کیبک نقائے رسیدہ گوشہ درار و چشم سر مہنابی او دو پتاش ز چاک پیرین دیدم بدل الفتم برو چون مہو چون گل سعادۃ غلط فتم باہو نہشت چشمش جو کردم چین با پروزد
---	---

سیان خوب دیان سر بلندی می سزد اورا
کہ دار د چون ظہیری عاشق زار دعا گوئی

رباعی

صد نخل امید سوخت در شیشه دل	پیوند غمت بجاست در شیشه دل
هر چند زیاده بخورم خون جگر	یک قطره نمیرود در شیشه دل

ایضا

ده روزه عمر بریز خون و خطر است	از غنیمت غذای خلق خون جگر است
آسوده دلی ز بعد درون هم نیست	زیرا که خطر دران طرف بسیار است

ایضا

چون تیر خدنگ راست رو باش مدام	تا بر دهن داد خودش یا بے کام
گر صفات نه ظہیر ترسم فلکنت	بر خاک ترا چو در دمی از ته جام

قصیدہ

خاتم الطبیح

لله الحمد والمنة کدرین ایام فرخنده فرجام دیوان بلاغت نظام فصاحت
 ایقام ملاطاف الدین فاریابی که مصداق قول مشهور در مکمل و گریبایی است کمال
 در مطبع منشوری نو لکهنو واقع کا پور پسر رستی معالی القاب عالیجناب ذی جلال
 راس بہادر منشوری پراگ فرمایند جناب بھار کو مالک مطبع دامت اقبالہ باہتمام
 پندت نیام ناخذ صاحب منیر سجاد اکتوبر ۱۹۱۷ء بار دوم مطبع گردید

دیوان روشن طبع سخنور صاحب کمال لقب
بہ طوطی ہند حضرت امیر خسرو ہلوی ہے۔

کلیات حامی تعلیق لما عبد الرحمن حامی
کلیات لفظی نیشاپوری - از
خوش فکری ملا نظیری نیشاپوری -

کلیات ظہیر فاریابی تعلیق صدر الکمال
ابو نصر فارسی -

دیوان حلقہ محشی خوشخط از آکشان طبع
روشن صاحب باطن لقب بلسان الغیب خضر
خواجہ شمس الدین حافظ شیرازی -

ایضاً - مطبعہ جدید بہت خوشخط -

شرح دیوان حافظ - باطل معانی

و مصطلحات صوفیہ از تصنیفات مولوی سید
محمد صادق علی از جانب مطبع -

دیوان شمس تبریزی - مشہور کلام

روشن طبع ولی اور زاد محمد بن ملک دار

معروف بہ شمس تبریزی ختیار کاکی

دیوان حضرت خواجہ قطب الدین ختیار کاکی

کلام تبریزی -

دیوان حضرت جام - دندہ پیل خیل

عارفان -

دیوان خواجہ معین الدین چشتی

یہ دیوان نایاب محض غزلیات اتر دہی سے روایت

مطبع کو بلا تبرک طبع ہوا -

دیوان حضرت عوث الاعظم - بہر تنگ

شیخ محی الدین عبدالقادر گیلانی قدس سرہ

دیوان تحقیقی استاد اہل زبان کا

کلام ہوا از جلوہ طبع خفی رشتی اور چاند آفت

کلام زیب النساء کہتے ہیں وہ نادرست ہے۔

تذکرون سے ظاہر ہے۔

دیوان غنی درسی دیوان مصنفہ تلامذہ

محمد ظاہر غنی کشمیری -

دیوان ممتاز از سخنور ذاکر کلینی متاب

شہری داشتویہ رئیس کشور -

دیوان موزون از خوش فکری عابینجاب

راجر رام نرائن شہری داشتویہ کشوری

دیوان ناصر علی - شاعر نامور کا کلام

جو ہر مشکل یعنی دیوان مرزا گل محمد گرائی

اہل زبان اور اسکے ساتھ قلمی جواہر سنگد

کا کلام ہے اور جو لاندہ مرزا صاحب سے ہے۔

دیوان کشمیری - از جلوہ خیال شہی شاہ

سلامت اللہ

دیوان ہلالی - کلام اہل زبان -

خیال سجودی دیوان منشی بیتل سنگد

نباری سجود خالص -

دیوان قاسم دیوان سرکردہ شعر

نامی زمانہ ملا قاسم دیوانہ -

دیوان نویدی فارسی غزلیات مفید

یاد آوری مبتدیان -

رباعیات عمر خیام محشی یہ رباعیات

مثل دوا وین اور استادون کے کلام سے

ایک درجے کی سند ہیں -

اختراع جدید عنان شہری سن نادگان

از جلوہ روز طبع رائے کشن کمار گیس ضلع ملتان

قصائد حصہ نظام - دوبہ نظم الدوہ

محمد مراد علی خان -

قصائد مہفت خوان مصنفہ مولوی عبدالاحد

قصائد میر خواگد مصنفہ منشی تہمن لال

بہت مختصر۔

قصائد عرفی و مثنوی مصنف مولانا جلال الدین
عرفی شیرازی
قصائد مدحیہ چارچ عثمی مؤلف شریک مصطلحات
ساقی نامہ مطبوری - مثنوی -
قرآن السعدین مثنوی مصنفہ شیخ حسن دہلوی

کلیات وروا وین اُردو

کلیات انشا الشرحان یہ تمیخ طبع شاعر
نامی قبلہ شیخ میر انشا الشرحان نامی انکس ہے
عبد نواب سعادت علی خان مین ٹرے مقرب
حاضر جواب تھے۔

کلیات فسخ عقد کلیات حبسین نادر
رساله شامل ہون

۱- شاہد عشرت - ۲- سخن شفا - ۳- اشعار

۴- مرغوب دل - ۵- دفتر بیتال - ۶-

تجاریہ - ۵ - پہلے صفیں - ۸ - درباری

زحلہ گری طبع و قادمی لوی عسکر الشکور خان

کلمات سودا قصائد شنوات و درود و

در آیه های از کلام تلج الشجر امر ترا فوج السوا

مسند الحكم

هيات صغيرا لبرابري

۱- دیوان - ۲- مثنوی عاشقانه

۳. مختصر بیان - ۴. شیخیه قیامیه -

کلیات صنعت نظام شاعرستان

_____

_____

میان کریم الدین صفت -

کلمات نامہ نسخہ دودلوان صفحہ اور چاہیے

نعمی لندی، فکد شیخ، امام بخش، تاسیخ شاعر

مستند لکھنوی

کلیات آتش طبیر و ذخیره می خواهم

حیدر علی آتش لکھنوی معاصر ہا سنخ

هذه هي النسخة التي تم تصحيحها من قبل
مكتبة جامعة القاهرة

کلمات تسلیمی حکام نامہ تاریخی احمدیہ

ہے پتھر خوش فکر سی زبان آور بند خیال

نشی امیر اللہ نسیم شاگر و حضرت نسیم

دہلی - ۱۰۰

کلیات میرسی - اوستا و سہدہ

کلام ہے بعد نظر مافی علم و حکما

۱- خلدوا، وروم کیجائیے

جلد سوم و چهارم یکجائی

کلیات مومن خاں جدید الطبع

بازستان سخن اسلمین تین استا دو

کلام چہ ہر طرح وہم و گمان سے عاری

مجموعہ ہے ہر ایک اوستاد نے زور طبع دکھایا

ہے بہر گز حرج بلا حرج کہنا زیبا ہے۔

واجب ضروری - شاعر صاحب باطن -

کویا از طبع او رسد در چه

و از مخرج خستری طبع و قادمه لایق

وَقَتْلُ عِدَالَتِهِمْ أُولَئِكَ

_____

TITLE دکوان نظمیر فارہابی۔

19150121
1<129
Date No. Date No.

MAULANA AZAD LIBRARY
ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES :-

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of **Rs. 1-00** per volume per day shall be charged for text-book and **10 Paise** per volume per day for general books kept over-due.